

Raftul Denisei

Fumiko Enchi

Măștile

roman

HUMANITAS fiction

Poeta Mieko Togano este o femeie sofisticată, cu un calm și un echilibru sufletesc de invidiat. Însă dincolo de fața imobilă a măștii sale se ascunde suferința: ani de-a rândul a trebuit să îndure o căsnicie lipsită de iubire, iar aventura ei cu un tânăr soldat a avut un deznodământ tragic. Punctul de fugă al tabloului vieții ei este însă moartea fiului, moarte pe care Mieko crede că o poate învinge cu ajutorul norei sale, Yasuko. Tânăra va juca rolul seducătoarei într-un fascinant complot ezoteric țesut de Mieko. Ce urmărește de fapt femeia care pare a fi ultima verigă a unei lungi tradiții? Pe măsură ce intriga ingenioasă și minuțios țesută progresează, masca lui Mieko lasă să se întrevadă un rictus plin de cruzime. Dar îi vom zări până la urmă adevăratul chip?

Fumiko Enchi s-a născut în 1905, la Tokyo, în familia literatului japonez Ueda Kazutoshi. Având o sănătate precară încă din copilărie, este educată acasă, cu preceptori, și astfel ia contact de timpuriu cu literatura orientală și occidentală. Debutează în anii '20 cu piese de teatru, iar primul roman, *Kaze no gotoki kotoba* (*Cuvinte ca vântul*), îi este publicat în 1939. După un an, îi apare romanul *Ten no sachi, umino sachi* (*Comorile cerului și ale mării*). În 1943, publică *Shunjū* (*Primăvara și toamna*). Romanul *Onna Zaka* (*Ani de așteptare*), 1957, este distins cu Premiul Noma. *Onna Men* (***Măștile***) apare în 1958, urmat de *Saimu* (*Ceață*), în 1976. În paralel, publică piese de teatru și traduceri, printre care și cele zece volume ale *Poveștii lui Genji*, tălmăcite în japoneza modernă. Pentru activitatea ei, Fumiko Enchi a fost recompensată cu Premiul Tankizaki în 1969 și Ordinul Japoniei în 1985. Moare în 1986, în urma unui atac de cord.

Mieko Togano este o femeie fascinantă, purtătoarea însemnelor unei tradiții japoneze de posedare spirituală, în care iubirea și moartea se întrepătrund. În lumea scriitoarei Fumiko Enchi, legenda și superstiția coexistă în chip firesc cu viața modernă, pe care însă o deturnează de la curgerea ei banală, perfect explicabilă în termenii rațiunii. *Măștile*, un roman cu intriga la fel de minuțios țesută ca detaliile de pe un chimono, reconstruiește pentru cititor imaginea unei feminități instinctuale, crude, violente și a unei lumi în care dragostea ucide, la propriu.

„O capodoperă ezoterică.“

Yukio Mishima

„Talentul cu care Fumiko Enchi întrețese trecutul mitic, trecutul recent și prezentul este uluitor. Un roman fabulos!“

Publishers Weekly

„Limpede și puternic, o revizitare inspirată a vechilor legende japoneze.“

Kirkus Reviews

ISBN 978-973-689-192-2
9 789736 891922

Raftul
Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

FUMIKO ENCHI

Măștile

Traducere din japoneză și note de
ANGELA HONDRU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU

Redactor
ALEXANDRA RUSU

FUMIKO ENCHI
ONNA MEN

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. — CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENCHI, FUMIKO
Măștile / Fumiko Enchi; trad. din japoneză și note: Angela Hondru. - București : Humanitas Fiction, 2007

ISBN 978-973-689-192-2

I. Hondru, Angela (trad.)

821.521-31=135.1

RYŌ-NO-ONNA

Tsuneo Ibuki și Toyoki Mikame ședeau față-n față. Erau în separeul unei cafenele de la etajul întâi din gara Kyoto.

Pe măsuța îngustă, melaminată, se afla o vază cu o singură crizantemă și o scrumieră plină, semn că stăteau de vorbă de ceva vreme. Amândoi veniseră în Kansai[1] cu câteva zile în urmă și se întâlniseră întâmplător la cafenea. S-au salutat scurt, ca între prieteni. Întotdeauna își adresau un „Bună!“ gutural... încă din studenție. Mikame s-a așezat pe scaunul din fața lui Ibuki, care își bea singur cafeaua.

— Când ai venit? îl întrebă Ibuki pe un ton calm.

Clipea des. Pomeții îi erau proeminenți, iar obrajii supți. Avea un nas acvilin ce-i dădea un aer distins, iar degetele noduroase erau lungi și subțiri, de un farmec aparte. Eleganța cu care

1 Zona de vest a Japoniei, care include Osaka, Kyoto, Nara.

ținea țigara între degete îl fermecase întotdeauna pe Mikame, dându-i senzația că se confruntă cu o femeie frumoasă, dar malițioasă.

— Am fost la o conferință la Osaka. Am plecat din Tokyo pe data de doi. Tu?

— Eu sunt aici de-o săptămână. M-au rugat să țin niște cursuri intensive la Universitatea S. Chiar ieri s-au terminat... Am tras la hotelul din apropierea gării.

— A... da? Ce bine că te-am întâlnit! Azi mă întorc acasă. Mi-am luat bilet pentru diseară. M-am oprit la Kyoto pentru că nu știam cum să-mi omor timpul.

— Ai venit la țanc! zise Ibuki. Aștept pe cineva care trebuie să pice în jur de două. O cunoști...

— Cine e?

— Mieko Toganō.

— Și doamna Toganō e la Kyoto?

— Da. Lângă templul Kōetsu s-a înălțat un monument din piatră pe care s-a gravat o *tanka*[1] de Kawabe. Vrea să participe și ea la dezvelirea monumentului...

— Doamna Toganō se numără printre discipolii lui?

— Am impresia că da. Oricum, amândoi aparțin cercului Seiryū...

---

1 Poezie cu formă fixă.

Ibuki a plecat brusc ochii și și-a scuturat țigara în scrumieră.

— Vine și Yasuko...

— A... da? Și unde vor sta? întrebă Mikame indiferent.

Yasuko era văduva fiului lui Mieko Toganō. Căsnicia lor durase mai puțin de un an, deoarece Akio își găsise sfârșitul într-o avalanșă, pe muntele Fuji. După moartea soțului ei, Yasuko nu s-a întors la părinți, ci a rămas cu soacra, pentru a-i da o mână de ajutor la editarea unei reviste de poezie *tanka* și pentru a audia cursurile de literatură japoneză ținute de conferențiarul Ibuki. În plus, a preluat din mers cercetările fostului ei soț, Akio, legate de fenomenul de posedare demonică frecvent întâlnit în epoca Heian[1]. Prietenii și cunoștințele, printre care și Ibuki, considerau că își găsise un refugiu în studiu, continuând totodată să-și manifeste, în felul acesta, dragostea pentru soțul ei dispărut.

Ibuki îl cunoscuse pe Akio pe când lucrau împreună în același departament. Era cu doar doi-trei ani mai mare decât Akio, dar amândoi manifestaseră același interes față de literatura perioadei Heian. Yasuko s-a împrietenit cu Mieko abia după moartea lui Akio. Mama acestuia, adică

1 794-1185.

fosta ei soacră, îi dădea sfaturi prețioase legate de demonologie. Și Mikame avea cam aceleași preocupări, numai că, din perspectiva lui, problema era cu totul diferită. Mikame era medic psihiatru, dar îl interesau etnografia și folclorul, cu precădere scrierile demonologice europene de după Scripturi. A prezentat și câteva lucrări referitoare la istoria demonologiei în partea de vest a Japoniei, cunoscută pentru cazurile de posedare de către spirite-vulpi, precum și despre Zeul-câine renumit în Insula Shikoku și Zeul-șarpe specific insulei Kyūshū. În ultima vreme se axase pe studiul demonologiei în epoca Heian, mai ales privind spiritele neîmpăcate ale morților și blestemele celor vii. Ajunsese să le cunoască pe Mieko și Yasuko prin intermediul lui Ibuki. O dată pe lună sau la două luni se adunau, împreună cu alți cercetători, la familia Toganō și discutau fenomenul posedării de către spirite.

Sufletul grupului era Yasuko, dar adevărul e că în spatele ei se afla mereu Mieko Toganō, a cărei prezență dădea acestor adunări o eleganță și o curgere lină ca din alte vremuri. Yasuko era mereu sclipitoare, impresiona prin frumusețe și intuiție, dar Ibuki își dădea foarte bine seama că vitalitatea ei fascinantă își trăgea de fapt seva din prezența calmă și senină a lui Mieko. Oricum, lui Mikame i-a făcut deosebită plăcere să

afle de la Ibuki vestea că Yasuko și Mieko erau la Kyoto.

— Ele stau la Pensiunea Camelia de pe strada Fuya. Azi merg la YorikataYakushiji și mă iau și pe mine. O să vedem măști și costume vechi din teatrul Nō. Nu vrei să vii cu noi?

— Doamna Toganō îl cunoaște de mult?...

— Am impresia că fiica lui Yakushiji îi este discipolă... sunt în același cerc literar. Astăzi fac primenirea de toamnă a costumelor și măștilor, iar unele sunt chiar din perioada Keichō[1], din câte-am auzit. Ai vrea să le vezi?

— Știu eu... N-aș putea să spun că mă interesează în mod deosebit măștile și costumele Nō, dar aș vrea să le întâlnesc pe cele două Toganō. Mă gândeam să-mi vizitez un fost coleg de la Facultatea de Medicină, dacă tot am ajuns până aici... parcă aș merge totuși cu tine. Crezi că nu deranjează pe nimeni prezența mea?

— Stai liniștit... De ce nu vrei să o așteptăm împreună pe Yasuko? Trebuie să apară în vreo treizeci de minute.

— Și de ce-ai venit atât de devreme?

Ibuki nu i-a răspuns la întrebare, dar a făcut o remarcă:

---

1 1596-1615.

— Ultima oară ne-am întâlnit la ședința de spiritism, nu?

— Da, așa e... adică pe la jumătatea lunii trecute.

— Pe data de șaptesprezece. Țin minte pentru că Yasuko a zis că e data la care a murit Akio pe munte.

— Ciudată ședință... Nici nu l-am văzut pe spiritist.

— Saeki a fost teribil de încântat.

Saeki era profesor universitar de chimie aplicată, dar în același timp un adept fervent al Sutrei budiste. Fiind absolut convins că știința și religia își vor da mâna într-o bună zi, pusese tot sufletul în aranjarea acelei ședințe de spiritism chiar în laboratorul propriu. Mieko Toganō nu participase, dar Yasuko, Ibuki și Mikame fuseseră prezenți.

Mediumul era o femeie de vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-un costum negru dintr-un fel de flanel. Se părea că a crescut în Manciuria. Era o femeie robustă, cu înfățișare rustică. Trăsăturile feței nu trădau cu nimic atributele unui medium. Vorbea rar, de parcă nu i se potrivea limba în gură. Profesorul care conducea ședința de spiritism era uscățiv și avea buzele nefiresc de subțiri. A așezat-o pe femeie în mijlocul încăperii și a explicat celor aproximativ douăzeci de

participanți din jurul ei cum se stabilește legătura între cele două lumi. După spusele lui, sufletele morților plutesc fără încetare în spațiul pământean, adică în încăperile noastre și pe drumurile pe care umblăm noi, chiar dacă nu le vedem și nu le auzim. În timpuri străvechi, oamenii puteau să comunice cu spiritele morților, dar odată cu modernizarea societății, s-a pierdut treptat această însușire. Femeia aleasă ca medium pentru ziua respectivă era una dintre puținele ființe care își păstraseră harul.

„Ca să vă conving că e adevărat ceea ce vedeți, am să leg mediumul de scaunul din fața ochilor dumneavoastră. Vă rog să priviți cu atenție ce se întâmplă în jurul ei pe întuneric..." Pe tot parcursul explicațiilor, ochii spiritistului n-au clipit deloc în spatele ochelarilor. A arătat tuturor nodul sforii cu care legase mâinile femeii și apoi a înconjurat-o cu o plasă din sârmă. Când s-au stins luminile din încăpere, fonograful, creioanele, caietele și diverse alte obiecte marcate cu lumină fluorescentă sclipeau ciudat în întuneric. *Dunărea albastră* curgea liniștit dinspre fonograf. Yasuko stătea între Ibuki și Mikame. Toată lumea avea privirile fixate asupra scaunului pe care ședea mediumul. Ibuki nu se prea putea concentra la medium din pricina gâtului suplu al lui Yasuko. În plus, simțea lipit de el

brațul ei drept, cu un contur superb. Evident, Yasuko aștepta să vadă ce-o să se întâmple. Probabil că ar fi vrut să noteze detalii pentru Mieko, dar cum nu putea face așa ceva pe întuneric, stătea încordată și concentrată, ca să nu piardă nimic și să-i poată povesti totul, până la cel mai mic amănunt. Ibuki se simțea năpădit de dorința de a trage spre el capul ei gingaș... de parcă s-ar fi rupt zăgazurile impulsurilor fizice, devenind pur și simplu imposibil de controlat.

S-a auzit brusc un zgomot, ca și cum cineva ar fi bătut cu pumnul în masă.

— A! Ciocăne... a început să ciocănească... zise spiritistul.

Imediat după aceea s-a zărit o linie albă, prea subțire pentru a fi o rază de lumină. A descris un arc în întuneric. În clipa următoare, fonograful a zburat de pe masă de parcă l-ar fi aruncat cineva în sus.

Mediumul a început să tremure, iar picioarele scaunului zăngăneau pe pardoseală. La fiecare nou ciocănit, reapărea linia albă, iar carnețelele și creioanele zburau de pe mese, ca și când ar fi fost luate de un vânt puternic. Se auzeau sunete incoerente... de pe buzele mediumului se revărsau gemete și rugăciuni.

Spiritistul a oprit înregistrarea și s-a ridicat în picioare.

— A intrat în contact cu spiritul. Hai să punem întrebări... Bună! Cine ești?

În clipa aceea s-a auzit din gura mediumului o voce groasă de bărbat, de parcă cineva ar fi apăsat comutatorul.

— *Je suis descendu de la montagne. Je m'en vais à la montagne.*

— Ce-i asta? întrebă spiritistul. Ce limbă vorbește?

— Franceză, răspunse cineva din sală. A zis că vine de la munte și pleacă la munte.

— Auziți? Este cu siguranță spiritul unui francez. Alpinist, probabil...

— Vin de la munte... plec la munte, repetă Yasuko cu voce stinsă, sugrumată, și își lăsă o mână pe genunchiul lui Ibuki. El i-o prinse între ale lui, de parcă ar fi vrut să se asigure că există. Era atât de captivat de vocea seacă, bărbătească a mediumului, încât nici nu-i trecea prin cap să judece în vreun fel gestul spontan al lui Yasuko.

Cineva din sală care vorbea perfect franțuzește a început să converseze cu mediumul în întuneric. Se pare că fusese un alpinist care escaladase vârful Matterhorn și căzuse într-o crevasă.

— Știi unde te afli acum?

— Nu. E un loc întunecat, uscat și plin de praf, răspunse mediumul.

— Când ai murit?

— În 1912.

— Ştii cât timp a trecut de atunci?

— Nu știu. Eu trăiesc într-un loc cu ghețari, zăpadă, întuneric, vânt puternic... cred că la mai bine de cinci mii de metri deasupra nivelului mării...

— Ai avut nevastă și copii?

— Nevastă, da... copii, nu-mi amintesc.

— N-ai avut?

— Nu cred.

— Adineauri s-a auzit un ciocănit.... apoi mai multe... caietele au căzut pe jos... ochelarii au zburat de pe masă... Tu ești de vină?

— N-aș zice că am făcut toate astea intenționat... dar îmi stăteau în cale și era firesc să se dea la o parte.

— Cum te cheamă?

— Jean Matois.

— La ce vârstă ai murit?

— Prea multe vrei să știi... Am uitat.

Ultimele cuvinte au fost rostite pe un ton enervat.

— A plecat spiritul. Cred că nu s-a simțit în largul său, zise spiritistul și închise comutatorul.

Mediumul, legat zdravăn pe scaunul de după plasa din sârmă, era sleit de puteri... ca și cum ar fi fost torturat. Ținea ochii închiși în continuare,

iar gura i se deschidea și închidea convulsiv, precum gura unui pește. Mâinile și picioarele îi tremurau de parcă fusese electrocutat. În încăpere era o vraiște de nedescris, de parcă trecuse taifunul. Scaunele erau răsturnate, un ghiveci de flori dintr-un colț se prăbușise peste un scaun, fonograful era pe jos, iar caietele, creioanele, hârtiile zăceau împrăștiate peste tot.

— Hârtiile alea... trebuie să fi fost ceva la mijloc... zise Mikame amintindu-și de după-amiaza aceea.

Atunci am fost dispus să-l cred, dar după vreo săptămână, când am fost invitat de un prieten la un club de noapte în care presta și un magician foarte talentat, am început să mă îndoiesc. Omul își băga o țigară aprinsă în ureche și o scotea de te miri unde. Oricum, asta m-a pus pe gânduri. La jocurile astea de salon, lumea știe că e păcălită, nu ? Chiar dacă măiestria e desăvârșită... Și la ședința aia de spiritism, n-am crezut decât pe jumătate... îndoielile mi-au dat serios târcoale. Parcă nici n-aș fi vrut să fie adevărat... Un magician priceput știe cum să păcălească lumea.

— Dar franceza ? zise Ibuki.

De fapt, ședința de spiritism nici nu i se păruse atât de stranie ca senzația pe care o trăise când se aprinsese lumina și se trezise cu mâna lui

Yasuko între mâinile sale. Îi persista în minte și clipa aceea stânjenitoare în care Mikame aruncase o privire mâinilor lor încleștate. Azi a adus în discuție acele momente tocmai pentru a-și încerca prietenul și a-i vedea reacția. Se pare însă că pe Mikame îl interesase cu precădere ședința de spiritism, și nu ceea ce se petrecea în jurul lui.

— Studentul pe nume Inui, care a participat la ședință, mi-a spus mai târziu că spiritul vorbea un dialect francez din sud, continuă Ibuki. Băiatul e fiul unui diplomat și a trăit în Franța până la vârsta de cincisprezece ani. Știe el ce știe. Puțin probabil ca mediumul să fi știut franțuzește.

— Poate nu în mod conștient, dar nu e exclusă posibilitatea ca mediumul să perceapă voci ale unor ființe din diverse părți ale globului, la fel cum radioul preia undele sonore. Mi-ar fi mult mai simplu și consider că e mai firesc să înțeleg lucrurile astfel, decât să-mi imaginez că spiritul unui mort vorbește prin intermediul unui medium.

— Deci, tu zici că a fost spiritul unei ființe vii?

— Da, hai să-i spunem așa. Dar nu spiritul mă interesează, ci vorbele adevărate, cuvintele folosite undeva de o ființă reală. Și-apoi vocea, inflexiunile ei, adaptarea la situație... discuția preliminară despre sufletele morților și vocile care vin de dincolo au făcut să pară totul lugubru.

Putea foarte bine să fi fost un negustor de blănuri pasionat de alpinism, care vorbea într-un bar dintr-un orășel din sudul Franței. Mi-am notat cuvintele lui într-un carnet, ca să nu le uit. Rupte din context, pot fi foarte bine considerate parte dintr-o conversație despre cineva care a murit.

— Vin de la munte... plec la munte. Parcă așa sunau, nu?

Yasuko îi pusese mâna pe genunchi chiar în acea clipă, își aminti Ibuki.

— Poate aș debita și eu așa ceva dac-aș fi beat. Presupun că un medium pricepe cel mai bine cuvintele unui bețiv. Nu cred că trebuie să facem prea mult caz de o prezență ca Saeki, a cărui dibăcie depășește puterea noastră de înțelegere, sau de conceptul budist de univers... tocmai în zilele noastre, când suntem martorii călătoriei unui câine în cosmos, într-o navetă spațială.

— S-ar putea să ai dreptate. Numai că pe Yasuko au trecut-o toți fiorii când a auzit traducerea cuvintelor „vin de la munte...".

— Cred că i-a dat prin minte că ar putea fi Akio, vorbind franțuzește. Apropo, când s-au aprins luminile, o țineai de mână pe Yasuko, nu?

Mikame a evitat privirile prietenului său și a rostit aceste cuvinte cu oarecare poticneală, dar

Ibuki îi înțelegea foarte bine reacția. Știa că Mikame e îndrăgostit de Yasuko.

— Nu-mi venea să-mi cred ochilor, continuă Mikame. Când v-am văzut, am tras o-njurătură...

— A fost ciudat. Când a auzit cuvintele „vin de la munte... plec la munte", Yasuko a început să se foiască neliniștită. Nici acum nu-mi explic de ce a întins mâna spre genunchiul meu, știu doar că i-am cuprins-o cu mâinile mele și am ținut-o așa. Era rece, dar nu tremura. Și-o fi amintit de soțul ei, Akio... se simțea singură.

Mikame a clătinat ușor din cap, încă nedumerit.

— Și-apoi ? întrebă el.

— N-a mai fost nici un „apoi". Nu ne-am mai întâlnit până la venirea mea aici. E neschimbată.

— Pentru că stă cu soacră-sa...

— Poate și de-asta. Yasuko l-a iubit pe Akio, dar de când s-a prăpădit el, nu mai poate scăpa de Mieko Toganō. Ea este cea care ține neapărat ca Yasuko să continue și să desăvârșească cercetarea începută de fiul ei dispărut. Prezența soacrei o motivează mult pe Yasuko și influența ei își spune cuvântul. Dacă în toată afacerea asta Yasuko este mediumul, Mieko Toganō este cu siguranță spiritul însuși.

— Oare așa să fie ? Chiar crezi că doamna Toganō este o femeie cu calități de șaman ? Pentru

mine este chintesența stăpânirii de sine. N-o văd acordând atenție unor lucruri mărunte. Nu m-ar mira ca Yasuko să fie cea care o domină... cel puțin, asta e părerea celor din cercul lor.

— Nici vorbă! spuse Ibuki categoric, strivind un chiștoc fumegând cu capătul țigării. Yasuko e o femeie obișnuită, nici pe departe de talia soacrei... la fel ca în picturile vechi.

Ibuki era teribil de încântat de ideea care-i venise. Își flutură înaintea lui Mikame mâna noduroasă, ușor îngălbenită, asemenea bambusului bine lustruit.

— Ca în picturile ce reprezintă femei frumoase din vremea dinastiilor Tang și Sung, continuă el, sau mari curtezane, aparținând lui Moronobu Hishikawa și discipolilor săi. Există întotdeauna o mare discrepanță între acestea și însoțitoarele lor. La fel și în triadele budiste: te simți mai apropiat de *bodhisattva*[1] cei mici decât de cel care se remarcă prin dimensiune. Nu legea perspectivei ne interesează aici. La început, dezechilibrul ți se pare ciudat, dar te obișnuiești treptat și chiar te trezești brusc atras de acest aspect. După părerea mea, Mieko Toganō este marea

1 Sfânt sau înțelept budist care a ajuns la stadiul desăvârșirii.

curtezană, iar Yasuko e pe post de, să-i zicem, însoțitoare, o biată copilă...

— Ce frumos știi să-ți exprimi sentimentele, de-a dreptul poetic! În ultima vreme sunt la modă femeile bine făcute, dar se pare că bărbații se îndrăgostesc de cele plăpânde. Sentimentele se pot manifesta într-o mie și unu de feluri. De-aceea îți place să o vezi pe Yasuko mică și nevinovată. Dar să știi că este mult mai puternică decât crezi.

— Puternică? Este, dar numai din anumite puncte de vedere. De fapt, nu are forța de a fi independentă, așa că n-o să poată niciodată să se despartă de Mieko Toganō.

— S-ar putea să ai dreptate... încă mai trăiește cu amintirea lui Akio, pe care l-a iubit. De îndată ce o să se îndrăgostească de un alt bărbat, se desprinde ea și de soacră. Normal, nu? Pe femei le captivează mai degrabă bărbații decât persoanele de același sex.

— Oare?

— Sigur, zise Mikame, încuviințând categoric.

Cei doi erau de aceeași vârstă: treizeci și trei de ani. Ibuki era însurat și avea o fetiță de trei ani. Mikame era burlac și locuia singur într-un apartament cochet. Chiar dacă Yasuko le picase

cu tronc amândurora, Mikame avea mai multe șanse s-o ia de nevastă.

În clipa aceea au văzut o umbră roșiatică în dreptul sticlei mate a separeului în care se aflau. Ușa s-a deschis și a intrat în grabă Yasuko, îmbrăcată cu o haină stacojie.

Yasuko era mioapă, dar nu-i plăcea să poarte ochelari. S-a oprit lângă tejgheaua de la intrare și a parcurs cu privirea separeurile, mijindu-și ochii. Gulerul mare al pardesiului stacojiu îi scotea în evidență conturul frumos al obrajilor. Emana o căldură și un farmec greu de asociat cuvântului „văduvă".

— Yasuko... aici! strigă Ibuki, râzând.

Yasuko s-a apropiat, clipind. Gropița din obraz era pur și simplu seducătoare.

— Aștepți de mult?

— Nu... și-am avut și companie.

— A!

Abia atunci l-a observat Yasuko pe Mikame, care era de partea cealaltă a mesei. L-a salutat cu o plecăciune politicoasă.

— Era și el în Kyoto? îl întrebă Yasuko pe Ibuki.

— A avut treabă la Osaka.

— Adineauri am ajuns. Am intrat întâmplător aici și-am dat de Ibuki. Am discutat despre ultima ședință...

În timp ce vorbea, lui Mikame îi venea să atingă gropița din obrazul ei catifelat, care apărea și dispărea ca o gânganie ce se cerea culeasă. Pentru Mikame existau patru feluri de piele frumoasă: de culoarea porțelanului, a zăpezii, cea care semăna cu petalele unei flori și cea care te ducea cu gândul la fibra de mătase. Pielea de culoarea porțelanului era fină și strălucirea ei fără cusur, dar avea o răceală și o duritate aparte. Cea de culoarea zăpezii era mai puțin fină și poate mai opacă, dar albul era mai profund, iar căldura și finețea ei estompau oarecum asprimea de suprafață. Pielea de tip textil, cum o numea Mikame, era văzută de către alții ca fiind mătăsoasă. Pe el nu-l atrăgea, deși era cea mai prețuită de femeile japoneze. Mikame o considera doar de o frumusețe searbădă, lustruită. Cel mai important lucru, gândea el, e ca pielea unei femei să strălucească de forța interioară, plină de vitalitate, a primelor flori de primăvară care se scaldă în razele soarelui. Numai că fetele crescute la oraș, care învață de timpuriu să se machieze, își pierd repede frumusețea naturală. Rareori rezistă ea până la douăzeci și patru, douăzeci și cinci de ani. Mikame nu-și putea lua ochii de la pielea

catifelată a lui Yasuko, a cărei textură îl purta cu gândul la florile proaspăt deschise.

— A, ședința de spiritism, încuviință ea. Da... nu ne-am mai întâlnit de-atunci. S-a întors spre Ibuki. Ce-ar fi să vină și Mikame cu noi?

— Și eu mă gândeam la asta. Unde-i mama?

— Așteaptă în mașină... Haide! Nu mă deranjează absolut deloc, îi zise ea lui Mikame. Și mama o să se bucure, cu siguranță. Am auzit că măștile sunt uluitoare... Hai, te rog, îi zise ea pe un ton dulceag și cu o înclinare senzuală a gâtului.

Lui Ibuki îi repugna zâmbetul acela... de târfă. Așa-l califica, fără să vrea.

— Hai și tu! Mai ai suficient timp până la trenul de zece, i se adresă el tăios lui Mikame și se ridică brusc.

Au ieșit din gară și Yasuko a luat-o înainte, cu pași sprinteni. Vizavi de ieșire, s-a oprit și a făcut cu mâna spre parcare. Privită din spate, silueta învăluită în pardesiul stacojiu, evazat arăta ca un steag triunghiular fluturând în zare. Un taxi spațios a tras în dreptul ei, ușa din spate s-a deschis și Yasuko a explicat repede ceva, fără să o audă bărbații.

— Foarte bine! Poftim, hai cu noi!

Din mașină s-a auzit o voce tânără, plăcută. Când Yasuko s-a dat la o parte și pardesiul ei nu le mai bloca bărbaților câmpul vizual, s-a ivit și chipul lui Mieko Toganō.

— Haideți, mai încape o persoană aici, în spate, lângă Yasuko.

— Eu mă așez în față, zise Mikame și s-a dus repede lângă șofer. Ibuki a luat-o după el.

— Dar e destul loc aici, în spate...

— Îmi place să stau în față, zise Mikame și se întoarse spre Mieko. Ce mai faceți ? M-am întâlnit întâmplător cu Ibuki, la cafenea. Mi-a spus despre vizita la maestrul de teatru Nō. Nu știu dacă-i frumos din partea mea să pic așa pe capul dumneavoastră... Sigur nu vă deranjează ?

Ibuki remarcă imediat inflexiunile vocii lui Mikame și nu-și putu stăpâni un zâmbet în colțul gurii. Lui Mieko îi vorbea acum distinsul doctor...

— Știți drumul ?

— Yakushiji ne-a trimis mașina, răspunse Yasuko, dându-și seama că Mikame încearcă să rupă tăcerea.

Mieko se rezemase, relaxată, de pernele din spate și era de acord cu tot ce spunea Yasuko, încuviințând din cap sau printr-un zâmbet. Yasuko era în mare vervă. Lui Mikame îi veniră în minte deosebirile evidente dintre picturile chinezești

și japoneze pe care le menționase Ibuki mai devreme. Pe Mieko nu o vedea ca pe o mare frumusețe, ci mai degrabă ca pe un fundal ușor vulgar, un fel de tapiserie încărcată sau un copac mare, înflorit, de care era totuși nevoie pentru a scoate în evidență tinerețea și farmecul lui Yasuko.

Mașina a ajuns în dreptul unui pod lung, a cărui balustradă unea capetele sculptate. Apoi s-au zărit acoperișurile de țiglă ale pavilioanelor templului. Mikame habar n-avea în ce parte a orașului se află. Mașina cotise de nenumărate ori pe străduțe atât de înguste, încât abia reușise să se strecoare. Au coborât cu toții din mașină și au luat-o pe aleea pietruită ce ducea la intrarea cu grilaj a unei locuințe luxoase. Pe plăcuță scria „Yakushiji". În prag stătea o tânără cu ochi mari și sprâncene subțiri. Când a văzut-o pe Mieko, a făcut o plecăciune adâncă și s-a apropiat de grup.

— Bine ați venit! Și tata, și fratele meu se bucură nespus că ne onorați cu prezența.

Toe, fiica lui Yakushiji, vorbea o japoneză standard, deprinsă la Tokyo, dar cu un accent plăcut, caracteristic vechii capitale, Kyoto. Și-a condus oaspeții în casă, făcând nenumărate plecăciuni.

Lui Ibuki și Mikame, familiarizați cu teatrul Nō, casa li s-a părut cu totul altfel decât s-ar fi așteptat. Mai degrabă o casă de negustor decât de distins maestru. Au luat-o pe veranda îngustă

și au intrat într-o cameră ce nu avea mai mult de șase *tatami*. Când au scos pernele pentru cei patru oaspeți, încăperea părea să se fi umplut. Mikame s-a așezat și el pe pernă așa cum cerea eticheta, dar nu se simțea în largul său, în parte și pentru că era mult mai solid decât ceilalți.

— Tata e țintuit la pat de multă vreme. Își cere scuze că nu vă poate primi azi, zise Toe în timp ce își servea musafirii cu ceai și prăjiturele.

Oaspeții au văzut o femeie între două vârste, cu șorț – probabil menajera casei –, trecând pe coridor cu o tavă cu mâncare, indiciu clar al prezenței unui bolnav în casă.

— Ce boală are ? întrebă Yasuko.

— Cancer la stomac. Suferă de mult și s-a ascuțit teribil la față, răspunse Toe, încruntându-se. Uneori, când doarme, seamănă extraordinar cu masca ce-l reprezintă pe Bărbatul Ofilit. Pur și simplu mă înspăimântă. Nici nu mai pot privi masca aceea.

— Of, Doamne ! Îmi imaginez... zise Mieko, compătimitor.

— Ai compus și o poezie despre suferința asta, spuse Yasuko, uitându-se la Mieko. Mamă, îți amintești ? În revista familiei Yakushiji de luna trecută...

— Cred că n-ar fi trebuit să cădem pe capul vostru azi.

— Nu, nu ne deranjează absolut deloc, o întrerupse Toe. Oricum, am scos costumele din magazie ca să le aerisim. Întotdeauna procedăm astfel toamna. Tata zicea că-i un prilej foarte bun să le vedeți, doamnă profesoară Toganō. Anul trecut am lărgit scena, în detrimentul casei, e adevărat... dar am dori s-o vedeți.

În clipa aceea intră un tânăr – probabil vreun discipol care locuia în casă – cu o boccea mare sub braț.

— Domnișoară Toe, tânărul stăpân vă sugerează să priviți aici costumele, iar măștile mai târziu, pe scenă...

— A, da? Musafirii au sosit, așa că spune-i fratelui meu să intre.

— Am înțeles.

Tânărul făcu o plecăciune adâncă și ieși din cameră. După câteva clipe, intră Yorikata Yakushiji – musculos, cu fruntea sus, ca un spadasin. O salută pe Mieko încruntat, fără să facă nici o aluzie la statutul acesteia de profesoară a surorii sale. Yasuko îi prezentă apoi pe Ibuki și Mikame, cărora bărbatul le adresă doar câte-o plecăciune distantă.

— Tata a zis să vă arăt costumele... nu sunt cine știe ce, preciză el cu un zâmbet forțat.

În spatele zâmbetului se ascundea o timiditate greu de descifrat. Yorikata părea un om bun. Bunătatea unui bărbat cam bizar, e-adevărat, dar care sugera parcă rugina ce se așterne peste veacuri de tradiție. Cel puțin asta era impresia pe care i-o făcu lui Mikame, impresie confirmată și de atmosfera sumbră din casă.

Yorikata desfăcu tacticos bocceaua, care avea imprimat pe ea blazonul familiei. Erau acolo patru sau cinci chimonouri pentru roluri feminine. Yorikata se apropie puțin de ele și-l luă pe cel de deasupra, vârându-și brațele pe mâneci pentru a-l desface și a-i etala frumusețea.

— E superb! exclamă Mieko, cu răsuflarea tăiată.

Era dintr-o mătase gri, cu imprimeu de frunze mari, aurii la poale, și cu crenguțe de liliac brodate pe partea din față. Roșul staminelor se decolorase, prinzând o nuanță gălbuie... auriul frunzelor se oxidase și avea mici pete negre, ca de funingine. Patina vremii își spunea cuvântul, trădând, împreună cu broderia, frumusețea caldă a vechilor paravane pictate.

— Datează din perioada Keichō. Noi îi spunem „Veșmântul cu crini". Este căptușit cu satin,

dar din stacojiul căptușelii n-a mai rămas decât un galben-roșiatic. Poftim, luați-l și priviți-l pe-ndelete.

Yorikata și-a tras mâinile din mânecile chimonoului și l-a pus, delicat, lângă Mieko. L-a scos apoi pe următorul: era din mătase chinezească, pe fond roșu și galben-pai în degrade, presărat cu buchețele de crizanteme, țesute în relief.

— Acesta e ceva mai recent, adică de la sfârșitul perioadei Kyōhō[1]. Al cincilea maestru al școlii noastre, Yoriyasu, l-a primit în dar de la Templul Nishi Honganji pentru a-l folosi în spectacolul *Tinerețea fără bătrânețe a crizantemei*, jucat la Palatul Imperial Sentō. Se zice că unul dintre țesătorii de brocart Nishijin a muncit atât de mult ca să-l termine la timp, încât s-a îmbolnăvit, a scuipat sânge și a murit. În timp ce Yoriyasu dansa pe scenă, a apărut stafia țesătorului, care a urmărit spectacolul din loja împăratului. Lui Yoriyasu nu i se spusese povestea chimonoului, dar cât timp a dansat, s-a tot întrebat cine era tânărul cel palid în chimono de bumbac, neînzestrat cu sabie și totuși prezent în lojă alături de fostul împărat, de regenți și preoți ai Templului Honganji.

---

1 1716-1736.

— Adică stafia a apărut la spectacol ca să vadă chimonoul lucrat cu propriile mâini? întrebă Mikame.

— Se pare că da. Țesătorii de mătăsuri Nishijin, chiar dacă erau foarte talentați, o duceau extrem de greu la vremea aceea. Așa că nici nu-i de mirare că Yoriyasu s-a întrebat ce căuta un asemenea om acolo.

Se vedea de la o poștă că lui Yorikata nu-i displăcea povestea. Pe chipul lui negricios se ivea din când în când câte-un zâmbet reținut.

— Deoarece chimonoul acesta nu e atât de vechi, roșul nu a pălit prea tare. O să vedeți că în interior e și mai aprins. Și-a băgat degetul noduros în dreptul unei cusături, scoțând în evidență cu îndemânare un petic ale cărui nuanțe de roșu și violet străluceau splendid.

Mieko s-a uitat atentă la petic și i-a atras atenția lui Yasuko:

— Vezi?

— Da, e superb, răspunse Yasuko vrăjită.

Ibuki și-a dat seama imediat cât de bine se înțeleg cele două fără să rostească prea multe cuvinte. Femeile nu se gândeau cu siguranță nici la model, nici la țesătură. Pe ele le interesa țesătorul care și-a dat viața pentru a crea o asemenea minunăție. Și mai cu seamă stafia lui prezentă

la spectacol în loja împăratului, alături de fostul regent și de suita sa.

— S-au mai auzit și alte povești cu stafii legate de acest chimono ?

— Da, și eu mă întrebam, zise Mikame. Dacă stafia a bătut atâta drum numai ca să-și vadă chimonoul în spectacol, asta înseamnă că s-a legat mult de el. A mai apărut stafia țesătorului și când purta altcineva chimonoul ?

Mikame era extrem de serios și părea foarte concentrat. Avea un talent deosebit de a smulge secretele vechilor familii.

— Nu, doar atunci, zise Toe puțin iritată.

I se părea de prost gust faptul că fratele ei abordase un asemenea subiect tocmai acum, când tatăl lor zăcea la pat. Yoriyasu în persoană dusese chimonoul la Templul Kiyomizu, solicitând o slujbă în amintirea destoinicului țesător, explică ea mai departe.

— Nu-mi dau seama dacă acesta a fost sau nu motivul, dar stafia lui n-a mai apărut. Oricum, piesa respectivă nu se mai joacă cu acest chimono... e tabu.

—După părerea mea, interveni impasibil Mikame, țesătorul trebuie să fi murit împăcat. I s-a ținut slujbă, costumul țesut de el și pentru care și-a dat viața a fost purtat de un mare maestru, la un spectacol la care a luat parte fostul

împărat, cu suita lui și cu preoți de la Honganji. N-am dreptate?

— Dragul meu frate, n-ai vrea să treci la următorul chimono? zise Toe, cu intenția de a pune capăt speculațiilor lui Mikame.

După ce-a mai prezentat două-trei chimonouri faimoase pentru istoria lor, Yorikata s-a ridicat și și-a condus oaspeții spre scena pe care se desfășurau spectacolele de teatru Nō. Spre deosebire de partea locuită, lambriurile și pardoseala de-aici erau făcute din cel mai fin lemn de chiparos.

Yorikata era foarte mândru de scenă și le-a povestit câteva întâmplări legate de ea. La deschidere, de exemplu, el jucase rolul lui Sanbasō alături de tatăl său, care-l interpreta pe Okina[1].

— Sub scenă sunt îngropate patru vase din argilă, unul pentru fiecare anotimp. În funcție de pașii dansatorilor, se naște un sunet care sugerează exact anotimpul respectiv. Acum fiind toamnă, dacă se dansează lângă acest stâlp, ritmul îți evocă toamna.

Yorikata le-a făcut o mică demonstrație, extrem de bine-venită.

---

1 Okina și Sanbasō, personaje ce reprezintă cele două principii contrare – *yin* și *yang*.

— Măștile arată cu totul altfel atunci când sunt purtate de actori. Ele prind viață pe scenă...

— Tata ne-a sugerat să vă arătăm cele mai elocvente măști folosite pentru roluri feminine, dată fiind și prezența doamnei profesoare Toganō, zise Toe întinzând mâna după cutia neagră, lăcuită. Scoase din ea o mască și i-o întinse fratelui său.

Yorikata a luat-o delicat și a ținut-o în mână ca s-o vadă bine cu toții.

Fruntea era plinuță, obrajii bucălați, pleoapele ușor lăsate, iar buzele întredeschise lăsau să se zărească dinții. În conturul ochilor se intuia un zâmbet, dar masca era atât de meșteșugită, încât, în mod cu totul misterios, zâmbetul se putea transforma oricând în grimasă.

— Aceasta este Magojirō. Dintre măștile care reprezintă tinere, ea este ceva mai fermecătoare decât Ko-omote[1], având și nurii unei femei mai coapte. Când cineva ajunge să cunoască măștile la fel de bine ca noi, ele se transformă în chipuri adevărate. Dintre cele moștenite de familie, din generație-n generație, pe asta o iubesc cel mai mult.

Yorikata îi întinse masca lui Yasuko.

---

1 Ko-omote este cel mai tânăr personaj feminin din teatrul Nō.

— Există o mască pe care mi-e imposibil s-o iubesc, chiar dacă aș vrea, continuă el, scoțând-o din cutie pe următoarea. Îmi este greu și s-o ating cu degetul... mă irită de-a dreptul, ca să nu spun c-o urăsc. Se numește Zō-no-onna.[1] Este folosită pentru a întruchipa personaje de rang înalt: consoarta împăratului din piesa *Povara dragostei* sau figura celestă din legenda *Veșmântul din pene*.

Yorikata a întins brațele și a ridicat-o în dreptul obrajilor săi, ținând-o paralel cu aceștia. În comparație cu masca dinainte, avea obrajii mai supți și era de o frumusețe înspăimântător de rece. Pleoapa se prelungea puțin mai mult, iar rujul de pe buza superioară se termina, la colțurile gurii, cu o curbură oarecum inegală, care sugera un zâmbet disprețuitor. Pe chip se citea o cruzime aristocratică. O frumusețe de gheață, asemenea țurțurilor care atârnă din copaci.

Yorikata a lăsat masca în jos. Apoi și-a pus-o pe față și a legat-o cu șnururi la ceafă. S-a ridicat ușor. Masca unei aristocrate, cu pleoape lungi și curbate, plutea solitară deasupra umerilor săi vânjoși, a gâtului smead și a bărbiei proeminente.

Yasuko și-a acoperit ochii cu mâna.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Mieko.

---

1 Zō-no-onna, literal „femeia lui Zō", poartă numele dramaturgului care a creat-o, Zoami.

— Masca aia te orbește prin strălucire. Mi s-a făcut frică...

— Ești cam palidă. Hai să-ți iau pulsul, spuse Mikame apucându-i încheietura mâinii și uitându-se la ceas cu un aer profesional.

A doua zi dimineață ploua mărunt la Kyoto, însă cerul se însenina pe măsură ce expresul, plecat imediat după prânz, se apropia de Maibara. Lanurile de orez străluceau minunat în bătaia soarelui de toamnă târzie. Într-un vagon de clasa a doua stăteau Ibuki, lângă fereastră, și Yasuko. Ibuki intenționase să se întoarcă cu trenul de seară, dar Mieko îi cedase biletul ei, pentru că se hotărâse în ultima clipă să mai stea o zi la Nara, fiind invitată să participe la un cerc de poezie.

— Sper că nu te deranjează. Să știi că lui Yasuko i-ar face mare plăcere să călătoriți împreună, îi spuse Mieko prefăcându-se că ezită, ca să dea o notă de neprevăzut propunerii sale.

Pe Ibuki nu-l deranja câtuși de puțin să călătorească jumătate de zi numai cu Yasuko, ba chiar era încântat.

— Am un noroc chior că mă întorc cu expresul o zi mai devreme. Mâine-dimineață am cursuri, așa că oricum mă gândeam să ajung de azi la Tokyo.

Ibuki își contramandase toate întâlnirile din Kyoto pe care le stabilise pentru după-amiaza aceea.

Odată ajunși în tren, Yasuko era însă mult mai rezervată decât fusese în prezența lui Mieko... și posacă. Ibuki își aminti că masca intitulată Zō-no-onna o speriase cu o zi în urmă. Când Yorikata le-o prezentase pe scenă, Yasuko își acoperise ochii cu mâna. Mikame îi luase pulsul, dar starea ei părea totuși normală. După câteva clipe își revenise și privise cu și mai mult interes schimbările din expresia măștii. Ibuki uitase cu totul de asta.

— Cum te simți azi ? o întrebă el. Mai ai amețeli ?

— Nici vorbă. Am fost puțin buimacă atunci când și-a pus Yakushiji masca aceea, dar mi-a trecut imediat, răspunse Yasuko zâmbind.

— Cu cât ești mai aproape de măști, cu atât te simți mai ciudat. De obicei, când plec din Kyoto am sufletul plin de temple și grădini. De data asta nu văd decât măști. Chiar și azi-dimineață când m-am trezit, am avut în fața ochilor chipul mamei mele moarte. Mi s-a părut cam ciudat, dar când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că era masca intitulată Yase-onna[1].

1 Yase-onna este masca ce reprezintă femeia supusă torturilor Infernului până la emaciere.

Semănau perfect. Cred că măştile au capacitatea de a face lumea să vadă în ele rude apropiate, stinse din viaţă. Dacă stăm şi ne gândim, doar chipurile morţilor pot avea expresii atât de împietrite.

— Şi mai e ceva... nu e totuna când o priveşti pusă undeva deoparte sau purtată de cineva. Diferenţa e uriaşă, zise Yasuko. Imediat ce şi-a pus masca aceea, Yakushiji s-a ridicat. În clipa aceea mi s-a tăiat respiraţia. Am avut impresia că masca neînsufleţită a prins viaţă... că bărbatul şi femeia s-au contopit... că spiritul lui Akio s-a întrupat în mască...

Yasuko îngheţase, de parcă masca îi plutea în faţa ochilor. Privea fix înainte şi respira sacadat. Oare trăia din nou cu impresia că Akio revenise din lumea morţilor, ca atunci, la şedinţa de spiritism, când mediumul spusese că vine de la munte şi pleacă la munte?

Ibuki n-a vrut să-i dea apă la moară în sensul acesta, aşa că a schimbat vorba.

— Trebuie să recunoaştem totuşi că Zō-no-onna era foarte frumoasă. Mie cea mai sinistră mi s-a părut Ryō-no-onna[1]. Parcă stătea să

---

1 Ryō-no-onna reprezintă spiritul răzbunător al unei femei bătrâne, chinuită dincolo de mormânt de o dragoste neîmpărtăşită.

vorbească... și-ar fi spus lucruri mult mai profunde decât mediumul de la ședința de spiritism.

Conform explicațiilor lui Toe, masca Ryō-no-onna din colecția lui Yakushiji era una dintre cele mai prețioase, intrată și în patrimoniul național. În general, nu era prezentată vizitatorilor și era păstrată ca o adevărată comoară, dar, nu se știe din ce motiv, bătrânul Yorihito îi ceruse în mod expres lui Yorikata să le-o arate lui Mieko și însoțitorilor săi.

— Bătrânul cel bolnav și-o fi dat seama că pe noi ne preocupă fenomenul posedării de către spirite, spuse Mikame vioi, în mașină.

— N-are cum să știe așa ceva. Activitatea noastră nu e prea cunoscută și cu atât mai puțin de către fiica lui Yakushiji. Trece pe la mama doar ca să-i lase poeziile... zise Yasuko cu oarecare îndoială în glas, în timp ce-l privea fix pe Ibuki.

— Dar tocmai soacrei tale a vrut să i le prezinte, nu ? Nu poate fi doar o coincidență. Yorihito o fi avut motivele lui, mai cu seamă că Yorikata zicea că cele mai bune roluri ale lui fuseseră în piesele *Maiul* și *Doamna Aoi*. Să nu uităm că părea complet transfigurat când ne-a prezentat măștile, mai cu seamă Zō-no-onna,

Ryō-no-onna, Dengan[1] ... parcă intrase în pielea personajelor... sau crezi că fabulez?

— Pe Yorihito nu-l interesează decât teatrul Nō... nimic altceva nu mai încape în sufletul lui. Așa că e puțin probabil să fi citit poeziile mamei, chiar dacă Toe are revistele acasă. Poate că a intuit ceva, de vreme ce a cerut să ni se prezinte Ryō-no-onna fără să fi pomenit noi nimic despre asta. M-am speriat, pur și simplu, când am văzut-o... și m-am gândit că acele măști fuseseră destinate soacrei mele, nu pentru că frecventează spectacolele de Nō sau pentru că apreciază caracterul desăvârșit al măștilor, ci pentru împăcarea pe care o sugerează, pentru acea însușire lăuntrică pe care reușesc să o exprime. Părerea mea e că japonezele din trecut aveau o asemenea privire... și cred că mama e una dintre ultimele femei capabile să trăiască asemenea măștilor – cu toată energia dirijată spre interior. Am simțit asta mai demult, oarecum vag, dar ieri totul mi-a devenit limpede, când am văzut-o cât de atent privea măștile și costumele.

Yasuko s-a rezemat de spătar, cu mâinile în poală și cu capul întors spre Ibuki. În ochi i se deslușea o privire ciudată. Cu spatele drept,

1 Masca Dengan reprezintă o femeie turbată de gelozie.

pieptul împins înainte, capul răsucit într-un unghi cam straniu... priviri senzuale...

Ibuki părea chiar șocat.

— Știi la ce mă gândeam acum? întrebă ea.

— Nu. Eu nu sunt paranormal... Ca să-și mascheze stânjeneala, Ibuki s-a întins după o țigară și a aprins-o. Ești tare tăcută astăzi. Te-am supărat cu ceva?

— Dacă asta crezi... spuse ea, luându-și mâinile din poală și aruncându-i un zâmbet dulce, care îi scoase și mai mult în evidență gropița din obraz. Adevărul e că aș vrea să plec din familia Toganō... dacă aș putea. Mă gândesc la asta de câtva timp. Mi-e teamă că n-o să mai am loc de-ntors dacă nu iau taurul de coarne.

— Dacă pleci, doamna Toganō o să cam sufere. Pe Akio l-a pierdut... și nici nu cred că mai găsește ușor o secretară atât de devotată revistei și cercului de poezie.

— Chiar asta e părerea ta? întrebă Yasuko, etalând un zâmbet larg.

— Sunt convins... Ăsta-i adevărul...

— Nu cred. Dacă ar fi numai asta, s-ar găsi urgent înlocuitori. Studenții ei o adoră și ar sări imediat careva să o slujească și să se dedice revistei trup și suflet. Nu cred că doar pentru asta are mama nevoie de mine...

— A, înțeleg. Doamna Toganō s-a decis să continui tu activitatea de cercetare a lui Akio. Te-ai trezit împinsă de la spate și, pe parcurs, a devenit o povară... Am dreptate?

— Parțial. La început a fost ideea ei, dar proiectul legat de fenomenul posedării de către spirite m-a prins și nu mă simt în stare să-l abandonez, chiar de-ar fi să plec din casa ei și să mă recăsătoresc. Am de gând să continui cercetarea.

După ce-a făcut această mărturisire, Yasuko și-a pus iar mâinile-n poală și-a oftat adânc.

— De fapt, aș vrea să-ți cer părerea. Nu știu cum să-ți spun...

— Ce anume... legat de plecarea ta din casa Toganō?

— Cam așa ceva.

Yasuko întinse mâinile, cu degetele încă încleștate, cu palmele în sus. Pe Ibuki îl frapă trandafiriul palmelor ei mici. Era întors spre ea pe jumătate și i le privea admirativ. Gesturile lui Yasuko păreau nespus de grațioase, vădit menite să-l dea gata pe Ibuki.

— Știi, Mikame îmi mai bate apropouri din când în când, dar eu nu l-am încurajat în nici un fel. Crezi că dacă aș pleca de la Toganō m-ar lua de nevastă?

— Mikame? Ibuki părea de-a dreptul șocat și nu-și putea desprinde privirile de chipul ei

aparent nevinovat. Cred că ar fi fericit să fii a lui, zise el, revenindu-și. E cam fustangiu și-i place să se distreze, știe exact ce-i place și ce nu... n-are gusturi rele. Îl cunosc de multă vreme și pot să-ți spun că e îndrăgostit de tine până peste urechi.

Tăcu brusc, de parcă s-ar fi rupt firul cu totul.

— Dar, de ce?... continuă el, stins. Nu sunt de acord! exclamă arțăgos, de data asta.

— Ce nu-ți convine?

— Păi, cum să-mi convină? Nu mă consider cu nimic mai prejos decât Mikame... și credeam că ții la mine mai mult decât la el.

— E-adevărat... zise Yasuko, ezitând. Dar dac-am fi împreună, eu n-aș putea pleca din casa Toganō și, oricum, situația ar fi mult prea complicată.

— De ce? întrebă Ibuki încercând să-și păstreze calmul și chiar să zâmbească. Pentru că sunt căsătorit? Pentru că am nevastă și copil? Vrei să spui că nu te pot lua de soție... Dar eu chiar nu cred că tu îți dorești să te căsătorești. Tocmai asta m-a fermecat la tine... faptul că nu ții morțiș să-ți întemeiezi o familie.

— Da, recunosc, nu țin neapărat să mă mărit, dar...

În clipa aceea a intrat în vagon un cuplu de americani. Fuseseră probabil să mănânce. S-au

așezat pe scaunele de vizavi, dincolo de culoar. Tânărul, al cărui păr castaniu tuns scurt semăna cu blana unui animal mic, o cuprinse pe fată după umeri. Își luă mâna și i-o mângâia fără încetare, spunându-i ceva cu o voce nazală. Ibuki îi privea încruntat. Din pricina lor, Yasuko nu-și terminase mărturisirea.

— Și-atunci ? Vrei să spui că nu poți iubi în ilegalitate... încercă el să termine ideea lui Yasuko.

— Nu-i adevărat, spuse Yasuko un pic iritată, clătinând din cap. Căsnicia mea cu Akio n-a durat mult, dar am fost fericiți. Cred că aș fi capabilă să mă întrețin dacă aș părăsi familia Toganō. Dar trebuie să înțelegi un lucru : chiar dacă te-aș iubi, chiar dacă am fi împreună, nu ți-aș cere niciodată să-ți părăsești familia... să divorțezi pentru mine.

— Ce-ar fi să pot eu... zise el zâmbind, dar cuprins în același timp de un fel de panică.

— Știu foarte bine că nu vei avea niciodată curajul să faci așa ceva... și sunt liniștită. Aș avea două motive să vreau să mă mărit cu Mikame : unul ar fi că nu-l iubesc, iar al doilea – aș putea rupe definitiv legăturile cu familia Toganō.

— De ce e atât de important să te desprinzi de familia Toganō ?

Yasuko nu răspunse. Îl privea stăruitor pe Ibuki.

— Atâta vreme cât nu ții neapărat să te recăsătorești, cu ce te deranjează că păstrezi numele de Toganō? Sau este Mieko atât de demodată, încât se așteaptă să-i aparții pe vecie răposatului Akio, să nu mai iubești niciodată pe altcineva? Nu cred că e genul... dar cine mai bagă mâna-n foc? Poate nu i-ar face plăcere să te vadă cu alt bărbat. Eu nu prea înțeleg femeile. Mikame zice că le înțelege, dar știu eu cu cine am de-a face...

— Eu sunt femeie, dar pe mama n-o înțeleg deloc, spuse Yasuko dusă pe gânduri și privindu-și mâinile încleștate în poală. Parcă, totuși, am început să mai pricep câte ceva... dar nu e vorba că se amestecă în viața mea. Nu e genul. Mama nu e îngustă la minte și nu-și dă aere. E capabilă să facă lucrurile să se îndrepte în direcția dorită de ea, fără să miște un deget. E ca apa unui lac, liniștită la suprafață, dar în profunzime are forța unei cascade. Este precum chipul unei măști Nō, plină de secrete lăuntrice.

— Ce vrei să spui? întrebă Ibuki plin de interes.

În spatele lui Yasuko se zăreau cei doi americani. Capul bălai al femeii se legăna ușor pe umărul soțului. Dormeau liniștiți, rezemați unul de altul ca niște animale domestice, blânde.

— Cum adică... îndreaptă lucrurile în direcția dorită fără să miște un deget?

— Uite, tu ești un exemplu grăitor... te deplasezi pe traseul impus de ea...

— Eu? întrebă el clătinând din cap, cu o privire nedumerită.

— Nici nu-ți dai seama, nu? Și eu am înțeles abia cu puțină vreme în urmă. În legătură cu ceea ce spuneai adineauri, n-ar deranja-o deloc dac-ar fi să ne cuplăm fără să ne căsătorim. Cred că asta și urmărește. De ce crezi că a procedat în așa fel încât să călătorim împreună? Chiar o fi intervenit ceva care s-o rețină la Nara? Puțin probabil...

— Nu mai înțeleg nimic. Doamna Toganō știe foarte bine că suntem amândoi îndrăgostiți de tine. De ce vrea să ne cupleze? A, da... eu am familie și asta înseamnă că te-ar putea păstra lângă ea o veșnicie, pentru că nu există pericolul să ne căsătorim.

— Poate și asta, dar sunt convinsă că are și alte motive, mult mai profunde. În momentul de față chiar nu-mi dau seama despre ce-ar putea fi vorba...

Yasuko i-a atins ca din întâmplare genunchii lui Ibuki. Apoi i-a prins mâna în care ținea țigara și i-a luat-o ușor dintre degete. A tras cu nesaț fum în piept. Ibuki a fost teribil de surprins de

gestul aparent nevinovat al lui Yasuko și a rămas cu privirile ațintite asupra buzelor ei mici și trandafirii, care cuprindeau acum țigara ce fusese a lui cu câteva clipe în urmă. A descifrat un zâmbet șiret pe chipul ei învăluit în fum.

Ibuki i-a luat mâna între ale lui și i-a strâns-o așa cum făcuse la ședința de spiritism, pe întuneric.

— Yasuko, nu te recunosc... Nici o barmaniță n-ar face asemenea gesturi...

Vorbele erau una, gesturile alta. Ibuki nu se putea abține... îi mângâia mâna întruna, de parcă ar fi ținut între palme ceva nespus de drag.

— Spune-mi și mie, de ce m-ai luat de mână la ședința aia de spiritism? Știi că ne-a văzut Mikame...

— Nu prea îmi dau seama de ce-am făcut-o. E adevărat că te plac... numai că, în asemenea situații, reacționez de parcă m-ar conduce o forță exterioară.

— Vrei să spui că-și impune doamna Toganō voința?

— Nu cred. Oricât aș fi eu de captivată de fenomenul posedării de către spirite, nu cred că mă aflu în totalitate sub vraja mamei soacre.

— Bine, presupun că acum acționezi după propria voință, zise Ibuki luându-i țigara din mână. Ce sărut zgârcit! continuă el, în timp ce

atingea cu buzele capătul rujat al țigării. Yasuko, eu cred că te tulbură discuția asta, așa că mai bine să revenim cu picioarele pe pământ. Nici eu nu mai înțeleg nimic... ba mă ameninți că te măriți cu Mikame, ba încerci să mă seduci. Ești chiar mai alunecoasă decât soacra ta!

— Nu te păcălesc, chiar am de gând să mă mărit cu Mikame. Dacă n-aș fi vrut să-ți mărturisesc lucrul ăsta, probabil că n-am fi călătorit împreună azi. Da, și eu mă simt ciudat... Uite, stăm de vorbă serios și deodată fac gesturi necugetate... Poate că în străfundul sufletului meu tânjesc după dragostea ta. Ceea ce mă înnebunește însă e faptul că simt cum le aranjează ea pe toate, din culise.

— Eu chiar nu mai pricep nimic! Adineauri ai afirmat că doamna Toganō a rămas special la Nara ca să ne lase singuri. Cu ce intenție a pus ea la cale un asemenea scenariu?

— Nu-i nici un scenariu. Crede-mă, mama e mult mai profundă decât o vezi tu sau oricine altcineva. Secretele din inima ei sunt precum florile din grădină pe timpul nopții – nu le vezi, dar le simți parfumul... are multe, multe miresme. E o femeie fermecătoare. În comparație cu farmecul secretelor, talentul ei de poetă e un biet veșmânt.

— Nu pot pretinde că nu-nțeleg ce vrei să spui, dar aș vrea să fii mai explicită. Că e un șiretlic de-al ei sau nu, eu te plac foarte mult. Simt că distanța dintre noi s-a micșorat considerabil în ultima vreme. Și acum, că-mi mărturisești că vrei să te măriți cu Mikame, simt că mi se aprind și mai rău călcâiele. De aceea aș vrea să știu mai multe despre doamna Mieko Toganō, lucruri mai concrete. Dacă nu vrei tu să-mi spui, o să încerc să aflu singur.

— N-ai decât, dar te avertizez că nu vei afla prea multe. În plus, știi foarte bine că, după ce ajungi la Tokyo, nu mai ai cu cine discuta așa cum o faci cu mine, acum... în plus, o să-ți mai scadă și interesul...

Yasuko se opri, încruntându-se și mușcându-și buza de jos, ca și când ar mai fi vrut să spună ceva. Își întoarse însă privirile spre fereastră. Chiar atunci treceau prin dreptul muntelui Fuji. Scăldat în lumina apusului, maiestuosul munte se arătă învăluit de norii roșietici de parcă atunci ar fi răsărit din pământ. Silueta lui superbă se dezvăluia privirilor din vârf și până la poale.

— Ibuki, privește! strigă ea arătând cu degetul.

— A, ce splendid e Fuji la apus! exclamă și el, fără să vrea.

N-a mai scos o vorbă până n-a surprins o oarecare tensiune în privirile ei. În clipa aceea

și-a amintit că la începutul iernii, cu patru ani în urmă, avalanșa îl surprinsese pe Akio chiar pe Fuji și că plătise cu viața îndrăzneala de a-l escalada.

— Presupun că nu ți-e chiar ușor să-l privești... și încă atât de aproape...

— Akio și-a găsit sfârșitul între popasul al șaptelea și al optulea, deci destul de aproape de vârf. Când am ajuns noi la poalele muntelui, cerul se înseninase și parcă cineva trasase cu o pensulă inspirată toată traiectoria avalanșei. Uite, chiar acolo s-a întâmplat... unde s-a topit zăpada și se vede pata aceea de pământ de un albastru negricios. Atunci, inima mi-a tresărit o clipă de bucurie la gândul că zăpada cea albă și sclipitoare l-a înghițit pe Akio. Doar o clipă...

Yasuko și-a întors iar spre munte ochii încețoșați și visători.

Akio fusese prieten cu liderul expediției, care-l invitase să se alăture grupului de studenți care urma să escaladeze muntele. Au plecat din Tokyo sâmbătă, iar accidentul a avut loc duminică dimineață.

Echipa de salvare a făcut eforturi disperate timp de o săptămână, dar fără prea mult succes. Au fost găsite doar trei cadavre din cele treisprezece. Căutarea celorlalte zece trebuia amânată până la topirea zăpezii, primăvara.

— Mi-a fost greu să privesc muntele Fuji cam cinci luni după accident, dar mereu am simțit nevoia să-mi întorc privirile spre el. În fiecare zi căutam câte un loc mai înalt ca să-l pot vedea. Mie mi s-a arătat mereu ca o Zeiță a Zăpezii care a pus mâna pe Akio și nu mai vrea să-i dea drumul. Când mă gândeam că îmbrățișarea ei trebuie să fie cumplit de rece, mă treceau fiori. Senzația de frig care punea stăpânire pe mine se topea ușor-ușor și făcea loc unei călduri plăcute, de parc-aș fi fost amețită de băutură. Încercam să-mi imaginez cum e să mori înghețat... Zilele au devenit luni și, când ne-au anunțat că fusese găsit, am simțit că mă părăsește curajul de a merge să-l văd.

— A fost și doamna Toganō la locul accidentului?

— N-a prea avut ea tragere de inimă, dar până la urmă a venit cu mine. Ne țineam de mână ca două femei oarbe. Când am văzut corpul neînsuflețit al lui Akio, mi-a fost tare frică... mai frică decât mă așteptasem. Sentimentul de teamă a fost mai puternic decât tristețea. Și mama a simțit la fel. Cred că atunci am înțeles pentru prima oară că noi două trăiam aceleași senzații. În mod normal, după moartea lui Akio, legătura noastră ar fi trebuit să se rupă, dar nu s-a rupt,

ba dimpotrivă. Mă simţeam atât de fericită că mama lui Akio era o femeie minunată!

— Sună a dragoste de lesbiene... zise Ibuki, pe jumătate glumind.

Yasuko înclină uşor din cap, de parcă ar fi cântărit bine cuvintele lui.

— Dragoste de lesbiene... Ştiu eu... nu cred. Spune-i cum vrei, dar mama are calităţi extraordinare şi descoperirea lor mi-a dat mult curaj. Asta m-a determinat să continui studiul posedării de către spirite, să nu las baltă cercetarea începută de Akio. Mama m-a ajutat mult în momentele acelea şi m-am simţit extrem de fericită că era alături de mine. Mai târziu, mi-am dat seama că Akio fusese manipulat de ea toată viaţa, că acţionase întotdeauna doar în acord cu sugestiile ei. Ideea asta începuse să-l obosească şi pe el, cred. Lui Akio îi plăcuse întotdeauna să urce pe munte, dar la un moment dat devenise o adevărată pasiune. A urcat pentru prima oară iarna, cu puţin înainte de a muri. Îmi aduc aminte că-şi făcea planuri să plecăm undeva în America de Sud, să fim doar noi doi. Cred că voia să fugă de mama lui, deşi nu mi-a mărturisit-o niciodată deschis. La vremea aceea nu mi-am dat seama... eram prea tânără. Eu îi tot spuneam să-şi vadă de cercetare şi să nu lase

baltă studiul. Bietul Akio, ce-o fi fost în sufletul lui atunci?

— Yasuko, mi-e imposibil să pricep unde bați… nu-mi spui nimic concret. Nu înțeleg de ce a vrut Akio să fugă de doamna Toganō și nici de ce ai și tu acum aceleași porniri. Dacă nu-mi dai niște detalii legate de Mieko Toganō, rămân într-o ceață totală. Nu înțeleg nimic, spuse Ibuki cu emfază, cuprinzându-i mâna și punându-i-o pe genunchii lui. Deci, doamna Toganō n-are nimic împotriva unei legături amoroase între noi doi, ba chiar ne încurajează…

— Ne încurajează? Ești prea blând în afirmații, zise Yasuko iritată, trăgându-și mâna. Mama e mult mai categorică și mai clară când urmărește ceva. Cred că mai degrabă aș putea spune că ne ordonă.

— Doamna Toganō îmi dă mie ordine? Aș vrea s-o văd și pe-asta…

— Dragul meu, nu știi ce spui… și asta-i cea mai bună dovadă că n-o cunoști deloc.

Yasuko îl privi compătimitor și îi zâmbi blând.

— Yasuko, mă opun categoric căsătoriei tale cu Mikame, chiar dacă e să trec pentru o vreme în tabăra doamnei Toganō.

— Păi, vezi? Ești deja un pion în mâinile ei! Și nu ești singurul… Și pe mine mă dirijează

cum vrea ea și de aceea vreau să fug. Vreau... dar nu pot... parcă sunt paralizată!

Yasuko închise ochii și clătină puternic din cap, ca și când ar fi vrut să scape de ceva care o apăsa. Gestul nu părea să-i stea în fire. După ce stătu liniștită câteva clipe, se întoarse iar spre Ibuki.

— Presupun că nu știi că Akio avea o soră mai mică...

— De unde să știu? N-am auzit niciodată vorbindu-se de ea. Și cine-i mama? Doamna Toganō?

Yasuko coborî privirile și încuviință.

— Harume seamănă leit cu Akio, e și firesc. Ezită puțin, apoi se întoarse iar spre Ibuki. Frați gemeni....

— Gemeni? Akio a avut o soră geamănă? întrebă Ibuki, teribil de uimit.

— Ai cunoscut-o pe Harume. Îți amintești de petrecerea la care ai venit și tu, în perioada licuricilor, la începutul verii?

— A, da! Când ați lăsat să zboare prin grădină o droaie de licurici...

Spre sfârșitul lunii iunie, una dintre discipolele doamnei Mieko Toganō, din prefectura Shiga, i-a trimis o captură considerabilă de licurici. Într-o seară s-au strâns vreo cincisprezece bărbați și femei și au admirat mulțimea de

licurici din plasele speciale care atârnau pe verandă și care în final, eliberați, au zburat fericiți prin grădină. Minunata petrecere a ținut până spre dimineață. Mieko l-a prezentat musafirilor pe profesorul Makino – o autoritate în materie de literatură clasică japoneză –, care le-a vorbit, la sugestia ei, despre capitolul „Licuricii" din *Povestea lui Genji*.

„Pe vremuri, lumea se aduna în serile de vară pentru a depăna povești cu stafii. Fiecare oaspete spunea câte o poveste și apoi stingea lumânarea ce-i aparținea. Și tot așa, până se terminau toate lumânările. Astăzi v-am invitat", a spus Mieko pe un ton tărăgănat, „nu să spuneți povești, ci să-l ascultați pe profesorul Makino."

După aceea, Yasuko a prezentat câteva doamne și domnișoare îmbrăcate în chimonouri minunate specialiștilor care se ocupau de fenomenul posedării de către spirite.

Răposatul soț al lui Mieko se trăgea dintr-o familie de latifundiari din Prefectura Niigata. În perioada Taishō[1], cumpărase un teren imens într-o veche periferie a orașului Tokyo și construise o casă impunătoare. Dată fiind complexitatea gospodăriei, angajase și mult personal. Mieko provenea dintr-o familie de preoți, tatăl

---

1 1912-1926.

ei deținând un rang înalt în cadrul sectei Shinshū. Poate și de aceea, mobila și decorațiunile erau marcate de o combinație între opulență rustică și ostentație cu iz tradițional. În urma reformei de după război (soțul ei murise deja), Mieko fusese nevoită să vândă majoritatea terenurilor din Meguro și clădirea principală. Cu toate astea, casa în care locuiau acum – o fostă clădire auxiliară – era înconjurată de o grădină ce se întindea pe o suprafață de trei sute de *tsubo*[1], un adevărat model de grădină tradițională: cu o movilă care sugera un munte în miniatură, un heleșteu frumos și altele. Cu greu mai găseai la periferia capitalei nipone postbelice o asemenea grădină superbă, specifică începutului de secol douăzeci.

Deoarece subiectul întâlnirii din seara respectivă îl constituiau licuricii, cele mai multe dintre discipolele lui Mieko se îmbrăcaseră în chimonouri cu imprimeuri vesele. Gazda aprinsese felinarul de pe movila din grădină, pe care era pictat un splendid peisaj de iarnă, cu multă zăpadă. Din când în când, luna nouă se ivea printre nori. După ce-au ascultat prelegerea, oaspeții s-au servit cu bere și delicatese culinare și apoi s-au împrăștiat prin grădină, plimbându-se în voie.

---

1 Un *tsubo* echivalează cu 3,3 m².

Deoarece profesorul Makino rămăsese în încăpere, Ibuki – ca fost student al lui – a trebuit să stea și el ca să-i țină companie. Îi fusese așadar imposibil să schimbe și două vorbe cu Yasuko. Noroc cu Mikame, care l-a strigat la un moment dat. Ibuki a profitat de ocazie, s-a ridicat și a coborât în grădină.

— Așadar, aceștia sunt licuricii din Genji... Mai mari și mai strălucitori decât cei din regiunea în care m-am născut eu, zise Mikame dezechilibrându-se, gata să cadă de pe piatra pe care se cățărase pentru a prinde luminița galben-albăstruie ce plutea în întuneric. Oricum, casa și grădina asta aparțin altor vremuri.

— Ai dreptate. Până și vânătoarea de licurici ne trimite cu gândul la epoca Tokugawa[1], în primul rând la *Jurnalul Zorelelor*.

— Am auzit că la casa memorială a renumitului pictor Chinzan mai există și azi, câteva zile pe an, obiceiul de a admira licurici în grădină. Mi-am procurat și eu o dată un bilet și am fost cu niște colegi de la spital, numai că splendoarea licuricilor a fost umbrită de spectacolul de cântece și dansuri.

— Păi, vezi ? Un spectacol autentic cu licurici e cu totul altceva. Cine s-ar mai gândi în ziua

1 1603-1868.

de azi să pregătească o reuniune la care să-l invite pe profesorul Makino ca să prezinte adunării capitolul „Licuricii“ ? Doar Mieko Toganō e în stare de o asemenea inițiativă încântătoare, deși demodată.

— Ca să nu mai pomenim de faptul că prelegerile lui sunt de-a dreptul fascinante. Nici nu m-aș mira ca profesorul Makino să-și imagineze, în asemenea situații, că este chiar Prințul Hotaru, iar Yasuko – Tamakazura[1].

— Glumești ! exclamă Ibuki cu oarecare amărăciune în glas. Știa însă foarte bine că profesorul Makino pusese ochii pe Yasuko și-i făcea avansuri de câte ori avea ocazia.

Grădina cea mare nu era totuși întreținută așa cum s-ar fi cuvenit. Miresmele nopții se împleteau cu izul de frunze moarte. Cei doi au sărit din piatră-n piatră și au ajuns de partea cealaltă a heleșteului secat. În trecere, au zărit silueta unei persoane care ședea în pavilionul de vară și se uita la ei. Lumina felinarului bătea până la pinul cu chiorchinii de ace în formă de umbrelă, iar profilul femeii de lângă el era uluitor de frumos. Ca o floare mare, albă, scăldată în lumină, desăvârșită în solitudinea ei.

---

1 Personaje din capitolul „Licuricii“, în care Prințului Hotaru, îndrăgostit de Tamakazura, i se permite să-i vadă chipul la lumina unei plase cu licurici.

— Cine-o fi ?

— E frumoasă foc. N-am văzut-o în casă, zise Mikame, grăbind pasul.

— Dă-i pace, îi șopti Ibuki.

Femeia din pavilion stătea nemișcată, încât era greu de apreciat dacă îi văzuse pe bărbați apropiindu-se sau nu. Înainte să ajungă Mikame la ea, a apărut ca din senin Yasuko, care s-a postat în fața pavilionului, așteptându-i.

Deși toate femeile purtau chimonouri în seara aceea, Yasuko era îmbrăcată într-o rochie chinezească din brocart alb, iar în urechi avea o pereche de cercei de jad, a căror lucire părea că se topește în negura nopții. Așa cum stătea în fața pavilionului, rochia fără mâneci îi scotea grațios în evidență conturul trupului plăpând, lăsându-ți impresia unei statui budiste ce stă drept pavăză femeii din spatele ei.

— Ce faceți aici ? Profesorul Makino te caută, Ibuki.

Yasuko zâmbi, încercând să alunge ușor un licurici mare, cu evantaiul ei rotund, din hârtie cerată.

— Profesorul Makino devenise apatic, de-aceea am fugit de el... să iau și eu o gură de aer.

— Nu-i adevărat. Mama m-a trimis să te duc înapoi. Când bea, profesorul se pune pe glume proaste și mama nu mai suportă.

— Dacă l-a invitat... ce să-i faci! Unde se adună femei, domnul profesor Makino spune ce spune ca să le facă să roșească. Asta e plăcerea lui...

— Yasuko, cine-i persoana de acolo? Nu vrei să mi-o prezinți? întrebă Mikame.

— A! exclamă Yasuko, de parcă abia atunci ar fi descoperit că era cineva în spatele ei. Dac-ar fi fost mai atenți, ar fi sesizat că tonul ei nu era natural, dar cei doi chiar au avut impresia că era surprinsă de constatare.

— Nu e oaspete... este o rudă mai îndepărtată de-a mamei.

Yasuko o privi pe fata cea frumoasă așa cum te uiți la un copil. Respectiva i-a întors privirile fără ca expresia feței să i se schimbe. Când și-a dat seama că cei doi bărbați o priveau și ei, a clipit ușor, ca un fluture negru ce-și sincronizează bătaia aripilor cu respirația. Fața albă ca o floare de nalbă s-a destins ușor, într-un zâmbet larg. I s-a văzut cerul gurii – negru... și teribil de seducător.

S-a ridicat, le-a întors spatele celor trei și a pornit spre capătul celălalt al „muntelui" în miniatură. Ibuki uitase cu totul de ea, dar acum, în tren, când îi pomenise Yasuko de petrecerea cu licurici, își aminti de femeia superbă pe care o văzuse în pavilionul de vară. Încerca să-și dea

seama cu cine semăna. În cele din urmă a asociat-o cu masca Zō-no-onna a lui Yakushiji. A clipit de parcă atunci s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Ți-o amintești, nu? întrebă Yasuko, ca și când cunoștea imaginea ce-i plutea lui prin fața ochilor. Tânăra care ședea în pavilion... cea care v-a pus pe amândoi pe jar. E Harume.

— Da? Nu-mi amintesc decât că era foarte frumoasă. E căsătorită?

— Nu... nici n-a fost. N-a crescut împreună cu Akio. El îmi spunea că nici n-a știut de existența ei până foarte târziu.

Conform spuselor lui Yasuko, în familia Toganō se considera de prost gust să existe gemeni... doar animalele fătau mai mulți pui. Soțul lui Mieko – care urmase o facultate și apoi se angajase la o bancă – nu avea idei preconcepute în sensul acesta, dar familia lui de la țară era complet împotriva creșterii împreună a celor doi copii. Ca să le facă pe plac, au trimis-o pe Harume la părinții lui Mieko, la templu, unde a fost înfiată de o mătușă văduvă.

Harume nu s-a mai întors la casa părintească nici după ce a murit tatăl lui Mieko. Yasuko a aflat toată povestea de la soacra ei, după căsătorie.

— Dacă e soră geamănă cu Akio, trebuie să aibă cam treizeci de ani, nu? Poate pentru că am

văzut-o pe întuneric, mie nu mi s-a părut că ar avea mult peste douăzeci.

— Asta fiindcă e foarte frumoasă.

— De ce nu s-a căsătorit?

— Oare de ce? zise Yasuko, înclinând ușor capul.

— Nici nu lucrează?

— Nu. Faptul că a crescut și a fost teribil de răsfățată la templul acela de la țară o face în continuare să se simtă ca o prințesă de pe vremuri.

— Și eu am avut aceeași impresie. Da... iar prințesele din epoca Meiji[1] creșteau fără să treacă anii peste ele. Mi s-a părut mie ceva ciudat... Și-acum stă cu voi?

— Da... definitiv, zise Yasuko. În priviri i se citea o oarecare disperare. Lui Mieko i-a murit și mama. După război a trăit vremuri foarte grele, mai cu seamă că au început și problemele financiare. Până la urmă, Harume i-a fost trimisă mamei pe motiv că Akio murise și că, prin urmare, putea avea grijă de fiica ei.

Lui Ibuki i se părea foarte ciudată soarta acestei femei, lipsită de copilărie, aruncată de colo-colo, la cheremul tuturor. Se gândea chiar că s-ar putea să aibă probleme psihice, cu atât mai mult cu cât el socotea că dorința lui Yasuko de

---

1 1868-1912.

a părăsi familia Toganō era strâns legată de întoarcerea lui Harume.

— Doamna Toganō ține la Harume?

Yasuko a clătinat din cap, fără să răspundă.

Până să se dumirească Ibuki ce-i cu Harume și cu plecarea lui Yasuko din casa soacrei, trenul ieșise din tunelul Tanna. Luminițele stațiunii Atami se revărsau în amurg ca niște perle, gata să cadă în ocean.

Văzând un hamal chinuindu-se cu bagajul unui călător, lui Ibuki îi veni o idee:

— Yasuko, hai să coborâm aici!

— Cee?...

N-a mai așteptat să se dezmeticească. A întins mâna după geamantanele din plasa pentru bagaje și i-a pus repede pardesiul stacojiu pe umeri.

Trenul a ajuns în gară. Ibuki ținea geamantanele într-o mână, iar cu cealaltă a împins-o pe Yasuko afară, pe peron. Nici n-au coborât bine, că trenul s-a și pus în mișcare.

— Ce faci? Unde mergem?

Ibuki era înalt. Yasuko, mică de statură, părea cuibărită la pieptul lui și ochii îi sclipeau de emoție. Se simțea ca o mireasă răpită. Lui Ibuki i se părea că emana prospețimea unei adolescente pe care o vedea pentru prima oară. Își mută bagajele în mâna dreaptă, iar cu stânga o

luă pe Yasuko pe după umeri, mângâindu-i brațul cu vârful degetelor. Au coborât scările peronului.

Într-o după-amiază, cam la o săptămână după aceea, Ibuki se afla în biroul lui, concentrat la corectarea unui manuscris. În ziua aceea, profesorul Makino nu avusese ore, iar ceilalți doi colegi plecaseră acasă, așa că Ibuki era singur.

Din când în când se auzeau până la el pașii studenților care intrau și ieșeau din sala de lectură de alături sau telefonul sunând, deși ușa dintre încăperi era destul de groasă. Ibuki își scutura țigara în scrumieră și privea, absent, pe fereastră. Ginkgo își întindea crengile până la etajul al doilea, iar frunzele gălbui în formă de pasăre se legănau alene, ca niște flori complet desfăcute, gata parcă să cadă și să se risipească. După ora cinci, țevile nu mai erau calde și începea să se răcească în încăpere.

Ibuki și-a amintit de seara petrecută cu Yasuko în hotelul din Atami și nu se mai putea concentra... trupul ei mlădios, ca de zână, pielea fină, talia subțirică, dosul palmelor... măiestria cu care făcuse față unor poziții atât de complicate, încât el crezuse că o să i se frângă vreo încheietură... Încercând să se desprindă de

lumea searbădă a cărților și hârțoagelor prăfuite de pe birou, și-a dat frâu liber imaginației, închipuindu-se o pasăre ce se înălța spre cer printr-un văzduh atât de strălucitor, încât toate culorile se contopeau într-o lumină amețitoare.

De-abia după ce s-a despărțit de ea, și-a dat Ibuki seama că nu știa mai nimic despre ceea ce se întâmpla în familia Toganō, despre planurile și secretele lui Yasuko. Oricum, nu mai mult decât îi spusese ea în tren.

Stârnit de mărturisirea lui Yasuko – o fi făcut-o intenționat sau nu – privind planurile ei de a se mărita cu Mikame, Ibuki a acționat sub impulsul momentului, încercând s-o posede cu orice preț. Însă n-a rămas decât cu senzația unei desfătări carnale fantastice care, în final, l-a părăsit fără să lase în urmă nimic palpabil. Nimic din ceea ce însemna Yasuko.

Întors acasă, l-a apucat jalea la vederea fetiței, care țopăia fericită, și a soției lui – firavă și candidă. Nu putea conștientiza nici farmecul celei mici, dar nici puritatea celei mari. Știa doar că ele reprezintă pentru el o legătură de care nu putea scăpa, un laț strâns în jurul gâtului.

Ibuki își ținuse cursul și cu două zile în urmă, și în ziua aceea, dar Yasuko nu-și făcuse apariția. O rugase să-i dea un telefon la birou dacă nu vine, iar azi chiar contramandase un curs de

la altă universitate numai ca să nu părăsească biroul. Ar fi însemnat să plece de acolo la ora trei. Cel mai simplu ar fi fost să dea un telefon la familia Toganō, dar simțea că nu se cuvenea s-o facă.

S-a uitat la ceas și a văzut că era cinci și zece. N-avea rost să mai aștepte telefonul ei. Și-a strâns manuscrisul și l-a băgat în servietă, și-a luat paltonul din cuier și s-a îmbrăcat.

În clipa aceea a sunat telefonul de pe biroul lui. De obicei, se îndrepta încet spre telefon și ridica ușor receptorul. Acum s-a repezit ca un uliu, dar a fost teribil de decepționat când a auzit o voce groasă bărbătească. I-a căzut pur și simplu cotul pe birou.

— A, tu erai?

Era vocea lui Mikame, care nu se arătă deloc afectat de dezamăgirea din glasul lui Ibuki.

— Așa știi tu să saluți? Ascultă... am găsit la librăria de lângă spital o carte pe care aș vrea să ți-o arăt.

— Iar vreo pornografie după care te dai în vânt...

— Nici vorbă. Este o reeditare a unei reviste *Seiryū* vechi. Normal, dinainte de război. Conține un eseu de-al doamnei Toganō intitulat „Însemnări despre Templul din Câmpie“. L-ai citit?

— Păi... nu. Templul din Câmpie apare în capitolul despre Doamna Rokujō, concubina împăratului, din *Povestea lui Genji*. Despre el o fi vorba?

— Așa se pare. Eu am citit de câteva ori *Povestea lui Genji*, în transpunere modernă. Doamna Rokujō este pivotul în jurul căruia prinde contur misterul posedării de către spirite. N-am știut că doamna Toganō a scris așa ceva... Deși am întâlnit-o de nenumărate ori, nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Ceea ce înseamnă că pe ea o preocupa fenomenul posedării de către spirite cu mult înainte de a se prăpădi fiul ei, Akio. Am citit eseul și mi se pare fascinant. Sunt convins că o să te intereseze, cu atât mai mult cu cât este legat de obiectul tău de studiu.

— Mulțam... chiar mi-aș dori să-l citesc. Adevărul e că, de la o vreme, aș vrea să știu mai multe despre Mieko Toganō.

— Când am stat de vorbă în gara din Kyoto, mi-ai spus că Mieko Toganō și Yasuko se deosebesc dintr-un anume punct de vedere. Atunci nu ți-am dat dreptate, dar acum mi-e clar ce-ai vrut să zici.

Pe Mikame îl acaparase atât de mult eseul, încât uitase să-l întrebe pe Ibuki cum își mai petrecuse timpul cu Mieko și Yasuko, în Kyoto, după plecarea lui. De-abia când i-a mărturisit

Ibuki, sfios, că se întorsese singur cu Yasuko a doua zi după-amiază, lui Mikame i s-a reaprins interesul.

— Ce șansă nemaipomenită! Dac-aș fi fost în locul tău, aș fi luat-o cu forța într-o stațiune de pe malul mării...

Ibuki zâmbi încruntat, fără comentarii.

— Aș vrea să citesc și eu eseul din ediția aia specială, zise el. Suni de la spital?

— Da. Azi se întrunesc membrii Societății de neuropsihiatrie, dar tocmai aveam de gând s-o iau spre cafeneaua „Toi et moi", de lângă biroul tău. N-o s-avem timp să stăm de vorbă, dar îți las eseul.

— Bine, deci ne vedem acolo. În jumătate de oră... se poate?

— Nu, acum iau o mașină... ajung în mai puțin de zece minute. A, era să uit, Yasuko n-a venit azi la tine, la curs?

— De când ne-am întors, n-am mai văzut-o. Poate-o fi obosit-o excursia.

Ibuki a simțit răceala betonului strecurându-i-se de la picioare până la ceafă.

În seara aceea a citit articolul reeditat în revista pe care i-o dăduse Mikame. Știa foarte bine că doamna Toganō scrie poezie tradițională sub influența Școlii Romantice cu rădăcini în „estetismul subtil și profund" al poemelor din culegerea

Shinkokinshū[1]. Era profund impresionat de forța poetică a scrierilor ei, dar acum se simțea complet derutat de reapariția neașteptată a unui articol publicat cu vreo douăzeci de ani în urmă, care se situa mai degrabă între eseu și memorialistică.

De când fusese prins în mrejele lui Yasuko, Ibuki era pur și simplu gelos pe devotamentul pe care aceasta îl arăta soacrei ei, atât prin cuvinte, cât și prin comportament. Amestecul de admirație și teamă pe care-l manifesta față de Mieko Toganō arăta limpede că Yasuko se afla sub vraja acesteia. De aceea, Ibuki simțea o dorință nebună să afle tot ce putea despre Mieko.

Neputința lui Yasuko de a se desprinde de Mieko după moartea lui Akio nu însemna câtuși de puțin că dragostea pe care i-o purtase soțului ei se prefăcuse în compasiune față de soacră. Îl mai obseda și faptul că, în familie, cea care inițiase studiul posedării de către spirite fusese tocmai Mieko Toganō. Nu Akio. Nu Yasuko.

După apariția sa în revista *Seiryū*, eseul „Însemnări despre Templul din Câmpie" a fost retipărit pe cheltuiala autoarei în octombrie 1937, așadar imediat după izbucnirea războiului chino-japo-

1 Antologie de poezie de la începutul secolului XIII, alcătuită din douăzeci de volume.

nez. Ea trebuie să fi avut vreo treizeci de ani și probabil că pe-atunci soțul ei trăia încă. Akio și Harume erau mici. Perspectiva de a afla câte ceva despre viața lui Mieko Toganō din acea perioadă l-a pus pe jar pe Ibuki.

Povestea Templului din Câmpie

Templul din Câmpie se află în Sagano, suburbie din vestul orașului Kyoto. Era considerat un loc sacru în care se retrăgeau fiicele necăsătorite ale împăratului sau prințesele imperiale pentru a se purifica înainte de a pleca spre Marele Templu Ise, unde urmau să preia funcția de Înalte Preotese. În șamanism se consideră că femeile transmit profețiile divine, astfel că alegerea unei prințese pentru o astfel de îndatorire reflectă influența vechii tradiții șamanice japoneze. Într-o deplasare recentă la Kyoto am vizitat și Arashiyama, iar la întoarcere, am simțit nevoia imperioasă de a vedea bătrânul templu despre care aflasem o mulțime de lucruri din *Povestea lui Genji* și din piesele Nō. Am ajuns până în apropierea Templului Shakadō și apoi am tot întrebat pe unde s-o iau. Am apucat-o pe cărările înguste din crângul de bambuși până când am dat de o piatră ce purta inscripția „Templul din Câmpie“. În incintă, pe o movilă, se afla templul propriu-zis: un edificiu mic și modest, cu acoperiș din trestie, verde din pricina mușchiului ce crescuse pe el. Mușchiul prinsese nu numai acoperișul, ci și grinda. Într-o parte era mărginit de o piatră mare pe care scria „Ruinele Templului Înaltei

Preotese", iar în cealaltă, de un felinar din piatră. Era împrejmuit de un gard viu. La intrare se înălța o poartă *torii*[1], mică și neterminată, din lemn mâncat de cari. În spatele templului crescuse o pădure de chiparoși și stejari, dar unii se prăbușiseră cu timpul. Curtea templului, neîngrijită de multă vreme, era acoperită acum de frunze moarte – de unde și impresia de loc abandonat. Puțin mai încolo am văzut o fântână de piatră. M-am îndreptat spre ea și am privit înăuntru, dar în apa adâncă, de o culoare greu de definit, n-am distins decât conturul vag al chipului meu. Apa de la fântână curgea în bazinul de piatră printr-un jgheab, iar alături se afla un polonic, cu toate că era puțin probabil să mai existe vizitatori care să-l folosească. La administrația templului, care se găsea peste drum, am aflat că *torii* era făcută dintr-un soi de stejar, care crește pe Muntele Atago, considerat sacru încă din timpuri străvechi. Și în *Povestea lui Genji*, și în multe piese Nō se menționează templul „cu poartă neagră, împrejmuit de un gard viu, scund" – vestigiu al templului original. Se consideră că este vorba, de fapt, despre Templul din Câmpie. Bătrânul de la birou, născut în zonă, mi-a spus că în preajma templului se găsește mai mult bambus decât în toată câmpia Saga și că e de cea mai bună calitate din întreaga Japonie.

Dat fiind faptul că acest templu mă fascina de multă vreme, am fost dezamăgită să constat că n-a mai rămas mare lucru din complexul impozant de odinioară. Dar obiceiul de a trimite Înalte Preotese la Ise a dispărut încă din Evul Mediu și, odată cu el, și nevoia de a întreține un templu în care acestea poposeau

1 Poartă de templu șintoist.

temporar pentru purificare spirituală. Mai mult decât atât, revolta Ōnin[1] a fost urmată de incendii devastatoare în suburbiile fostei capitale, Kyoto, așa că nici nu e de mirare că despre farmecul și faima locului se mai poate afla câte ceva doar din paginile de literatură clasică și din spectacolele de teatru Nō.

Nici interesul pe care-l port renumitului templu nu provine din semnificația lui istorică, ci din imensa simpatie pe care i-o port doamnei Rokujō din *Povestea lui Genji*.

Lucrările recente ale unor specialiști, ca de exemplu cele ale profesorilor I și T, au tendința de a le prezenta ca personaje principale pe Kiritsubo, Fujitsubo și Murasaki, Doamna Rokujō intrând în categoria personajelor secundare și fiind tratată ca o mare ticăloasă, alături de împărăteasa Kokiden. După părerea mea, rolul pe care-l joacă este mult mai important decât s-ar crede și de aceea consider că trebuie să fac ceva pentru a reabilita un personaj absolut remarcabil. În centrul povestirii despre Prințul Genji se află, e adevărat, complexul oedipian – relațiile lui cu Fujitsubo, Murasaki-no-Ue[2], Prințesa a Treia. La fel de bine se urmărește maturizarea lui și, după părerea mea, aici Rokujō ar fi avut un cuvânt greu de spus. Influența ei a fost covârșitoare, o influență de tip șamanic. Prezența ei este ca un motiv disonant în marea simfonie a *Poveștii lui Genji*.

Doamna Rokujō apare pentru prima oară în capitolul „Yūgao“[3]. Aflăm încă din primul rând al capitolului

1 1467-1477.
2 Se face, de fapt, referire la Doamna Aoi.
3 Regina-nopții.

că tânărul Genji și-a făcut-o concubină pe Rokujō, văduva fostului prinț moștenitor, cu opt ani mai în vârstă decât el. Spre deosebire de ea, celelalte personaje feminine importante îi atrag atenția prințului abia după ce li se clădește un fundal pe care se reflectă frumusețea florilor ale căror nume le poartă: Doamna Florilor de Portocal, Doamna Florilor de Salcâm, Doamna Florii de Șofran și altele. Idila începe abia după aceea. Pare foarte ciudat faptul că lipsește un asemenea episod romantic în cazul Doamnei Rokujō, ceea ce ne face să credem că el s-a pierdut, de fapt. Pe Norinaga Motoori[1] l-a deranjat enorm această omisiune, determinându-l să scrie el însuși un capitol intitulat „Pernă de căpătâi", bazat pe deducțiile oferite de evenimentele din capitolele următoare. El ne arată cum a urmărit-o Genji pe Rokujō și cum a cucerit-o, de unde putem trage concluzia că o prețuia în mod deosebit.

Doamna Rokujō avea șaisprezece ani când a fost adusă la Curtea Imperială ca mireasă a prințului moștenitor de atunci. Soțul ei era fratele mai mic al Împăratului Kiritsubo, monarhul de drept și tatăl lui Genji. Tatăl lui Rokujō nu era decât ministru, dar pentru că soția prințului moștenitor avea să devină într-o bună zi împărăteasă – sufletul vieții de la palat – suntem absolut convinși că nu avea rivale ca frumusețe, origine socială și educație. Imediat după nașterea fiicei lor, soțul lui Rokujō a renunțat la poziția de prinț moștenitor în dorința de a duce o viață îmbelșugată,

---

1 Prozator, poet, critic literar japonez care a realizat prima exegeză a celebrului roman *Povestea lui Genji* (1730-1801).

dar ușoară, o viață lipsită de grijile și responsabilitățile de la Curte. Și-a abandonat soția, retezându-i brusc viitorul luminos la care aceasta aspirase. Lovitura primită a rănit puternic orgoliul acesteia pentru că, asemenea oricărei doamne de la Curtea Heian, ea și-ar fi dorit să ajungă împărăteasă și să-i vadă pe toți îngenuncheați în fața ei. Soțul ei a murit curând după aceea, lăsând-o singură pe lume... doar cu fiica ei.

Tatăl lui Genji, Împăratul Kiritsubo, a compătimit-o din tot sufletul și, pentru a-i mai alina durerea, a poftit-o să locuiască la palat împreună cu fiica ei. Rokujō l-a refuzat. Orgoliul nu-i permitea să coboare la rangul de a doua sau a treia concubină imperială.

Locuia pe strada Rokujō, într-o casă splendidă, și-și creștea liniștită copilul. Ducea o viață plină de bun-gust. Era extrem de talentată ca scriitoare și poetă, caligrafia superb și nu avea multe rivale nici în materie de muzică și modă. Toate acestea au condus la crearea unei atmosfere de un rafinament extraordinar, casa ei devenind un loc predilect pentru reuniunile celor de rang înalt. Disprețuia din tot sufletul vulgaritatea și prostul gust. Lăsa impresia că și-a propus să-și trăiască viața într-o lumină palidă și discretă – ca lungile amurguri de vară... până când, în acel amurg solitar și liniștit, a pășit strălucitorul Prinț Genji, răvășindu-i tihna.

Genji, care reușise deja să se întâlnească în secret cu consoarta împăratului, Fujitsubo, nu avea nici o mustrare de conștiință la gândul că intenționa să-i facă avansuri văduvei fostului prinț moștenitor. Frumusețea și inteligența ei sclipitoare, faptul că ar fi putut fi împărăteasă și chiar gândul că avea cu opt ani mai mult decât el nu puteau constitui motive de a da

înapoi, ci dimpotrivă. Arzând de dragostea tăinuită pe care i-o purta lui Fujitsubo, Genji aspira la favorurile Doamnei Rokujō, considerând-o foarte aproape de idealurile sale. Demnitatea și sobrietatea ei o făceau să semene și mai mult cu Fujitsubo și poate era și acesta un motiv pentru care și-o dorea cu orice preț.

Necazurile au apărut odată cu consumarea dragostei lor. Indiferent de asemănările de suprafață – rafinament, frumusețe, erudiție –, în profunzime, Fujitsubo și Rokujō nu semănau deloc. Fujitsubo învățase să accepte compromisuri, să se modeleze după bărbatul cu care avea o relație, prin dizolvarea propriei identități într-a lui. Spre deosebire de ea, Doamna Rokujō era atât de voluntară, încât îi era imposibil să facă vreo concesie sau să se dedice trup și suflet unui bărbat. Oricât de măiestre erau aparențele, sufletul ei n-avea cum să mai cunoască multă vreme tihna, odată prinsă în mrejele unui bărbat cu sensibilitatea lui Genji.

În roman scrie că prințul a reușit să învingă rezistența Doamnei Rokujō și, ca urmare, i s-a stins și aleanul. Lumea era obișnuită cu asemenea atitudine din partea lui Genji și tuturor li se părea firesc să reacționeze astfel după ce cucerise o femeie. Cel puțin asta ne spune autoarea romanului, când povestea lor de dragoste începe să scârțâie.

Exegeții susțin că Rokujō era geloasă și răzbunătoare – trăsături care l-ar fi îndepărtat pe Genji de ea, pentru că le detesta din tot sufletul. Dacă e să suprapunem peste opinia lor învățăturile budiste, pasiunea o transformă pe Rokujō într-o nălucă vie. Sufletul ei îi părăsește trupul de nenumărate ori ca să o atace și, în cele din urmă, să o ucidă pe soția lui Genji, Aoi.

Criticii consideră tragica ei obsesie un exemplu clasic al karmei.

După părerea mea, autoarea romanului nu o disprețuiește pe Rokujō. Ba dimpotrivă, există multe dovezi ale simpatiei sale. Ruperea legăturii dintre Genji și Rokujō după moartea lui Aoi e inevitabilă, cu atât mai mult cu cât Genji însuși fusese martorul unuia dintre atacurile spiritului lui Rokujō. Abia un an mai târziu, când află că Rokujō s-a decis să o însoțească pe fiica ei la Ise, unde pleca în calitate de Înaltă Preoteasă, Genji a fost chemat la Templul din Câmpie pentru a-și lua rămas-bun. Scena despărțirii, plină de durere, este una dintre pietrele nestemate ale romanului. Minunată este poezia de despărțire pe care i-a scris-o Genji și pe care a trimis-o, după plecarea lor, prin curier. Nu mai puțin răscolitoare este poezia de răspuns a Doamnei Rokujō, compusă în mare grabă, într-un han de pe drum.

Relația dintre cei doi s-a deteriorat din pricina caracterului ei neobișnuit de impulsiv. Nici alți bărbați, mai docili decât Genji, n-ar fi rezistat. Doamnele din epoca Heian erau inhibate de educația aleasă pe care o primeau, conform căreia nu aveau dreptul la inițiativă sau la acțiune directă. Însă Rokujō a recurs în final, fără să vrea, la posedare, ca ultimă portiță, pentru a da frâu liber voinței ei puternice. Genji însuși a fost suficient de tolerant, poate pentru că încerca să găsească explicații. Dar cel care a atacat-o pe Aoi a fost cu siguranță spiritul lui Rokujō în viață. Aparițiile de mai târziu, presupuse a fi cele ale stafiei sale bântuindu-le pe următoarele soții ale lui Genji – Murasaki și Prințesa a Treia –, aflate pe patul de moarte, ar putea fi totuși considerate reflectarea vinovăției lui

Genji în subconștientul său, diavolul din sufletul lui, consecința firească a eșecului de a-i fi alinat în vreun fel suferințele. Cât trăiește Rokujō, Genji e disperat că n-o poate înțelege, dar îi e și foarte teamă de facultățile ei psihice, de capacitatea de a acționa ca spirit posesiv. După moartea ei, pentru a-i împăca sufletul, încearcă să repare din greșelile trecutului prin atenția pe care i-o poartă fiicei lui Rokujō și prin intenția de a o căsători cu Împăratul Reizei. Ar vrea ca aceasta să urmeze destinul strălucit pe care și l-ar fi dorit mama ei. După cum se pare însă, Genji nu-și poate ispăși păcatele chiar atât de ușor și este urmărit până la bătrânețe de spiritul răzbunător al lui Rokujō.

După ce Prințesa a Treia dă naștere unui copil în urma relației nelegitime cu Kashiwagi, trece prin ceremonia tunderii în monahism și se călugărește. Doamna Rokujō i se adresează lui Genji, pe un ton de o veselie răutăcioasă, prin intermediul vocii uneia dintre servitoare: „În sfârșit, am reușit să pun stăpânire pe ea. Când am văzut că Murasaki își revine la viață și că tu nu mai poți de bucurie, m-am ascuns în palat și... Acum pot pleca. Mă simt răzbunată și satisfăcută". Unii dintre exegeții romanului presupun că spiritul lui Rokujō a mai fost îmbunat și de reușitele fiicei sale. Oricum, singura femeie cu care Genji nu a rămas în relații bune a fost Doamna Rokujō.

Prin urmare, în timp ce Fujitsubo și Murasaki au fost capabile să se dăruiască pe deplin bărbatului, iertându-l și creând astfel imaginea unei pasiuni eterne care se deschide ca o floare în inima celui pe care-l iubesc, Doamna Rokujō este, în schimb, Ryō-no-onna. Iritată de faptul că nu-l poate subjuga altfel pe cel pe care ar trebui să-l iubească, ea își impune propria

voință prin harul înnăscut de a-i poseda, prin intermediul spiritului său, pe cei apropiați lui.

Ibuki rămăsese teribil de surprins la vederea cuvântului Ryō-no-onna. Avea acum cumplita senzație că masca pe care o văzuse pe scena lui Yorikata Yakushiji îl privea de undeva din camera lui, cu ochii duși în fundul capului, cu fața suptă și gura fără dinți.

Continuă să citească „Însemnările despre Templul din Câmpie".

În același timp, Ibuki încerca să-și amintească reacția lui Mieko la vederea măștii Ryō-no-onna, dar nu putea. În creierul lui era un gol imens. Ca dovadă a faptului că prințul Genji a iubit-o cu adevărat pe Rokujō, autoarea eseului scoate mai departe în evidență asemănările dintre aceasta și Akashi-no-Ue, cu care Genji a dus o existență fericită și tihnită în a doua parte a vieții.

După plecarea la Ise a Doamnei Rokujō împreună cu fiica ei, pe Genji îl urmărește ghinionul pas cu pas: moartea tatălui său, împăratul, atrage după sine o atitudine ostilă față de fiu; Fujitsubo se călugărește; iese la iveală aventura lui Genji cu Oborozukiyo[1]. Până la urmă, lui Genji nu i se mai recunoaște rangul și este exilat în Suma, unde își petrece cei mai grei ani

1 Sora Împărătesei Kokiden, mama vitregă a lui Genji.

din viață. Toate astea ar putea fi puse pe seama blestemului Doamnei Rokujō, extins și asupra lui, deși ea nu avusese de gând să aducă nenorocire bărbatului pe care-l iubise. Corespondența lor continuă astfel, fără întrerupere, chiar și după ce Rokujō pleacă la Ise. Capacitatea de a-și pune în mod inconștient spiritul în acțiune este cel mai bine ilustrată de atacul feroce asupra Doamnei Aoi aflată pe patul de suferință: o bate fără milă și o trage de păr în chip barbar – ceea ce, se pare, nu intenționase câtuși de puțin.

Ura față de rivală și blestemele pe care i le aruncă sunt reale, dar le ține pecetluite în inima ei. Crede că acestea nu se pot traduce niciodată în fapte, până într-o bună zi, când obsesia puternică prinde un contur clar și lipsit de orice ambiguitate: își atacă obiectul dușmăniei cu atâta sălbăticie, încât nu se mai poate opri.

În viața retrasă pe care o duce la Suma, Genji nu mai are parte de jinduitele mângâieri ale femeilor. Numeroasele doamne ale inimii lui îi trimit doar scrisori de încurajare. Cele mai lungi și mai înflăcărate sunt scrise de Rokujō, pe hârtie fină de Michinoku. Compasiunea pentru „cel care a fost înfrânt sub stele" stârnește forța lirică la maximum. Genji, în culmea disperării, se simte profund impresionat de frumusețea rândurilor primite și gândurile lui iau deseori drumul spre Ise.

Dragostea acaparatoare a Doamnei Rokujō nu se mai manifestă de data asta prin atacuri ale spiritului, ci se topește într-un lirism vibrant. Și totuși, sufletul ei oscilează între poezie și posedare, neputincios în a face o distincție filozofică între eul singur, pe de-o

parte, și eul în relație cu alții, pe de alta. Este incapabil să atingă resemnarea religioasă.

Se știe că prințul Genji uită de toate necazurile pricinuite de Rokujō numai după ce se mută de la Suma la Akashi și o cunoaște pe Akashi-no-Ue, în a cărei prezență rafinată distinge o puternică asemănare cu fosta lui iubită. Interesul lui pentru această aleasă doamnă crește treptat și își dă seama cât de mult dusese dorul unei iubiri tihnite. După ce Akashi dă naștere fetiței, o cheamă la Kyoto, aceasta devenind prințesa inimii lui, a doua ca poziție după Doamna Murasaki.

Fiind de condiție mai umilă decât celelalte iubite ale lui Genji – se născuse la țară, iar tatăl ei era doar un biet guvernator provincial –, Akashi trăiește retrasă la Kyoto, cu toate că este superioară celorlalte din punct de vedere spiritual. Cântă la *koto* și la *biwa* precum un maestru desăvârșit și, cu toate că-și tratează obârșia cu o modestie ieșită din comun, nu uită nici faptul că printre strămoșii ei s-au numărat prinți și miniștri. Modestia ei poate fi socotită un fel de complex de inferioritate născut din vanitate. Akashi – Doamna florilor efemere – este plămădită dintr-un cu totul alt aluat decât celelalte concubine ale lui Genji, fiind convinsă de la bun început că e nedemnă de iubirea prințului. Acest mod de autoestimare atrage după sine un deznodământ diferit.

Când Genji o încredințează soției lui de drept – Doamna Murasaki – pe micuța prințesă, pentru a o educa în vederea unui viitor strălucit (năzuința lui era ca aceasta să devină împărăteasă), Akashi își dă consimțământul, deși lacrimile-i curg șiroaie. Pentru ea, sacrificiul de sine nu înseamnă nimic, în comparație

cu viitorul copilului. Este o femeie inteligentă, cumpătată și gândește situația într-un mod absolut obiectiv, lăsând deoparte suferințele proprii. Spre deosebire de Rokujō, Akashi are suficientă intuiție ca să evite irosirea capacităților sale spirituale în acțiuni de posedare. Se dedică, în schimb, activităților literare, reușind să-și pună în valoare tot ce are mai prețios. O întâlnim în capitolul „Primul ciripit“ compunând o frumoasă narațiune – indiciu al talentului literar care amintește de Rokujō.

Narațiunea Doamnei Akashi se caracterizează printr-un pragmatism cu totul diferit de obsesiile legate de spirit ale Doamnei Rokujō. Ea este de-a dreptul fermecată de afecțiunea neîntreruptă a lui Genji, simțindu-se răsfățată din plin de „sensibilitatea lui profundă“. I se mai întâmplă să atragă nemulțumirea prințului – extrem de rar –, atunci când nu-și poate stăpâni ieșirile nepotrivite.

La finalul uneia dintre vizitele pe care le face Doamnei Akashi, imediat după ce aceasta se mutase la Kyoto, fiica sa îl conduce la plecare pe Genji, lipindu-se de el cu afecțiune, gest care-l determină să mai zăbovească o clipă. Când o întreabă: „De ce n-a venit și mama ta să mă conducă?“, una dintre însoțitoare îi răspunde că e copleșită de durerea despărțirii. Genji este neplăcut impresionat, considerând că își cam dă aere de nobilă și-i asemuiește comportamentul cu cel al Doamnei Rokujō. Într-o bună dimineață, după un taifun puternic, Genji constată cu surprindere că Akashi este perfect calmă după noaptea cea cumplită, netulburată, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Îi displace profund faptul că nu s-a speriat, că nu l-a

chemat s-o ocrotească... Independența și forța interioară de care dă dovadă îi amintesc iar de Rokujō.

Un alt personaj care seamănă teribil cu Doamna Rokujō este fiica acesteia, Împărăteasa Akikonomu. Are farmecul și noblețea mamei, însă nu și îndărătnicia ei.

Genji își ține promisiunea făcută Doamnei Rokujō și nu se atinge de Akikonomu. Se mulțumește doar cu o dragoste spiritualizată care continuă și după ce ea devine soția Împăratului Reizei (fructul dragostei lui neligitime cu Fujitsubo). Chiar și după moartea Doamnei Murasaki, Akikonomu este cea căreia Genji „îi dezvăluie tot ce are pe suflet, cea pe umărul căreia poate plânge fără reținere". Aceasta constituie o dovadă certă a faptului că prințul Genji este profund marcat de farmecul ei, chiar și la bătrânețe.

Împărăteasa Akikonomu a fost o aristocrată care a moștenit temperamentul sensibil al mamei ei, fără a avea însă talentul și dorința de a-și pune spiritul la lucru, în sensul posedării altora. Doamna Akashi a fost o persoană cu picioarele pe pământ, care a știut să-și țină sentimentele în frâu pentru a-și compensa cumva originea umilă. Faptul că aceste două femei – fiecare o altă fațetă a Doamnei Rokujō – s-au bucurat de dragostea eternă și arzătoare a Prințului Genji constituie o dovadă clară a respectului său nemărginit față de femeile puternice, modelul cel mai de preț fiind chiar Doamna Rokujō.

În prefața unei colecții de poezii, Murasaki (autoarea romanului *Povestea lui Genji*) ne spune că privește un tablou și citește despre „posibilitatea exorcizării

prin rugăciune a spiritului răzbunător al primei soții, care își exercită forțele malefice asupra celei de-a doua".

Să fie oare ranchiuna spiritului...

Sau e demonul din propriul suflet?

Versurile de mai sus ne dezvăluie o Murasaki Shikibu modernă, care se îndoiește de posibilitatea posedării de către spirite, deși ideea era foarte populară la vremea respectivă. Autoarea *Poveștii lui Genji* este mai degrabă de părere că ar fi vorba despre frământările din conștiința victimei decât despre luarea în stăpânire a acesteia de către un spirit malefic. Este, deci, greu de înțeles de ce a ales să trateze un fenomen de care ea însăși se îndoia. Poate în felul acesta a dorit să combine reprimarea eului feminin cu șamanismul străvechi, opunându-le forței masculine.

Se zice că în zilele noastre n-ar mai exista femei înzestrate cu forțe spirituale ieșite din comun, capabile să provoace nenorociri. Totuși, dacă ne gândim mai bine, nu a urmărit autoarea să scoată în evidență tocmai faptul că bărbații sunt la cheremul femeilor? Budismul susține că această forță constituie cea mai mare povară și ispită și, prin urmare, cel mai cumplit păcat. Și păcatul nu se poate desprinde de ființa femeii. El e ca un șiroi de sânge care curge neîntrerupt, din generație în generație.

Așa cum există prototipul de femeie care întruchipează obiectul dragostei eterne al unui bărbat, tot așa putem vorbi și despre arhetipul femeii ca obiect al temerii lui eterne – poate reflectarea propriilor fapte rele. Doamna Rokujō întruchipează acest din urmă model.

Eseul „Însemnări despre Templul din Câmpie“ se încheia aici.

Ibuki era de-a dreptul intrigat de teoria doamnei Mieko Toganō, care privea șamanismul tradițional prin prisma Doamnei Rokujō. Citise *Istoria șamanismului japonez* și o seamă de alte lucrări legate de acest subiect, conform cărora vechiul trib Yamato ar fi adus în Japonia forme ale șamanismului uralo-altaic. În folclorul japonez se subliniază importanța Zeiței Soarelui, Amaterasu Ōmikami, al cărei spirit a fost posedat de o zeiță-șaman, pentru a-l determina să readucă lumina pe Pământ. În sprijinul acestei idei vine și un episod din cronica *Kojiki*[1], conform căruia Împărăteasa Jingū Kōgō este posedată de o zeitate care îi oferă răspunsul profetic referitor la invazia Coreei.

Teoria legăturii dintre ideea de posedare ilustrată de Doamna Rokujō în *Povestea lui Genji* și vechea credință în posedarea șamanică de către zeități este însă cu totul nouă pentru Ibuki. El a sesizat în modul de gândire al lui Mieko dogmatismul diletantului și îndrăzneala celui care se hazardează pe un drum alunecos.

Cu toate că-și publicase eseul cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, Mieko n-a pomenit

1 *Cartea lucrurilor vechi* (712).

niciodată de el în discuțiile de grup de după ședințele de spiritism și nici n-a vorbit despre reeditarea lui în revista *Seiryū*. Mai mult decât atât, normal ar fi fost să i-l arate măcar lui Akio sau lui Yasuko, pentru că amândoi făcuseră cercetări în domeniul posedării de către spirite. Ibuki a tras astfel concluzia că nici Yasuko nu știa mai multe decât el, din moment ce nu-i vorbise niciodată despre așa ceva.

Lui Ibuki i se părea totuși că Mieko o tratase pe Doamna Rokujō cu prea multă condescendență. Parcă i-ar fi fost fiică, soră sau mamă.

Și-a amintit că Yasuko îi spusese în tren că secretele soacrei sale puteau fi asemuite cu miresmele florilor din grădină, noaptea. Poate că rezervele lui Mieko se datorau și neîncrederii în propriile forțe. Sau poate că se folosise de Doamna Rokujō doar ca pretext pentru a-și dezvălui capacitățile psihice.

Îi era însă foarte clar faptul că Mieko pusese la cale o idilă între el și Yasuko. Pe de altă parte, era contrariat, pentru că nu depista nici urmă de simpatie deosebită în atitudinea lui Mieko față de el și, prin urmare, nu-și dădea seama ce urmărește.

Sadako deschise ușa biroului.

— Nu te-ai culcat? îl întrebă ea pe un ton arțăgos.

Ibuki ascunsese instinctiv articolul sub o carte. Știa foarte bine de ce era ea întoarsă pe dos: de când se întorsese de la Kyoto, arăta un anumit dezinteres față de propria soție, chiar dacă aventura cu Yasuko fusese doar de o noapte și nici măcar n-o mai întâlnise de atunci.

— Gata, mă culc!

— E a treia oară când spui asta. Și-acum o oră ai zis la fel.

— Scuză-mă. Citeam despre fenomenul posedării de către spirite... e extrem de interesant subiectul.

— Iar ți-a dat doctorul Mikame ceva de citit?

— Da, mi-a împrumutat un articol. Hai, vino puțin... Se spune că femeile sunt cam răzbunătoare când poartă pică cuiva. Tu te numeri printre ele? Ai fi capabilă să-ți pui spiritul la lucru pentru a face rău persoanei pe care o dușmănești?

— Nu fi caraghios! zise Sadako cu un zâmbet rece, abia perceptibil pe buzele ei palide. Știi bine că nu sunt genul. Și-apoi, mai e ceva: nu se întâmplă neapărat ceea ce-ți dorești să se întâmple. Nu-i o regulă generală.

În timpul războiului se rugase din tot sufletul ca fratele ei să se întoarcă nevătămat acasă. În zadar... Dorința nu-i fusese ascultată.

— Azi am mai primit un aviz legat de taxele pe proprietate. Dacă îl ignorăm și pe acesta, data

viitoare ne trezim cu perceptorul la ușă. Mie mi-ar fi mai frică de el decât de niște ipotetice spirite posesive.

În clipa aceea, ceva pe chipul soției i se păru foarte comic, poate ca un reflex al gândului că el se temea de perceptor mai mult decât Sadako.

— De ce râzi ?

— Ciudat…

— Ce-i ciudat ? Să știi că mie mi se pare mai rău să fii arestat pentru evaziune fiscală decât să vezi o amărâtă de stafie. Nu ți se pare logic ?

— Da, ai dreptate, dar știu ce te sperie cel mai tare – un soț fără serviciu. Am dreptate ?

Ibuki se ridică și o cuprinse pe Sadako pe după umeri cât putu el de natural. Tendoanele gâtului ei păreau înțepenite. Le privi cu dezgust cum se întindeau de la osul maxilarului spre carotidă și în clipa aceea își dădu seama că soția lui era mai tânără decât Yasuko cu un an sau doi. Îl străbătu un fior rece cu viteza unui pârâu de munte.

MASUGAMI

„Este o mască unică,
reprezentând o femeie nebună."

Comentarii asupra măștilor Nō,
de Toyoichirō Nogami

Yasuko se trezi speriată de propria voce. Era leoarcă de transpirație și își simțea mâna de pe piept amorțită. Încercă să-și miște degetele și aprinse lampa de pe noptieră.

Prin abajur răzbătea o lumină de un roșu aprins. Yasuko zăcea în mijlocul așternutului, îmbrăcată într-un halat din prosop subțire, cu dungi roșii. În lumina aceea diafană, silueta ei părea a unei fetițe slabe și fragile.

— Yasuko!

Vocea se auzi dincolo de ușile glisante al căror argintiu era înnegrit de vreme. Alături era dormitorul lui Mieko.

— Ai avut un coșmar, nu? Te-am auzit ca prin vis. Am vrut să vin la tine ca să te liniștesc, dar n-am fost în stare să mă mișc din pat.

Mieko chiar părea somnoroasă.

— Mamă, mi-a fost foarte frică!

Yasuko își târî picioarele până la ușa glisantă și a o trase pe jumătate. Camera soacrei, de zece *tatami*, era în stil japonez, cu un paravan format

din şase panouri, aşezat vizavi de uşă, pentru a o feri de curent. La capul patului lui Mieko străluceau, în lumina palidă a unei lămpi splendide de Murano, un vas de apă argintiu şi o cutie aurie lăcuită.

Mieko se ridică în şezut, cu spatele la lampa colorată. Când o văzu pe Yasuko îndreptându-se spre ea, zgribulită, deveni parcă brusc conştientă de vântul rece şi pătrunzător de afară, care bătea dinspre nord, şi o trecură şi pe ea fiorii.

— Yasuko! Cum de nu ţi-ai pus o haină pe tine? Hai, bagă-te-n pat! o invită ea pe un ton natural, dând la o parte cu mâna un colţ al plăpumii de satin bleu, umplută cu puf.

Yasuko tremura ca o pisicuţă speriată, fie din pricina frigului, fie a coşmarului. Se strecură în aşternutul moale al lui Mieko şi, ridicând privirile, zise printre suspine:

— Mamă, am văzut chipul lui Akio... după ce l-au dezgropat din zăpadă.

Se cuibărise în braţele lui Mieko şi îi mângâia sfârcurile sânilor cu fiecare respiraţie.

— Faţa asta, care nu mai e a lui Akio, mă mai bântuie din când în când şi pe mine... Dacă ăsta a fost coşmarul, povesteşte-mi-l. Cum arăta?

Mieko o mângâia ca pe un copil mic şi-i ştergea broboanele de sudoare rece de pe frunte. Îi cuprinse uşor şi cu naturaleţe picioarele între ale

ei. Simțindu-i parfumul trupului, asemenea miresmei florilor de vară, chipul lui Yasuko se destinse, arătând ca al unui bebeluș fericit la sânul mamei sale.

— Mamă, în noaptea asta a fost îngrozitor, mult mai rău decât până acum! Ții minte că, imediat după accident, am pornit cu echipa pe munte? Ni s-a dat fiecăruia o vergea de oțel ca să străpungem zăpada în căutare de lucruri îngropate. A fost înfiorător. Chiar mă gândeam ce s-ar fi întâmplat dacă l-aș fi străpuns pe Akio cu vergeaua aia! Dar, de fiecare dată când scoteam vergeaua, nu se vedea decât o gaură mică, albăstruie... un albastru care-ți tăia răsuflarea... atât era de clar și de frumos! Senzația aceea nemaipomenită mi-a stăruit multă vreme în mâini. Dar în noaptea asta chiar l-am străpuns pe Akio cu vergeaua... l-am străpuns chiar în ochii lui de mort.

— Oribil!

— De ce-a trebuit să am un coșmar atât de îngrozitor? ...Cu ce-am greșit? întrebă Yasuko cutremurându-se, cu fața îngropată mai departe în brațele lui Mieko.

— Și cum era? Tot așa... fără un obraz și i se vedeau oasele? întrebă Mieko.

Fie că se întâmplase când fusese strivit și luat de avalanșă, fie din cauza poziției anormale în

care zăcuse trupul lui neînsuflețit sub zăpadă timp de cinci luni... nu se știe... dar un obraz era intact de parcă fusese sculptat în lemn, pe când celălalt complet descărnat, cu maxilarul superior expunându-și în bătaia vântului șirul de dinți albi.

Yasuko a încuviințat doar din cap, rămânând mai departe cuibărită în brațele catifelate ale soacrei. Mieko îi mângâia umerii scuturați de fiori.

— Asta e, n-ai ce-i face... Îți amintești că am văzut amândouă cicatricea de pe fruntea lui Akio. Arăta de parcă l-ar fi înjunghiat cineva. Individul din echipa Forțelor de Salvare a și zis că fusese probabil străpuns cu o vergea în timpul căutărilor. Era și firesc ca tu să ai parte de un asemenea vis într-o bună zi...

— Adică vrei să spui că eu l-am rănit? întrebă Yasuko tresărind și privindu-și soacra scrutător.

Fața lui Mieko părea și mai palidă la lumina lămpii cu model de petale roșii, galbene și violet. Era un chip impenetrabil, care nu trăda nici tristețe, nici regret. Văzând-o atât de impasibilă, Yasuko dădu frâu liber furiei ce pusese stăpânire pe ea, ca un val care se ciocnește de o stâncă uriașă.

— Nu-i așa, mamă! Eu însămi l-am ucis pe Akio din nou pentru că n-am fost capabilă să-l

păstrez intact în sufletul meu. Ăsta-i motivul... asta m-a făcut să visez că l-am străpuns cu vergeaua... E îngrozitor!

— Nu te mai frământa atâta, o imploră Mieko, aparent agitată. Știi bine că noaptea – mai ales miezul nopții – joacă feste imaginației. Nu e cazul să spui vorbe necugetate numai din pricina coșmarului. Cred că-ți dai și tu seama...

Mieko o strângea în brațe și o mângâia pe umăr. Gesturile ei caraghioase semănau cu ale unei tinere mame care nu știe cum să-și potolească odrasla neastâmpărată. Yasuko se prefăcu impresionată de tristețea ei aparentă și îi dădu senzația că s-a liniștit un pic. Simțind apoi mirosul plăcut al trupului de lângă ea, ce-i înlătura parcă toată oboseala din încheieturi, Yasuko se smulse din îmbrățișarea soacrei și țâșni afară din așternut.

— Ce rost mai are, mamă, să te prefaci că nu știi nimic? Mi-am dat seama că știi totul. Trupul meu nu-i mai aparține doar lui Akio... și nici ție.

— De ce vorbești prostii? Habar n-am ce insinuezi... spuse Mieko suspinând.

Mieko își dăduse cu siguranță seama că trupul lui Yasuko mirosea precum al unui pește tocmai scos din mare. Și încă din clipa în care se întorsese de la Kyoto împreună cu Ibuki. Dar

privirile ei nu trădaseră nimic, nici măcar o secundă.

Trecuse de-atunci aproape o lună. Roua rece a dimineții lăsase locul brumei, iar acoperișurile caselor erau albe. În seara asta mirosea chiar a zăpadă.

Cu două zile în urmă comemoraseră patru ani de la moartea lui Akio. Mieko invitase rude și prieteni de-ai dispărutului. Ibuki fusese întotdeauna prezent în asemenea momente, dar de data asta nu putuse ajunge din pricina unei ședințe de la facultate. Mikame a fost deci singur și s-a întreținut până târziu cu ceilalți invitați.

Mikame a profitat de ocazie și a adus vorba despre Templul din Câmpie.

— Doamnă Toganō, de ce nu vă gândiți la republicarea eseului ? Recunosc că nu sunt specialist, dar nici măcar Ibuki nu știa de existența unui asemenea studiu.

— În nici un caz ! A fost o nebunie de tinerețe. Nu e un studiu care să mai merite a fi cunoscut, zise Mieko, plină de stăpânirea de sine ce o caracteriza.

Când Mikame i-a spus că îi împrumutase revista și lui Ibuki, ca să citească eseul, Mieko a exclamat, plecând ochii :

— Vai de mine ! Ce jenă mi-e !

Indiferent de ce-o fi fost în sufletul ei, a doua zi Mieko a trimis-o pe Yasuko la Ibuki cu o scrisoare în care îi mulțumea pentru amabilitatea de a-i fi citit articolul.

Yasuko s-a întors spre seară.

— Ce-a zis Ibuki? o întrebă soacra.

— Că dorește să vă întâlniți și să discutați despre articol.

Yasuko i-a întors spatele și-a pornit spre camera ei fără să mai scoată o vorbă.

Data trecută Mieko se prefăcuse că nu vede sclipirea ciudată din ochii nurorii. Și de data asta și-a dat seama că s-a întâmplat ceva între cei doi.

— Mamă, trebuie să plec de-aici. Dacă n-o fac, o să ajung să nu mă mai suport. Mă simt ca o marionetă trasă de sfori! zise Yasuko pe un ton răstit.

Mieko o întrerupse, speriată:

— De ce vorbești așa, Yasuko? Ce mă fac dacă pleci? Eu o să mă simt ca o marionetă părăsită și inutilă... Te rog, fii cuminte și nu mai spune prostii. Nu-mi sfâșia inima!

— Nu mai pot! M-am săturat! Până acum ți-am făcut întotdeauna pe plac și n-am obiectat nici măcar o singură dată, chiar dacă ceea ce-mi cereai mi se părea absurd. Îmi este foarte clar că și ceea ce mi se întâmplă acum nu e pentru că așa vreau eu, ci pentru că așa vrei tu. Mai vrei

să auzi și altele? Ei bine, năzuiești la o legătură nepermisă între mine și Ibuki, nu?

— Cum poți să spui așa ceva? Mieko a început prin a nega, dar s-a răzgândit. Nu vreau să te mai aud... Adevărul e că nu vreau să îmbătrânești fără să cunoști și alt bărbat în afară de Akio. Mi-ar părea îngrozitor de rău... Cum și Ibuki, și Mikame sunt îndrăgostiți de tine, m-am gândit că poate îți place unul dintre ei și o să fii mai fericită. Nu vreau să te țin legată de fusta mea toată viața, trăind doar cu amintirea lui Akio.

— Asta-i tot? întrebă Yasuko ironică, privind-o drept în ochi. Chiar gândești astfel?

— Te rog să mă crezi! M-au durut foarte tare vorbele pe care mi le-ai aruncat...

— Nu te cred. Încerc să-ți explic ce simt tocmai pentru că țin la tine. Sunt convinsă că ai pus ceva la cale... ceva mult mai profund decât îmi este mie dat să înțeleg. Și ca să-ți dau planurile peste cap, ar fi trebuit să mă mărit cu Mikame... numai că acum nu mai pot.

— Am știut tot timpul că-ți place mai mult Ibuki. Și ți-a fost drag de la bun început...

— Nu mie, mamă! Ție ți-a plăcut. Și simt din când în când cum sentimentele tale pun stăpânire pe mine. Nu-ți spun toate astea doar ca să mă scuz... Mă trezesc de multe ori făcând lucruri fără sens, dar te simt în spatele lor,

mamă! Trăiesc tot timpul cu impresia că mă manevrezi ca pe o păpușă.

— Nu-mi plac răutățile pe care le arunci la adresa soției lui Ibuki. Nu se face... pentru că nu e vorba doar de o simplă aventură sentimentală de care ea nu trebuie să știe. Ascultă-mă pe mine...

— Ai dreptate.

Yasuko încercă să-și ridice capul plecat, dar Mieko i-l mângâie ușor. Profilul lui Mieko, oricum greu de definit, părea acum și mai obscur la lumina palidă a lămpii, de parcă fusese învăluit în ceață.

— Bărbații nu sunt capabili să înțeleagă... continuă Yasuko. Cu soția lui se comportă mai departe ca și când între noi doi nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu-și dorește decât să nu afle ea... Eu nu pot privi lucrurile în felul ăsta. Când există o relație fizică între un bărbat și o femeie, ea nu se poate termina astfel, chiar dacă nu sunt copii la mijloc. După părerea mea, amândoi ne-am schimbat.

— Ai dreptate, Yasuko. Ceea ce s-a făcut e bun făcut și nu mai poate fi distrus. Eu am avut nevoie de zeci de ani ca să ajung să înțeleg un lucru atât de simplu... așa că nu e de mirare că Ibuki nu pricepe nimic. Dacă mă gândesc la ceea ce mi-ai spus, îmi dau seama că tu ești femeia

care poate duce mai departe ceea ce am început eu. Din acest punct de vedere, tu ești adevărata mea fiică. În tine renaște femeia din mine, nu în Harume… Ei n-am fost capabilă să-i transmit nimic.

— Mamă! Aș vrea să-mi spui ceva… zise Yasuko apucând-o de mână și legănându-i-o, ca un copil alintat.

— Ce anume?

— De ce nu mi-ai pomenit niciodată de eseul tău… „Însemnări despre Templul din Câmpie"? Nici măcar Akio nu știa nimic și mi s-ar fi părut normal să-i fi spus măcar lui, după ce s-a apucat să studieze fenomenul posedării de către spirite.

— O, Yasuko! Îmi pare îngrozitor de rău că m-am apucat să scriu așa ceva. N-ar fi trebuit s-o fac, ar fi fost mult mai bine să mă limitez doar la poezii. Eu am crezut că am ars toate exemplarele acelei ediții speciale, ca să nu las urme. Habar n-am avut că a mai rămas unul… Ce păcătoase sunt vorbele! Ies la iveală exact când am uitat cu totul de ele și mă dau de gol. Am scris eseul în toamna anului 1937. Era destinat unei persoane anume, cineva plecat pe frontul din China. Am comandat tipărirea lui și i-am trimis un exemplar, care mi-a fost returnat după

un an. Pe plic scria: „Destinatarul a decedat din pricina unei boli contractate pe front".

— Bănuiam eu! exclamă Yasuko, oftând din rărunchi. Ai scris în eseu că povestea de dragoste a prințului Genji cu Doamna Rokujō a fost ceva mai mult decât o simplă aventură și felul cum ai scris m-a făcut să cred că iubeai pe cineva la vremea aceea. Pe cineva tânăr. Oricum, nu pe tatăl lui Akio... Și bărbatul acela a murit pe front.

— Într-adevăr.

Mieko a rămas nemișcată, fără să mai scoată o vorbă. Nora, care aștepta cu sufletul la gură să mai audă amănunte, a fost profund dezamăgită. Stătea și privea doar, neputincioasă, chipul bine conturat al soacrei, cufundat în perne.

La un moment dat, fără să facă vreo mișcare sau să deschidă ochii, Mieko zise printre suspine, aproape gemând:

— Yasuko, bărbatul acela a fost tatăl lui Akio și al lui Harume. Copiii mei n-au avut nici o picătură de sânge din neamul Toganō.

— Cum? E-adevărat?

Yasuko se sculă atât de brusc, încât colțul plăpumii se ridică, dezvăluind silueta fragilă a soacrei, cu genunchii ușor îndoiți, îmbrăcată într-un superb chimono de noapte din mătase, cu imprimeu floral.

— Mamă, Akio știa?

Mieko își săltă puțin capul de pe pernă și încuviință.

Yasuko nu-și amintea când se dusese la culcare, dar știa că se trezise dintr-un vis în care își croia drum printre falduri infinite de draperii albe.

Ninge,
ninge.
Aleea nu se mai vede.
Podul a dispărut
îngropat sub albul zăpezii...
Vai, vai!
Drumul spre casa iubitului
S-a șters de tot.

Era un cântec de copii, în dialect nordic, interpretat încet de o voce lipsită de sonoritate, de nenumărate ori. Iar și iar. Cineva își târșâia picioarele pe verandă. „E Harume“, gândi Yasuko.

— Harume, te-ai sculat deja?

Nici un răspuns. Pauză. Apoi începu iar cântecul acela. Faptul că Harume o îndemna astfel să se scoale o făcu pe Yasuko să simtă față de ea un fel de milă amestecată cu afecțiune, cam ce ai simți pentru un orfan. În clipa în care părăsi căldura așternutului, își dădu seama cât era de frig afară și o apucă tremuratul. Aruncă un ochi

în camera de zi a soacrei, se îmbrăcă repede și ieși pe ușă.

Ușile exterioare erau deja deschise. Afară se așternuse un strat subțire de zăpadă, în grădină, pe acoperiș...

— Așa deci, a nins, murmură Yasuko. De-asta fredonează cântecul din Kanazawa.

Harume își legăna brațele, rezemată de balustrada subțire a verandei neacoperite, aflată vizavi de vasul de piatră din grădină.

La fel ca Yasuko, Harume purta peste halatul de prosop în dungi roșii, cu care dormea, o jachetă de bumbac căptușită, de culoare lila – probabil amintire de la bunica sa care o crescuse. Yasuko își aminti de atmosfera apăsătoare a marelui templu pe care-l vizitase o dată, împreună cu Mieko. Una ca Harume, gândi ea, menită să rămână o copilă toată viața, ar trăi poate mai fericită în mediul acela liniștit, rupt de lume.

Când Yasuko s-a mai apropiat, Harume i-a simțit prezența. S-a întors încet spre ea. Ce-ar zice Mikame dacă ar vedea-o acum? Ochii ei negri și sprâncenele groase contrastau puternic cu fața albă și inexpresivă ca peretele. Nu arăta cu nimic mai prejos decât acele frumuseți gravate cu cerneală indiană pe hârtie fină chinezească. Chipul ei avea ceva tulburător, un fel de incoerență, de parcă încetineala spiritului și-ar

fi pus puternic amprenta pe fiecare trăsătură însuflețită în parte și le-ar fi dezbinat pe toate, bucată cu bucată.

Yasuko se gândea că ar fi fost Akio în persoană, dacă fața i-ar fi fost înzestrată cu trăsături masculine și dacă ar fi avut și spirit bărbătesc... atât de mult semănau cei doi frați. Numai că așa a fost soarta lui Harume la naștere – ba nu, încă din pântecele mamei. Creierul îi fusese vătămat de picioarele geamănului. Boala psihică a fetiței n-a ieșit la iveală decât la mult timp după naștere. Până la un moment dat au crescut amândoi frumos, semănând ca două picături de apă. Abia mai târziu s-a constatat deosebirea dintre ei.

Trimiterea lui Harume la bunicii din partea mamei nu se datora atât groazei generate de existența gemenilor (deoarece se spunea că doar animalele fată mai mulți pui), cât spaimei iscate de eventualele neplăceri ulterioare provocate lui Akio prin creșterea lor împreună.

Akio se mai lăsa uneori pradă amintirilor și, într-o bună zi, îi mărturisise lui Yasuko: „Dacă stau și mă gândesc bine, există în amintirile mele timpurii un copil care poate să fi fost Harume. Chiar eram luați în brațe în același timp. Dar n-am știut niciodată că suntem gemeni".

Conform spuselor bătrânei menajere Yū, pe care Mieko o adusese din casa părintească, Akio

nutrise o ură mocnită pentru Harume încă de la bun început. O trăgea de păr, o lovea în cap, o băga în sperieți – toate astea atunci când Mieko sau Yū îl scăpau din vedere chiar și pentru câteva clipe. A fost și acesta un motiv pentru a o trimite pe Harume la țară.

Cu toate că soarta îi fusese potrivnică și se născuse cu o deficiență a creierului care n-avea să se remedieze toată viața, Harume îi supraviețuise lui Akio. Acesta era crudul adevăr. Yasuko o privea acum cu și mai multă tristețe, gândindu-se în același timp la cumplitul secret al gemenilor, pe care i-l dezvăluise soacra ei cu o seară în urmă.

— Harume, nu ți-e frig? o întrebă Yasuko, bătând-o ușor pe umăr.

Harume își ridică privirea complet inexpresivă și rosti doar: „Mi-e bine".

Dacă te uitai mai atent, constatai că, deși avea tenul alb și frumos, pleoapele îi erau umflate, iar genele atât de lipite din pricina unei secreții abundente, încât un ochi părea mai mic și i se vedea doar pupila. Nu putea fi asemuită decât cu câinii din rasa spitz.

— Nu te-ai spălat încă pe față?

Deși Yasuko era mai tânără decât Harume, îi vorbea, instinctiv, ca unui copil.

— Yū nu s-a sculat încă.

— Yū a răcit și zace în pat. Nici n-o să se scoale până la prânz.

Lui Yasuko îi era milă de Harume, căreia boala îi anihilase puterea de discernământ, așa că o prinse de mână și o duse la baie. Aici luă apă caldă de la boiler și o spălă pe față și pe dinți.

Dacă nu avea cineva grijă de ea, era în stare să stea nespălată toată ziua. Uneori însă, nu suporta să fie atinsă și se repezea ca o fiară la cel care voia s-o ajute. Așa ceva se întâmpla îndeosebi când era la ciclu. O dată îi mușcase lui Yasuko degetul mic cu atâta sălbăticie, încât îi dăduse sângele. După incident însă, o acceptase mai ușor pe Yasuko, ba uneori Harume era cea care se apropia și implora parcă ajutor.

La vederea zăpezii cu care se obișnuise încă de mică (dat fiind locul în care crescuse), Harume se înveselise, astfel că urmă docilă instrucțiunile lui Yasuko: mânui frumos periuța de dinți și-și frecă obrajii cu prosopul de față, așa cum se pricepea. Yasuko îi ridică bărbia, întorcându-i fața spre ea și-i șterse secreția uscată de la ochi, milimetru cu milimetru. Privindu-i chipul, o izbi din nou asemănarea teribilă cu Akio, până și la culoarea pielii. Akio fusese bărbat, Harume era femeie și cu toate astea... Uneori, când o ștergea pe față, Harume îi mângâia ușor obrajii sau buzele și Yasuko avea ciudata și voluptuoasa

impresie că Akio în persoană, deghizat în femeie, venise s-o alinte. Și când avusese senzația de leșin la vederea măștii Zō-no-onna de pe scena lui Yorikata Yakushiji, i se păruse că cele două chipuri – Akio și Harume – se suprapun și devin unul.

Yasuko a ajutat-o pe Harume să se schimbe și s-au îndreptat spre intrarea principală. De îndată ce a ajuns pe verandă, Harume s-a apucat din nou să cânte: „Ninge. Ninge…“

În camera de zi a lui Mieko se făcuse deja curățenie. O menajeră între două vârste tocmai lustruia biroul cu o cârpă uscată.

Mieko stătea într-un colț al verandei, cu mâinile băgate în mânecile chimonoului de noapte.

— Prima zăpadă! zise, zâmbind, când o văzu pe Yasuko.

Un zâmbet ca de mască Nō în bătaia unei raze de lumină. O voce fermă, de parcă mărturisirile din seara anterioară fuseseră doar un vis.

— Bună dimineața! spuse Harume.

Când era binedispusă, îi plăcea s-o imite pe Yasuko.

— Fredonai cântecul cu zăpada, nu? i se adresă Mieko cu o răceală cumplită în priviri. O răceală care o îngheța pe Yasuko de fiecare dată când Mieko își privea fiica. Când eram mică și locuiam la țară, mi-l cânta și mie doica. Tu l-ai învățat

de la bunica, nu? Harume, ți-o amintești pe bunica ta?

— Bunica... Cea care te-a crescut și a avut grijă de tine, zise Yasuko, de parcă făcea pe interpreta.

— Nu știu... zise Harume clătinând de câteva ori din cap, fără să-și dezlipească privirile de la Yasuko.

Harume învățase până la urmă să-și scrie numele ca un copil de clasa întâi, dar nu știa să aprindă aragazul și nici nu-i era frică de foc, așa că nu putea fi lăsată singură în casă. Yasuko și-a dat seama că trimiterea lui Harume la țară fusese benefică nu numai pentru Akio, ci și pentru Mieko. Priveliștea pe care o oferea acum Harume – o minte de copil într-un trup de femeie – era cumplit de dureroasă: ca o față fără nas sau o mână fără degete. Cea care suferea cel mai mult din pricina asta era Mieko, cu siguranță. De ce n-o fi trimis-o la un azil? Yasuko îi spusese odată că în regiunea Shonan exista un azil specializat, dar Mieko nici nu voise s-audă, lăsând să se înțeleagă faptul că nu-și permitea s-o interneze pe Harume, din motive financiare. Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Și eforturile lui Yū de a avea grijă de ea, de a nu o lăsa să încapă pe alte mâini, erau uriașe și incredibil de costisitoare. Yasuko o încurajase pe Mieko s-o ia înapoi acasă, sperând că soacra va trece astfel

mai ușor peste moartea lui Akio. Însă n-a fost să fie. De când locuiau toate trei împreună, cea mai afectată părea a fi tocmai Mieko. Ea era cea care-i spăla lenjeria de corp lui Harume în fiecare lună, în timpul ciclului. N-o lăsa nici măcar pe Yū s-o ajute. Și ștergea urmele de sânge menstrual din baie sau de pe coridor, când venea la masă mirosind îngrozitor. Cu o zi-două înainte de ciclu, Yū începea să se agite și nu-și mai desprindea ochii de la Harume. Nici reuniunile lunare ale poeților nu se mai țineau la familia Toganō acasă.

„Dacă stăpâna ar vrea s-o trimită pe Harume la sanatoriul din Numazu, m-aș duce și eu și aș avea grijă de ea. Ar fi mai simplu și pentru doamna Toganō, și pentru dumneavoastră. Dacă și-ar vinde unul dintre inele, ar avea bani suficienți..."

Yū bombănea în felul ăsta ori de câte ori o prindea pe Yasuko. Yū venise la Tokyo împreună cu Mieko, astfel că era în serviciul ei de zeci de ani. Ea știa cel mai bine cum se împăcase Mieko cu fostul ei soț, precum și tot felul de amănunte legate de gemeni. Cu toate astea, nu se apucase niciodată să bârfească sau să dezvăluie vreun secret de familie. Îi era foarte fidelă lui Mieko, iar pe de altă parte, se număra printre cei care știau să-și țină gura. Așadar, dacă Yasuko

ar fi vrut să afle câte ceva despre iubitul căruia îi adresase Mieko „Însemnările despre Templul din Câmpie“, n-ar fi găsit altă persoană mai potrivită decât Yū.

— Mamă, să nu uiți de cercul de poezie de la Centrul American, la ora două, spuse Yasuko pe un ton de secretară. Iar diseară are loc, la hotelul Imperial, festivitatea de dezvelire a monumentului închinat maestrului Kawabe, gravat cu poemele sale. Veniți împreună, nu ?

— E frig... ninge, zise Mieko absentă, aparent fără nici un chef de a ieși din casă. Yasuko, care învățase să-și manipuleze soacra, a luat răspunsul ei evaziv drept „da“ și a trecut la următorul pas. Nu vedea altă modalitate de a-și îndeplini rolul de secretară, mai ales când soacra ei era lipsită de chef.

— Vasăzică, mergi, da ? Cum te îmbraci ?

— Cred că trebuie să mă îmbrac elegant, dacă particip și la banchetul dat în cinstea maestrului Kawabe.

— De ce nu treci pe-acasă ? Dacă vrei, poți pleca mai repede de la cerc. Stai vreo oră și-apoi te înlocuiesc eu. Vin și eu la banchet mai târziu.

— Nu știu dacă e cazul... zise ea, ezitând. Oare merge și Ibuki la banchet în seara asta ? întrebă ca din întâmplare.

Yasuko întoarse privirile imediat, de parc-ar fi deranjat-o lumina.

— Cred că merge, zise ea. O durere ascuțită îi străpunse plexul.

— Bine, atunci trec pe-acasă și mă schimb, zise Mieko senină.

Era ultimul curs din anul acela pe care Ibuki îl ținea la Universitatea S. Poate fusese mai bine că Yasuko nu-și făcuse apariția de data asta. Ibuki terminase toate textele planificate pentru semestrul respectiv, așa că, pentru ultima întâlnire, își propusese doar o oră de discuții lejere. Doi-trei studenți de-ai lui, care știau că-l pasionează problema posedării de către spirite, l-au rugat să le spună și lor câteva generalități. Se pare că aflaseră câte ceva de la Inui – studentul de la secția de franceză –, pentru că participaseră și la ședința de spiritism din biroul profesorului Saeki, iar acum voiau să afle mai multe amănunte.

Ibuki a trecut însă repede peste ședința de spiritism și le-a vorbit despre modalitatea obișnuită de posedare, în special ca instrument politic, în perioada Heian, exemplificând prin cazul Doamnei Aoi din *Povestea lui Genji*. Când însoțitoarele și rudele lui Aoi au încercat să-l convingă pe Genji că el suferă din pricina spiritului

Doamnei Rokujō, acesta a refuzat cu tărie să creadă, până când s-a confruntat el însuși cu dovezi de netăgăduit. A fost un caz autentic de posedare, nu unul inventat, în care să se urmărească cine știe ce interese. Un astfel de exemplu îl oferă povestea *Trezirea din toiul nopții*: împărăteasa observă că ginerele ei, ministrul, nu se poate despărți de fosta lui iubită și zvonește, drept răzbunare, că fiica ei a fost atacată de spiritul viu al metresei. Ibovnica vrea să scape imediat de bărbat, fără a da dovadă de gelozie. Împărăteasa a procedat astfel pentru a-l determina pe ginere să-și părăsească fosta iubită.

— Episodul acesta ocupă doar câteva rânduri din povestea amintită, spuse Ibuki, dar presupun că asemenea cazuri de manipulare prin simularea posedării, cu un scop strategic, au fost foarte frecvente. În epoca Heian, persoana care servea drept medium se numea „femeia în care sălășluiește spiritul". N-avem cum să știm dacă femeia era mereu aceeași sau spiritele migrau, în funcție de caz, la alte femei. Eu înclin să cred că foarte puține femei serveau drept medium. Probabil că unele dintre ele puteau fi mituite pentru a spune ceea ce se dorea și ele deveneau, astfel, mediumuri false, mincinoase. În mod obișnuit, asemenea mediumuri deveneau prostituate. Căci posedarea este mai degrabă fizică, potențând la

maximum sexualitatea persoanei respective. Intelectul acționează exact invers, inhibând senzualitatea. În transă, corpul mediumului ajunge să reprezinte însuși sexul. Un caz interesant îl constituie episodul întâlnit în *Povestirile din Ise*[1], în care Ariwara no Narihira se strecoară noaptea în dormitorul unei verișoare și își fac jurăminte de iubire. Deși fata era Înaltă Preoteasă și, deci, ar fi trebuit să fie neprihănită, se pare că avea o atitudine de sorginte șamanică față de sex, pe care nu-l considera un păcat. După părerea mea, o femeie din epoca Heian, care acționa ca medium, era atrasă nu numai cu bunuri materiale, ci și cu promisiuni amoroase. Mi se pare extrem de interesant faptul că statutul lor a decăzut cu timpul, iar studiul a ceea ce s-ar putea defini ca un amestec de erotism și forță psihică ar putea prezenta un interes real.

Ibuki se ambalase în discuția despre posedarea de către spirite, avându-le drept model în viața de toate zilele pe Yasuko și Mieko, iar problema femeilor șaman a abordat-o mai degrabă din punct de vedere erotic. La finalul orei, a ieșit din sala de curs cu mâinile în buzunar (nu avea servieta la el) și a luat-o pe scări în jos.

---

1 Operă literară clasică din secolul X, formată din două sute nouă poezii *tanka*, în majoritate scrise de Ariwara no Narihira.

Pete de zăpadă veche de cu două-trei zile se mai zăreau la umbra clădirilor și la rădăcinile copacilor. Forma lor mozaicată îi aminti lui Ibuki de senzația plăcută a primilor fulgi de nea.

În noaptea în care a nins pentru prima oară, după banchetul dat în cinstea lui Junryō Kawabe, Ibuki le-a însoțit până acasă pe Mieko și Yasuko, pe viscol. Au stat la taclale într-una din camerele de zi și s-a lăsat prins în mrejele lor. Nu se înșelase: Mieko părea marea frumusețe pictată în mărime naturală, pe când Yasuko arăta ca o biată însoțitoare.

În seara respectivă, lui Mieko i-a fost clar că idila dintre Yasuko și Ibuki căpăta tot mai mult contur și se simțea de parcă le-ar fi dat binecuvântarea. Arăta superb, cu zece ani mai tânără, în splendidul chimono sidefiu imprimat cu evantaie pictate – inspirat după unul folosit în teatrul Nō, conform spuselor ei. Yasuko purta un pulover din mohair de Tungus, cam prea mare pentru gâtul ei firav. Se învârtea în jurul lui Mieko cu sprinteneala unei veverițe. Ibuki a simțit o undă de gelozie privindu-i mișcările grațioase, ca de balerină.

Mieko n-a prea vorbit. Ținea în mână paharul de whisky adus de Yasuko și zâmbea fericită.

Cu toate că încercase să afle, prin Yasuko, părerea lui Ibuki despre eseul ei, în seara respec-

tivă l-a anunțat de la bun început că nu avea chef să vorbească despre spirite. Ceea ce l-a surprins însă și mai mult pe Ibuki a fost reacția ei la băutură. Pe când Yasuko s-a aprins la față după numai două-trei înghițituri, pielea lui Mieko nu și-a modificat paloarea nici măcar după un pahar întreg de Black and White. Doar privirile îi sclipeau ciudat, de parcă s-ar fi uns la coada ochilor cu o pomadă mirifică. Se uita ba la Yasuko, ba la Ibuki, cu un fel de afecțiune sau, măcar, de bunăvoință.

De parcă ar fi vrut să-i facă în ciudă, Yasuko l-a ignorat pe Ibuki toată seara și a stat doar pe lângă doamna Toganō. Privind-o atent pe Yasuko, pe care ajunsese să o cunoască destul de bine și trupește, Ibuki și-a dat seama că sentimentele ei față de Mieko depășesc limitele obligației pe care le are nora față de soacră. Constatarea i-a paralizat pur și simplu simțurile.

Se făcuse ora unsprezece când s-a ridicat.

— Ne pare rău că nu te putem conduce acasă pe zăpada asta, zise Mieko.

A vrut să-i cheme un taxi, dar Ibuki a refuzat și a luat-o înainte pe coridorul ce ducea la intrarea principală. Deși era puțin amețit, simțea o dorință nebună să o îmbrățișeze pe Yasuko, dar aceasta nu se desprinsese de Mieko nici măcar o clipă. Și pe doamna Toganō o încinsese băutura,

iar mirosul seducător de whisky pe care-l emanau hainele ei l-a izbit pe Ibuki ca un abur ametitor. Se simțea de parcă l-ar fi escortat două prostituate pe culoarul unui bordel de pe vremuri. Yasuko nu l-a condus până la ieșire. Cea care a pășit înaintea lui și a descuiat poarta a fost Yū, ciufulită și adusă de spate, de parcă era suferindă.

Când s-a deschis poarta, clopotul mare de la intrare a răsunat puternic, cu inflexiuni din alte vremuri. De pe frunzele de bambus din spatele lui Ibuki s-a scuturat zăpada.

— Te-ai udat ? întrebă Yasuko.

Când se întoarse spre verandă, o văzu pe Yasuko ținând pe după umeri o tânără puțin mai solidă decât ea. Purta un chimono liliachiu, în picățele. Chipul fetei părea nefiresc de palid la lumina felinarului atârnat de streașină. Era aceeași pe care-l văzuse la petrecerea cu licurici, numai că acum, pe fundalul alb al zăpezii, l-a izbit o frumusețe și mai stranie.

— Mergeți cu bine, domnule, zise Yū, părând că vrea să ascundă scena care se zărea în spatele ei.

— La revedere ! zise și Yasuko, pe un ton parcă ușor răutăcios.

Zăpada înghețase deja. Pe drum, Ibuki se gândea la maniera în care-l evitase Yasuko. O dorință

aprigă de a o îmbrățișa pe Harume, de a-i cuprinde bărbătește umerii rotunzi puse stăpânire pe el. Vibrația pe care o simțise între Yasuko și Mieko i se părea dezgustătoare. Cu toate astea, ținuse parcă morțiș să se scalde în acea imoralitate abjectă.

— Ei! Încotro?

Ibuki se întoarse și-l văzu pe Mikame la volanul mașinii lui – un Hillman. Își scosese pe geam capul cu trăsături de băiețandru. Era ușor îmbujorat la față, ca de obicei, dar ochii îi sclipeau ciudat. Se deslușea în ei un licăr de neliniște – precum în privirile unei fiare gata să-și înhațe prada. O licărire aparte. Poate pentru că avea zilnic de-a face cu oameni cu mințile rătăcite.

— Ai zis că ai cursuri azi. Am trecut pe la birou să te caut.

— Era cât pe-aci să nu ne-ntâlnim. Și eu porneam acum spre tine. Pot să urc?

— Mai e vorbă?

— O să stau în spate.

Ibuki se aplecă și intră în mașină, trântindu-se plictisit pe banchetă.

— Unde vrei să mergem?

— Oriunde, numai să ajung și eu acasă în noaptea asta.

— Păi, ce zici, mergem în Ginza? Mikame trase de volan cu un aer profesionist și apoi adăugă: Am reușit să pun cap la cap, în mare, niște investigații legate de Mieko Toganō.

— Faci pe detectivul, nu? Așadar, cercetările tale legate de spiritele din perioada Heian s-au transformat în investigații ce-o privesc pe doamna Toganō, zise Ibuki, rânjind, cu toate că secretele lui Mieko îl interesau mai mult decât pe Mikame.

Mașina se opri în fața ușilor turnante ale unui hotel din apropierea gării Shinbashi.

— Nu-i cam devreme pentru cină?

— Lasă întrebările! Hai cu mine!

Mikame își rezemă coatele pe tejgheaua de la recepție și schimbă câteva vorbe cu funcționarul de serviciu. Era clar că se cunoșteau și că Mikame era de-al casei. I s-a înmânat o cheie și s-au îndreptat spre lift.

— Ai cameră închiriată aici? Nu ți se pare că ești cam extravagant?

— Nu, prețurile sunt rezonabile. Mai vin din când în când aici să lucrez.

— Ce naiba să lucrezi? întrebă Ibuki ironic.

— Păi, să scriu. Dacă aș închiria un apartament obișnuit, n-aș scăpa de telefoanele de la spital. Aici mă refugiez, răspunse Mikame, învârtind pe deget legătura de chei.

Au coborât din lift la etajul șase. Îi aștepta o cameristă.

Mikame o luă înainte, cu pași sprinteni, pe coridorul central întunecos, mărginit de camere cu uși gri. Se simțea ca la spital. În capătul culoarului se vedea o lampă roșie pe care scria „Exit". Au cotit pe lângă ea și camerista a descuiat a doua ușă.

Era o cameră mică, mobilată doar cu un scaun de aceeași nuanță portocalie ca și covorul și un pat lipit de perete. Mikame îi adresă o glumă cameristei în timp ce-și scotea paltonul, apoi își aruncă servieta pe pat.

— E plină de manuscrise.

Ibuki bombăni aparent admirativ și se îndreptă imediat spre fereastră. Se pare că e un gest reflex al tuturor celor care intră într-o încăpere necunoscută. Se gândi apoi la posibilitatea de a o invita pe Yasuko într-o asemenea cameră. Poate nu era o idee rea.

Sub privirile lui se deschidea o străduță dosnică, mărginită pe ambele părți de clădiri de birouri ca niște cutii de chibrituri. Nimic nu părea să indice vreo prezență omenească. Erau atât de înghesuite unele într-altele, încât strada semăna cu fundul unei prăpăstii adânci. Fațadele clădirilor, cafenii, albe, albastre și de un gri murdar,

trădau trecerea anilor peste ele la fel ca niște chipuri omenești.

Era sfârșitul programului. Siluete grăbite defilau prin fața ferestrelor.

În dreapta se afla o clădire construită parcă din cuburi, ca o jucărie. În turnul din vârf se zărea un ceas, pe fundalul unui pâlc de nori cenușii. Cadranul rotund lucea în lumina apusului precum alama bine lustruită.

— Ia uită-te acolo! spuse Mikame, bătându-l pe Ibuki pe umăr cu mâna în care ținea țigara.

Pe strada din fundul prăpastiei adânci era un du-te-vino de nedescris. Bărbați și femei, încotoșmănați în paltoane, se scurgeau într-un flux continuu, monoton. Parcă fuseseră cu toții croiți pe același calapod.

— S-a terminat programul.

— Răsuflă ușurați, probabil. Și totuși mie nu mi se par prea veseli.

— Tare mici mai par văzuți de-aici, de sus.

— Efectul distanței...

— E greu de imaginat vreo crimă în înghesuiala aia.

— Crede-mă, e foarte interesant să privești o asemenea stradă de dimineața până seara, ca să-i simți pulsul cu-adevărat. Am făcut și eu asta într-o zi. M-am sculat la șase, când străzile sunt curate și pustii. Vagabonzii ies primii. Vezi șan-

tierul de construcții din colț? Ei bine, mai întâi scotocesc prin preajma barăcilor muncitorilor după resturi de mâncare și-și mai și gătesc în cutii goale de conserve. Unii își iau și câinii cu ei. Apoi își fac apariția femeile de serviciu. Primii care vin la birou sunt tinerii. Până la ora nouă se cam adună toată lumea. Încep să plimbe acte, să se agite... toți fac pe ocupații. Ceea ce mi se pare interesant este că la ora prânzului activitatea intensă se mută pe acoperișuri... fac gimnastică, stau de vorbă... bărbați cu bărbați, femei cu femei... Cam pe la ora asta, pleacă.

— E pustiu noaptea, nu?

— Mai trec mașini, dar nu multe. Singura clădire luminată este hotelul acesta.

— Aduci femei aici? întrebă Ibuki, așezându-se iar pe scaun.

— Da, uneori. Numai că, atunci când te cunoaște tot personalul hotelului, nu-ți permiți să aduci decât femei de calitate, și nu prea des. A, uite, tipul ideal ar fi Yasuko, zise Mikame, bătându-se peste genunchi și privindu-l pe Ibuki cu coada ochiului.

Ibuki zâmbi crispat. Îi părea bine că Mikame îi arătase un asemenea colțișor de lume, cu funcționari care se deplasau tăcuți, fiecare cu gândurile lui, și a căror viață părea măsurată de ceasul din turn. De când cu obsesia pentru Mieko și

Yasuko Toganō, avea senzația că o să piardă cu totul noțiunea timpului.

— Așadar, ce-ai aflat despre Mieko Toganō ? întrebă Ibuki, în timp ce sorbea din cafeaua adusă de cameristă.

— Câte ceva de la doctorul ei care este, din întâmplare, prieten cu tata.

Mikame nu e în stare să prezinte o situație fără să o înflorească și să brodeze pe marginea ei, gândi Ibuki.

Mikame și-a început povestirea cu perioada în care familia Toganō era foarte bogată, stăpânind pământuri întinse. Fiind întrebat odată, de către un mare latifundiar, pe ce suprafață se întindea moșia lui, capul familiei Toganō trebui să mărturisească cinstit că nu avea nici cea mai vagă idee. Oricum, se zice că și pentru iepuri era o distanță uriașă. Oricât mergeai, în orice direcție, existau puține șanse să dai peste altă moșie. În perioada Tokugawa, s-au bucurat de privilegiul de a purta nume de familie și săbii; copiii s-au căsătorit doar cu odrasle de nobili feudali, samurai de elită sau preoți ai unor temple renumite. Erau considerați descendenții unui clan puternic, cu sânge de nobili feudali, dar țineau mai mult la avere decât la renume. Relațiile familiei Toganō cu sutele de țărani aserviți de pe moșia lor se supuneau celor mai stricte reguli ale epocii.

Servitorii erau selecționați din rândul acestor familii și, conform obiceiului, orice bărbat din familia Toganō avea dreptul să-și aleagă o fată frumoasă din familiile respective, care să-i fie și slujitoare, și metresă. Obiceiul data de sute de ani și n-avea cum să se stingă, mai cu seamă că bărbații trăiau izolați de lume, îngropați în zăpadă șase luni pe an. Masatsugu n-a constituit nici el o excepție. Când s-a căsătorit cu Mieko și a dus-o în casa de la Tokyo, acolo avea deja o metresă de la țară, Aguri.

Masatsugu nici nu și-ar fi putut dori o soție mai potrivită decât Mieko – o tânără frumoasă, dar cu puțină experiență de viață, care trăise cu rudele ei cât timp își urmase studiile la Şcoala de fete Ochanomizu din Tokyo. Cu toate astea, nu vedea nimic nepotrivit în faptul că o iubea și pe Aguri.

Aguri a rămas însărcinată de două ori – o dată înainte de venirea lui Mieko și o dată imediat după –, dar Masatsugu a salvat aparențele, obligându-și metresa să avorteze. Oricât de mult ar fi vrut aceasta să păstreze copiii, a trebuit să se supună poruncilor iubitului și stăpânului ei.

La vârsta de nouăsprezece ani, Mieko a pășit în casa soțului ei, în care se găsea și o altă femeie, adânc rănită sufletește.

Masatsugu își iubea sincer soția și nu-și ascundea înflăcărarea – de parcă a se expune cu nerușinare ar fi fost cea mai mare plăcere a vieții lui –, în ciuda timidității ei și a restricțiilor pe care ar fi trebuit să le impună faptul că aceasta trăia împreună cu socrii. Mieko și-a dat seama mai târziu că și Aguri îi surprinsese de câteva ori, dar la început n-a descifrat nimic în privirile de gheață ale femeii.

Mieko a rămas însărcinată în mai puțin de un an. Și-au anunțat, fericiți, părinții, dar bucuria lor nu a durat prea mult pentru că Mieko a pierdut sarcina la aproape trei luni. Se pare că alunecase pe scări și, pentru că nu se ținea bine pe picioare, a rămas multă vreme internată în spital.

Prietenul tatălui lui Mikame care o chiuretase pe Aguri a avut grijă și de Mieko. După spusele unei asistente care vorbise cu servitoarea lui Mieko la spital, chimonoul stăpânei se agățase de un cui pe când aceasta cobora scările. Mieko își pierduse echilibrul și se rostogolise până jos fără să se poată opri. Cel mai rău o durea nu faptul că pierduse sarcina sau că stătuse multă vreme în spital, ci privirea de gheață a lui Aguri, care o aștepta cu brațele încrucișate în capul scării. Nu schițase nici cel mai mic gest de a-i întinde o mână.

Cât a stat în spital, Mieko a aflat din mai multe surse despre legătura soțului ei cu Aguri. Mama

lui Mieko a încercat, indignată, să-și ia fiica acasă, dar familia lui Masatsugu n-a permis un asemenea afront. Până la urmă, Aguri a fost trimisă înapoi la țară, Masatsugu le-a cerut scuze soției și soacrei, iar Mieko a rămas mai departe în familia Toganō.

Dacă Mieko ar fi fost hotărâtă să pună capăt acestei căsnicii, familia Toganō nu ar fi avut dreptul să obiecteze prea mult, dar ea nu-și dorea asta.

Bătrânul doctor Morioka, acum complet cărunt, îi spusese lui Mikame:

— Mieko a fost întotdeauna o fată liniștită și blândă, pe când Masatsugu se pricepea grozav să învârtească femeile pe degete, așa că presupun că au ajuns ei la o înțelegere. După aceea și până la moartea lui Masatsugu, n-au mai avut nici o divergență. Normal, pentru vremurile acelea, Mieko era destul de liberă și independentă, mai cu seamă că participa la cercurile de poezie și ieșea deseori în oraș, dar soțul ei îi trecea totul cu vederea, date fiind precedentele create de el. Fiul lor, cel care a murit nu de mult în accidentul montan, s-a născut după vreo patru-cinci ani, ceea ce denotă că familiei Toganō nu i-a fost scris să aibă un moștenitor.

— Mieko a născut tot cu doctorul Morioka? întrebă Ibuki, încercând să afle dacă Mikame știa ceva de existența gemenilor.

— Nu, mi-a spus că era plecat din țară și că Mieko a cerut ajutorul altui doctor. Dar nu asta-i problema. Gândește-te doar la cât de intensă poate fi ura unei femei. Nu știu ce s-a ales de Aguri, dar se zice că ura ei l-a trimis pe Akio pe lumea cealaltă.

— O fi avut Aguri motivele ei de amărăciune, dar nici lui Mieko nu i-o fi fost prea bine. Mi se pare cumplit ca o tânără căsătorită să piardă sarcina din pricina unui cui plantat strategic și cu intenții vădite.

— Sunt chit, deci. Amândouă și-au pierdut copiii. Adevăratul ticălos este însă Masatsugu Toganō.

— Păi, dacă a moștenit un asemenea caracter din familie, nici el n-ar fi de vină. Bărbații sunt slabi. În ultima vreme toată lumea ține partea femeilor, nici nu știi ce să mai crezi.

— Ludovic al XVI-lea și Nicolae al II-lea au plătit pentru păcatele predecesorilor.

— Numai că femeile își cam pierd feminitatea pe zi ce trece, pe măsură ce zic tot ce gândesc și acționează după cum le taie capul. Când mă gândesc cât sunt de penibile fetele de la colegiu când își anunță profesorii, exaltate, că le-a venit ciclul! Eu nu văd nimic fermecător în asta.

— Ei, nu-i chiar așa, zise Mikame rânjind. Se pare că pe tine te deranjează striptease-ul inte-

lectual. Dacă-i vorba de trup, eu îl prefer gol pușcă. Nu pot să sufăr frivolele din *abuna-e*[1]. Sunt chiar caraghioase, țopăind desculțe în jupele lor de mătase...

— Yasuko nu e genul „nud“, spuse Ibuki pe un ton ironic în timp ce-l privea pe Mikame cu coada ochiului, lăsând să iasă o dâră de fum printre buzele-i strânse. Ca să nu mai spun că striptease-ul intelectual e barbarie curată. De ce s-au mai chinuit oamenii atâta vreme să inventeze toaleta și îmbrăcămintea?

— De partea cealaltă a baricadei se află Mieko Toganō, iar dacă Yasuko a pătruns într-o asemenea familie, n-are cum să nu-i simtă influența. Rar întâlnești fete inteligente ca ea, dar e alunecoasă ca o moluscă.

— Eu am impresia că doamna Toganō și-a pus puternic amprenta asupra ei și că relația lor nu e câtuși de puțin normală.

— Insinuezi că sunt lesbiene? Nu cred... zise Mikame, clătinând din cap.

— Nu contează. Vreau să-ți spun însă altceva. Mieko susține în articolul „Însemnări despre Templul din Câmpie“ că Doamna Rokujō nu intenționase să devină spirit posesiv, dar că a acționat asupra obiectului urii sale independent de propria

1 Gen de xilogravură cu conținut ușor erotic.

voință. După câte îmi dau seama, se întâmplă cam același lucru ca și cu spiritul-câine și spiritul-șarpe din credința populară japoneză. Nu au nici cea mai mică intenție de a face rău, dar atunci când o persoană cu un psihic puternic iubește sau urăște din tot sufletul sau pur și simplu dorește pe cineva cu ardoare, respectivul reacționează prin febră, delir sau altfel de suferință. Cel care e responsabil pentru o asemenea reacție habar n-are ce se întâmplă. Mie mi se pare un exemplu elocvent de posedare. Tu crezi că Mieko Toganō are asemenea însușiri ? Adică, e în stare să manipuleze psihicul altora ? Așa mi-aș explica și eu de ce o fascinează Doamna Rokujō.

— Ca să fiu cinstit, până n-am citit eseul cu pricina, am considerat-o o doamnă mondenă, căreia îi place să se joace de-a poezia. Dar dacă asta e opera ei, recunosc că e grozavă. Mi se pare însă ciudat că s-a epuizat tirajul. Mă tem ca nu cumva să fi scris altcineva eseul și să fi folosit numele ei.

— Și eu m-am gândit la asta, dar Yasuko susține sus și tare că e opera lui Mieko.

— Yasuko ? Când te-ai întâlnit cu ea ? Parcă ziceai că nu mai vine la cursuri ! Mă bagi la idei...

În ciuda celor insinuate, Mikame habar n-avea că relația dintre cei doi se complicase. Deși iritat de tonul prietenului său, Ibuki nu avea chef să

divulge adevărul, așa că a găsit un răspuns pentru a se eschiva elegant.

— La comemorarea morții lui Akio, ai pomenit de eseul „Însemnări despre Templul din Câmpie“ și le-ai spus și lor că mi l-ai împrumutat. Doamna Toganō a vrut să-mi cunoască părerea, așa că a trimis-o pe Yasuko la mine zilele trecute.

— Crezi că dacă aș cere-o de nevastă pe Yasuko ar accepta? întrebă Mikame serios.

— Nu știu. Întreab-o pe ea. După câte-mi dau eu seama însă, nu cred că doamna Toganō este dispusă s-o lase să plece. Nu e vorba doar de interese și preocupări comune. Între cele două există o legătură mult mai puternică.

În timp ce vorbea, Ibuki își aminti de seara aceea cu ninsoare când Yasuko nu se dezlipise de Mieko tot timpul cât stătuseră de vorbă în camera de zi.

Avusese o senzație ciudată... de ceva lipicios... de pânză de păianjen acaparatoare. Și în pânza aceea plutea fața albă și delicată a lui Harume.

Când a ieșit pe ușa turnantă a hotelului, Ibuki a simțit rafalele violente ale vântului ce bătea dinspre nord și și-a vârât instinctiv capul între umeri. Zâmbetul amar care îi flutura pe buze la

ieșire a zburat și el pe aripile vântului. Stând de vorbă cu Mikame la restaurantul de la subsol, acesta îi vorbise doar despre planurile lui de a o lua în căsătorie pe Yasuko. De îndată ce au urcat în holul hotelului însă, prietenului său i-a făcut semn cu ochiul o tânără cu părul roșu, îmbrăcată într-un costum cu guler de nurcă – manechin sau dansatoare, probabil.

— Ai venit cam devreme! îi spuse Mikame, luându-i din mână un aparat de fotografiat.

Apoi îi explică lui Ibuki:

— Zilele trecute am făcut o escapadă la Hakone și a-ntins-o cu aparatul meu.

Ibuki a pornit iute spre gară, mânat de vântul aspru. Cândva îi spusese lui Yasuko că Mikame avea gust la femei, dar asta de-acum părea o vampă. Și, cu toată opulența etalată, pe dinăuntru părea uscată și șubredă, de parcă îi zdrăngăneau oasele. În timp ce se gândea la femeia din hol, Ibuki și-a amintit că în seara cu pricina nu i se oferise nici măcar prilejul să o țină de mână pe Yasuko. Ibuki avea și el mândria lui, așa că n-a protestat, dar era de-a dreptul îngrijorat că Yasuko nu mai daduse de atunci nici un semn de viață. Fiind primul bărbat cu care ieșise după moartea lui Akio, ar fi trebuit să-i arate mai multă considerație, gândea el. Se purtase afectuos și amabil cât fuseseră împreună, dar, de

îndată ce s-au despărțit, dusă a fost. Lui i se părea că se comportase mai degrabă ca o târfă versată decât ca o femeie cu bun-simț și cu principii morale clare.

Ibuki își dădea bine seama că Yasuko îi aparținuse lui Akio, iar acum lua viața de la capăt sub îndrumările prețioase ale lui Mieko Toganō. Dar de ce naiba nu putea descifra nimic pe chipul lui Mieko – episodul nefericit al căsătoriei sau durerea suferită de pierderea fiului ? Nici urmă de amărăciune pe fața ei.

Își dădu brusc seama că nici măcar nu știa prea bine cum arată această femeie, deși o întâlnise de nenumărate ori. Ciudat ! Poate și pentru că nu fusese niciodată singură când se întâlniseră. De fiecare dată era cu Yasuko și pe el îl interesa nora, nu soacra. Abia reușise să-și fixeze în minte conturul palid și ușor curbat al feței lui Mieko. Dacă ar fi fost s-o compar cu ceva, cea mai potrivită era o mască Nō, doar că și mai greu de deslușit. Mieko era o ființă omenească și, deci, ar fi trebuit să zâmbească și să se încrunte, dar Ibuki nu-și amintea să-i fi distins vreo trăire pe chip. Cu toate că fusese victima răzbunării și pierduse o sarcină, ea continuase să trăiască alături de Masatsugu ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ba chiar născuse mai târziu. Pentru o femeie din zilele noastre așa ceva ar fi de

neconceput. Așadar, Mieko dovedise virtuțile femeii care a învățat să trăiască și să se supună codului feudal al vremii fără să crâcnească. Cu toate astea, era greu de imaginat o Mieko care să semene cu Osan sau Osono din teatrul de păpuși – femei al căror țel în viață era resemnarea. Ibuki era incapabil să depisteze la Mieko și cea mai mică aplecare către sacrificiul de sine.

Totuși, superficialitatea asta aparentă și platitudinea afișată nu se împăcau deloc cu desăvârșirea versurilor pe care le scria. Ca să nu mai vorbim de explicațiile profunde din „Însemnări despre Templul din Câmpie".

De fapt, eseul avusese un impact mai puternic asupra lui Yasuko decât asupra lui Ibuki sau a lui Mikame, cu toate că ea nu găsise nici măcar un exemplar prin casă, iar Mieko nu-i vorbise niciodată despre el. Când Ibuki a încercat o dată să-i sugereze lui Yasuko faptul că Akio s-ar fi apucat de studiul demonologiei fiind influențat de eseul lui Mieko, aceasta i-a retezat-o scurt, afirmând categoric că Akio a murit fără să afle despre „Templul din Câmpie".

Yasuko avea dreptate. Mieko era o femeie ale cărei secrete puteau fi asemuite cu o grădină de flori, noaptea. Parfumul amestecat al florilor nevăzute emana din fiecare gest al ei. De când o auzise pe Yasuko spunând asta, Ibuki se simțea

și el obsedat de „florile întunericului“ – vers întâlnit într-o poezie chinezească T’ang. Printre florile ce respirau parfumul misterios al întunericului pluteau chipurile lui Mieko și Yasuko, ba chiar și al lui Harume.

Vântul puternic îi biciuia nemilos obrajii, cu toate că și-i îngropase în gulerul paltonului. A ajuns pe peron și a ridicat privirile spre ferestrele hotelului pe care tocmai îl părăsise. Luna strălucea deasupra ceasului de alamă ca un țurțur mare de gheață.

În vacanța de Anul Nou, Ibuki și-a luat cu el un manuscris neterminat, solicitat de editor, și a pornit spre Itō. Oricât de costisitoare devenise legătura lui cu Yasuko și oricât de repede îi golea punga, era dispus să facă orice sacrificiu pentru a sonda adâncurile sufletului ei. Ceea ce-l durea însă enorm era faptul că ea nici măcar nu se deranjase să vină până la apartamentul închiriat de el.

A luat-o spre casă, încercând să-și mascheze amărăciunea cu un aer nonșalant. În fața porții era parcată mașina lui Mikame. Ibuki răsuflă ușurat și apăsă pe sonerie.

Din casă se auzeau râsete vesele. Ibuki privi peste gardul ce flanca poarta. Dincolo de trandafirul

roșu, ofilit, înfipt într-o tulpină ca de sârmă, se distingea profilul lui Mikame care ședea pe verandă, într-un scaun de trestie.

— Ai ajuns la țanc! îi spuse Sadako veselă. Te așteaptă Mikame.

— Îți mulțumesc că ai trecut pe la mine.

— Eu îți mulțumesc că ai ajuns la timp.

Mikame era un individ luminos, dar azi părea mai vesel ca oricând.

— Ne-a adus un cadou, spuse soția lui Ibuki. O să-ți placă sigur.

— Pentru bordura grădinii, zise Mikame râzând și arătând spre sticlele de whisky îngropate de-a lungul gardului.

— Zice că-i excelent!

— Ce marcă e?

— Old Parr.

— Îți mulțumesc mult, zise Ibuki și apoi adăugă sec: Chiar dacă e un cadou primit de Sărbători de la vreunul din pacienții tăi.

— Vezi? i se adresă Mikame lui Sadako. Îmi ia vorbele din gură...

— Ce mai așteptăm? întrebă Ibuki. Hai să bem! Te-aș servi cu de-al nostru, dar nu cred că e pe gustul tău.

Sadako puse pe masă sticla neagră.

— Unde-i Ruriko?

— A plecat la bunica. Mă bucuram și eu de câteva momente de liniște, singură, când a apărut Mikame. Zice că se însoară!

— Se-nsoară? Asta da veste!

— Stai puțin, Sadako. Încă nu e nimic sigur. Abia am început negocierile...

— Și cine-i fericita? întrebă Ibuki, încercând să-și descrețească fruntea.

— Cine crezi?

— Yasuko Toganō, interveni Sadako prompt. Știam că și ție îți place, așa că tocmai ne întrebam dacă o să râzi sau o să plângi când o să afli vestea cea mare...

— Cam cochetai cu ideea... știu, mi-ai mai bătut apropouri...

Ibuki își turnă apă peste whisky și, după ce luă o gură, îl privi pe Mikame.

— Mi-am pus dorința pentru noul an.

— Când? Te-ai dus la ea?

— Doar nu mă crezi atât de necioplit! Mai întâi le-am invitat pe doamnele Mieko și Yasuko la o plimbare cu mașina.

— Normal! Ai și bani, și mașină... bună momeală pentru o fată!

Ibuki îl lua întotdeauna peste picior pe Mikame, dar astăzi în glasul lui vibra o mare amărăciune.

— Unde le-ai dus?

— La Itami. Ziceau că vor să vadă florile de prun.

— Cam devreme pentru flori... Sună ca scena din *Demonul galben*[1]. Vasăzică, eu n-ar fi trebuit decât să-mi arunc o manta pe umeri și să vă urmăresc, iar tu ai fi jucat rolul lui Toyama, dușmanul de moarte!

Mikame izbucni în râs. Se amuza din toată inima.

— Frumos ți-ar sta! Căptușit cu nevastă și copil...

— Omiya e o văduvă... înfloritoare, zise Sadako, pe un ton plin de răutate.

Lui Ibuki îi bătea inima nebunește. Gluma-i glumă, dar fusese teribil de șocat să afle că, în timp ce el o aștepta pe Yasuko la Itō, aceasta plecase cu Mikame la Atami.

— Ați rămas acolo peste noapte?

— Și ce-i cu asta? Cele două au fost tot timpul împreună. Cred că aveai dreptate, s-ar putea să fie lesbiene. Mie mi-ar ajunge și Yasuko, dar, când mai sunt și împreună, e ceva de groază!

Mikame rămase cu privirea-n gol, trăgând din țigară.

---

1 Capodopera romancierului Kōyō Ozaki (1868-1903).

Florile de prun din incinta Templului Kinomiya erau deschise doar pe jumătate. Mieko stătea sub crengile negricioase, arborescente, presărate cu petale albe, încadrându-se perfect în peisajul ca de pictură a unui maestru de școală chineză. Albul petalelor bătea spre crem, la fel ca nuanța pielii ei sau a unei măști Nō.

— Peisajul e tipic japonez și, totuși, are ceva din pictura chineză, dacă ne gândim la tablourile cu flori de prun și cocori sau înțelepți pustnici.

Mikame încerca să se țină cât mai departe de Mieko, așa că a luat-o pe Yasuko de mână și au pășit pe pietre ca să treacă pe celălalt mal al pârâiașului.

Yasuko purta un palton din mohair liliachiu, iar gropița din obraz îi pulsa ca de obicei. Cerul se înnorase puțin și, pentru Atami, era destul de rece afară.

Yasuko și Mieko și-au exprimat dorința de a vizita o poetă – cunoștință de-a lui Mieko. Au coborât cu toții de la templu spre plajă și Mikame le-a lăsat pe o străduță îngustă, el urmând să le aștepte la hotel.

Trăseseră la un hotel însorit, în stil japonez, care dădea la sud spre promontoriul Uomisaki. Zona era împânzită de vile particulare cu vedere la mare, iar gazonul și pinii plantați în spațiile dintre ele îți luau ochii. Lui Mikame i s-au arătat

camerele. Le-a lăsat pe cele cu toaletă doamnelor, iar el și-a ales o încăpere din spate, dotată cu un set pentru ceremonia ceaiului. Apoi a intrat liniștit în baie. De la fereastra băii se vedea o alee dosnică, ale cărei acoperișuri formau triunghiuri peste triunghiuri, ce se prăvăleau parcă în marea liniștită și albastră care, la rândul ei, părea a fi un triunghi răsturnat.

A terminat cu baia și s-a pus pe așteptat. Începuse să se înfurie, dar se tot gândea că femeile trebuie să apară din clipă-n clipă. Puțin înainte de cinci a sunat Yasuko.

— Ne-a invitat să rămânem la cină...

— Ia ascultă! V-am adus până aici și-acum mă lăsați să mănânc singur. Asta nu se face! Spune-i mamei că sunt foarte supărat.

— Noi i-am spus femeii... Bine, o să-i transmit mamei că ești supărat.

— Supărat? Nu-i spune chiar așa...

— E-n ordine! Apoi i-a șoptit: Dacă nu sunt mai categorică, femeia asta nu înțelege. E singură și se plictisește, așa că n-o să ne lase să plecăm.

Yasuko nu-i spusese mare lucru, dar urechile lui Mikame vibrau de plăcere, de parcă ea i-ar fi mărturisit cine știe ce secret.

S-au întors pe la șase, au intrat în baie și, până s-au așezat la masă, se făcuse destul de târziu.

Neștiind că lui Mieko îi plăcea să bea, Mikame comandase doar o bere. Mieko a rămas îmbrăcată în chimonoul de peste zi, scoțându-și doar jacheta, pe când Yasuko purta un chimono căptușit, prins cu un brâu la mijloc, cu gulerul negru ridicat la ceafă. Avea un aer de băiețandru absolut fermecător.

— E-adevărat că Yasuko nu mai vrea să se mărite ?

— Nici vorbă ! A trecut prin atâtea necazuri, încât eu aș fi fericită dacă și-ar găsi un soț bun, zise Mieko.

— Numai că, dacă sunteți mereu împreună, un bărbat n-ar face decât să vă încurce.

Yasuko zâmbi vag, fără să scoată o vorbă.

— Dar ar fi bine să-și continue treaba la revistă chiar dacă se căsătorește, nu ?

— Nu sunt eu chiar atât de egoistă ! Consider că-i mai important să-și vadă de studiul legat de fenomenul posedării, să-l ducă la bun sfârșit.

— Da, aveți dreptate. Trebuie neapărat să-l termine, zise Mikame cu emfază, după care atacă direct subiectul care-l interesa. Ce ziceți, doamnă Toganō, îmi permiteți s-o răpesc pe Yasuko ? Chiar dacă ne căsătorim, din partea mea e liberă să facă ce dorește. Aș fi chiar fericit să-și continue nu numai studiul preluat de la Akio, dar să-și vadă mai departe și de editarea revistei. Vedeți

bine că și eu sunt foarte ocupat și că-mi drămuiesc timpul... vreau să țin pasul cu tot ce-i nou în meseria mea de medic, dar nu pot renunța nici la folclor, chiar dacă sunt doar un diletant. De aceea sunt tot burlac, dar, dacă e vorba de Yasuko... scuzați-mă că vă mărturisesc fără ocolișuri... cred că aș cocheta cu ideea căsătoriei. Ne cunoaștem de multă vreme, așa că mi-am permis să vă spun direct, fără să apelez la vreun intermediar. Normal, dacă Yasuko nu mă place, asta e, n-am încotro...

— Cum să nu te placă? zise Mieko cu sinceritate în glas. Cel puțin, așa părea... Numai că, dacă privim din punctul de vedere al celor din jur, Yasuko e văduvă și nu știu dacă e tocmai partida potrivită pentru tine.

— Bineînțeles că e! Nici nu se pune problema!

Yasuko îi turnă bere lui Mikame în paharul gol, cu un aer absent. Mikame simți că i se urcă sângele în obraz, neștiind dacă să ia tăcerea lui Yasuko drept consimțământ sau refuz.

— Eu n-am absolut nimic de obiectat, zise Mieko senină. Dacă se căsătorește și-și poate vedea mai departe de studiu și de revistă, eu nu pot decât să-ți fiu recunoscătoare. Dar să vedem ce spune și Yasuko, pentru că eu nu știu exact dacă ea dorește să se recăsătorească. Mai departe, vorbește cu ea. Cred că ți-e suficient să știi că

n-am obiecții, așa că de-acum încolo eu nu mă mai amestec în treburile voastre.

— Vă mulțumesc din suflet, doamnă Toganō. Deocamdată sunt fericit că nu aveți nimic împotriva propunerii mele. Îmi ajunge pentru astă-seară, zise Mikame, umplându-i paharul cu bere. Dar îmi permiteți să mă văd cu Yasuko între patru ochi, măcar din când în când?

Mieko izbucni în râs, ducându-și dosul palmei la gură.

— I-auzi, Yasuko! Mikame îmi cere mâna ta de parcă m-ar vrea pe mine de nevastă! Te rog, spune-i și tu ceva...

— N-am cum să-i dau răspunsul pe loc. Habar n-aveam de intențiile lui! Îmi trebuie și mie timp de gândire, protestă Yasuko, ridicându-și palmele de pe genunchi și îndreptându-le spre Mikame. Se uită la Mieko puțin cam încordată și Mikame sesiză, fără să vrea, schimbul de priviri dintre ele.

— Cu siguranță că între cele două există un acord tacit. Se vede de la o poștă... Sunt însă complet derutat în ce privește dorința lui Yasuko de-a se căsători cu mine, zise Mikame, jupuind, fără să-și dea seama, eticheta de pe sticla de whisky.

Auzindu-l pe Mikame, Ibuki simțea că-l mănâncă toată pielea, de parc-ar fi avut purici.

— Yasuko n-are de gând să se mărite, zise Ibuki ca pentru sine. Voi doi n-ați fi fost un cuplu nepotrivit, dar pur și simplu nu cred că-i surâde ideea măritișului. Poate ți-ai dat și tu seama la Atami... Între Yasuko și doamna Toganō există o legătură atât de strânsă, încât nu știu dacă ar putea-o rupe cineva. Chiar dacă Mieko lasă să se creadă că Yasuko poate face cum dorește, nu îi va da drumul cu una, cu două. N-o va ceda nici unui bărbat. Cel puțin, asta e părerea mea.

— S-ar putea să ai dreptate.

Pentru Mikame chiar conta părerea lui Ibuki. Pe acesta din urmă îl enerva naivitatea prietenului său și îi era teamă că tocmai grație ei va reuși să pună mâna pe Yasuko. Îl cuprinse o spaimă de parcă îi fugea de sub picioare nisipul luat de ape.

Au stat de vorbă până s-a înserat. Ibuki s-a urcat și el în mașina lui Mikame și acesta l-a condus până în Shinjuku. Lui Sadako i-a spus că trece pe la niște anticariate, ca să vadă dacă i-au sosit cărțile comandate, cu toate că știa foarte bine că nu sosiseră. De fapt, voia să dea un telefon la familia Toganō fără să fie spionat de nevastă.

A auzit mai întâi în receptor respirația proaspătă a lui Yasuko, apoi vocea ei calmă. Nici n-a lăsat-o să scoată o vorbă, că s-a și repezit la ea:

— Așadar, ai fost la Atami! Mi-a spus Mikame.

Pe Yasuko n-a deranjat-o tonul lui, așa că i-a răspuns nepăsătoare.

— Da, am fost. Ne-a invitat și pe mine și pe mama. Aveam de gând să ajung la Itō, dar n-am mai apucat.

— Te-am așteptat patru zile... ca un prost!

— A venit Mikame la tine la birou?

— Nu, m-a așteptat acasă. Ardea de nerăbdare să-mi spună că te-a cerut de nevastă...

— Da, și ce-i cu asta? M-a cerut... în prezența mamei.

Yasuko nu părea deloc stânjenită. În schimb, Ibuki tăcu, negăsind ce să mai spună. Era sugrumat de emoții, ca un șuvoi de apă strangulat de gâtul subțire al unei sticle. Îl cuprinsese panica.

— Vreau să te văd în seara asta. Vin acum la tine.

— Acum?

— E abia opt. Dacă vrei, ne putem întâlni undeva...

— Nu mai pot pleca de-acasă la ora asta, zise Yasuko răspicat și apoi tăcu un pic. Bine, vino, te aștept.

— Vin repede, dar să nu te văd cu mama azi. Vreau să fiu doar cu tine.

— Am înțeles, zise ea, simplu.

I-a explicat s- o ia de-a lungul zidului de lângă poartă și să folosească intrarea de după colț, pe care ea avea să o lase descuiată. L-a rugat să ajungă după ora nouă. Încăperea respectivă fusese biroul lui Akio și acolo nu intra nimeni niciodată. O folosea doar ea uneori, când se ocupa de lucrările fostului ei soț.

Mieko a așezat-o pe Harume pe *tatami*, în fața oglinzii, după ce a spălat-o pe cap și i-a făcut baie. Încerca să o pieptene, dar părul ei negru ca pana corbului, care nu fusese niciodată făcut permanent, era atât de des și de-ncâlcit, încât atunci când era ud stătea parcă să rupă dinții pieptănului. Pielea ei palidă, de obicei mată și fără vlagă, strălucea acum ușor, iar genele și sprâncenele căpătaseră un farmec aparte. După ce a pieptănat-o, Mieko și-a pus ambele mâini pe umerii lui Harume și a întors-o ușor către ea. S-a așezat în fața fiicei sale, cu genunchii lipiți de genunchii ei, și a privit-o fix o vreme.

Trăsăturile lui Harume, pe care nu-și puseseră amprenta eforturile minții, păstrau încă finețea pielii de copil. Pe fața ei nu se distingea nici o imperfecțiune care să necesite retușuri prin machiaj.

Nimic neplăcut, cu excepția unui vag aer de tulburare, caracteristic celor care trăiesc într-un perpetuu crepuscul mintal.

— Harume, nu te mișca! îi zise Mieko blând.

I-a apucat bărbia mică și rotundă cu o mână și i-a înclinat puțin capul. A scos din sertarul toaletei un ruj și l-a aplicat, *din belşug*, pe buzele palide ale fetei. Culoarea aprinsă i-a animat parcă trăsăturile, inundându-i chipul de lumină.

— Minunat! exclamă Mieko, tamponându-i ușor buzele cu un șervețel. A luat apoi o oglindă mică și i-a ținut-o ca să se vadă. Chipul din oglindă părea mai mic și mai sobru decât cel din realitate.

Harume, care până atunci se lăsase cuminte pe mâinile mamei sale, fără cel mai mic protest, a sărit brusc în picioare. Prosopul care-i acoperise umerii a căzut pe jos, iar halatul din bumbac subțire, având ca imprimeu un penaj de culoarea levănțicii, i s-a desfăcut la piept, dezvăluindu-i conturul sânilor.

Mieko se ridică și ea brusc, de parcă Harume ar fi tras-o spre ea. Îi aranjă gulerul halatului, frumos, ca să-i acopere pielea albă și încă udă. O cuprinse pe după umeri și-i dădu părul după ureche, șoptindu-i duios:

— Harume, nu vei fi singură în seara asta. Sunt cu tine... Trebuie să-mi duci planul la îndeplinire. Contez pe tine, înțelegi?

Harume clătină ușor din cap, de parcă ar fi deranjat-o ceva la urechi. Apoi se opri brusc și își privi mama, fără să clipească. Mieko îi stropi părul și umerii cu parfum, după ce-o mai privi o dată din cap până-n picioare.

Pe hol s-au auzit pași. Bănuind că e Yasuko, Mieko a luat-o pe Harume de mână și a condus-o spre ușă, fără să scoată o vorbă. Pașii s-au oprit în dreptul ușii.

— Mamă! o strigă Yasuko în șoaptă.

— Gata?

— Da, haideți!

Yasuko n-a mai intrat, ceea ce n-a mirat-o deloc pe Mieko. A tras doar ușa glisantă și s-a dat la o parte ca să iasă Harume. Mama și-a împins ușor fiica de la spate.

Când a văzut mâna albă a lui Yasuko cuprinzând umerii lui Harume, Mieko a închis ușa, și-a acoperit ochii cu o mână și a țâșnit înapoi spre dormitor. A îngenuncheat în mijlocul așternutului, cu capul lipit de pernă, și-a împreunat palmele și a scos niște sunete greu de definit... nu se putea desluși dacă se ruga sau se tânguia.

După câtva timp, și-a ridicat capul de pe pernă, s-a sculat și a pornit spre ușă. A traversat holul spre vest, de unde se vedea fereastra fostului birou al lui Akio. A tras zăvorul ușii exterioare, care apăra de ploaie, și a crăpat puțin ușa. Luna își

trimitea, printre pinii din grădină, ultimele raze palide spre pământul înghețat. Dincolo de ei, la fereastra clădirii izolate, pâlpâia o lumină roșiatică, iar din hornul de pe acoperiș se înălțau, tăcute, rotocoale palide de fum.

Mieko rămase neclintită, în ciuda frigului. Își acoperi gura cu mâneca și ținti cu privirile aripa clădirii auxiliare, străduindu-se să distingă ce se petrecea sub acel acoperiș. Părea calmă și netulburată, ca de obicei, dar inima îi bătea nebunește, de parcă niște spiriduși se cuibăriseră în ea și dansau frenetic. Tensiunea ce se instalase de la coapse până la șolduri îi puse în mișcare picioarele subțiri.

Închise fereastra și respiră ușurată, de parcă ar fi scăpat de o mare greutate. Se așeză în mijlocul așternutului și scoase de sub pernă un plic înfășurat în mătase bleu. Privi câteva momente cuvintele scrise pe el și apoi desfăcu scrisoarea – pagini întregi așternute de un bărbat, cu o peniță groasă pe hârtie subțire.

Mâine plec, în sfârșit, din Japonia.

Luna e incredibil de frumoasă și puntea năpădită de lumină. Poeziile pe care mi le-ai scris când am fost în Sapporo – oare acum două veri ? – îmi vin acum în minte.

„Te-a năpădit valul tristeţii în Strâmtoarea Tsugaru, la lumina lunii ?“

„La revărsatul zorilor, mă trezesc din vis, gândindu-mă la tine – tu, care ai plecat departe."

Când le-am primit, nu le-am acordat atenţia cuvenită, considerându-le exaltate, în stilul noii Şcoli de Poezie. În seara asta însă, am ieșit pe punte și le-am recitat cu voce tare. Cu ochii minţii ţi-am revăzut chipul printre cei de la Seiryū, veniți să mă conducă. Erai liniștită de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Îmi iertaseși toate păcatele şi nazurile. Inima mi-a tresărit puternic și trebuie să mărturisesc că-ţi port recunoştinţă veşnică.

Abia acum îmi dau seama că nu te-am făcut fericită... aproape deloc... ba chiar am profitat de tine. Dar tu m-ai iertat mereu, cu generozitatea unei mame. Poate tocmai îngăduința ta a scos la iveală tiranul din mine. Ştiind că nu poţi face publică legătura dintre noi și stârnit de caracterul ei secret, m-am prefăcut îndrăgostit de o fată mai tânără, pe nume S. Aveam o plăcere sadică să te chinuiesc astfel și eram perfect conștient de asta. Abia acum înţeleg cât de mult te-am rănit! Ştiai foarte bine că mă purtam astfel pentru că nu voiai să-ți părăsești soțul și, cu toate astea, n-ai protestat niciodată și m-ai iertat mereu, ca o zeiţă bună. Purtarea ta faţă de mine și respectul aparent pe care-l păstrai soţului tău mă derutau, nu mai știam ce se petrece în sufletul tău. Sunt conştient că indignarea și resentimentele faţă de T te-au făcut să te apropii de mine, dar vreau să cred că dragostea noastră, aşa cum s-a conturat ea pe parcurs, nu avea nici o legătură cu ura și setea de răzbunare care te măcinau.

Ca să mă conving că lucrurile stăteau astfel, ţi-am cerut să-i mărturiseşti lui T adevărul şi să vii la mine,

împreună cu copiii. Ai refuzat cu încăpățânare, pretextând că ești incapabilă să iei taurul de coarne. O singură dată ai avut curajul să-mi spui că încercai să compensezi, pe plan literar, neîmplinirea ta ca femeie și m-ai lăsat să înțeleg că eu sunt tatăl copiilor pe care ia-i purtat în pântece – Akio și Harume.

Dacă e să fiu mai explicit, din cauza firii tale ambigue, mi-a fost întotdeauna greu să discern între ceea ce făceai și ceea ce simțeai de fapt. Asta m-a determinat să te consider de neînțeles și, totodată, impură. Poate n-a fost vorba decât despre mofturile absurde ale unui bărbat japonez care, conform tradiției, consideră ciclul menstrual suprema impuritate. Cu tot caracterul tău alunecos, pe mine m-au atras întotdeauna atât trupul, cât și spiritul tău, atât părțile bune, cât și cele rele.

Cei doi copii concepuți cu tine... în special Akio... mă fac să-mi doresc să sfâșii vălul de minciuni care a sufocat relația noastră. Acum, când plec pe front, când părăsesc Japonia, inima mi-e plină de o bucurie nemărginită la gândul că ei există. Pentru mine nu-nseamnă nimic faptul că Akio va crește în familia T. Sentimentul de vinovăție care m-a apăsat multă vreme nu va fi mai durabil decât un țurțur de gheață în bătaia soarelui. Sângele își spune cuvântul... tu ești mama copiilor mei. Îmi este foarte clar acum că el, cel care te-a disprețuit și te-a umilit, adică T, a fost și este nefericitul. Pe el nu-l vei ierta niciodată, indiferent cât timp mai rămâneți împreună.

Ești o femeie extrem de generoasă... care iubește și urăște din tot sufletul. De aceea, uneori mi-a fost frică de tine și chiar am încercat să mă îndepărtez.

M-am culcat cu S în speranța nebună că-mi va fi mai ușor să mă despart de tine, dar prin asta nu mi-am dovedit decât că m-ai prins atât de tare în mrejele tale, încât nimic nu mă putea face să te uit. Îmi imaginez că ai suferit mult din pricina ei, dar te rog să mă crezi măcar acum, când părăsesc țara, că tu ești singura care nu va pieri în veci din inima mea. Cum o să mă aflu în spatele frontului, cred c-am să mă-ntorc cu bine după război și trăiesc cu speranța că mă vei aștepta.

Nu regret absolut nimic din relația noastră. Deși legătura dintre noi a fost nepermisă din punct de vedere legal, cu toate că știu foarte bine că l-am înșelat pe T, n-am nici cea mai mică mustrare de conștiință. Ba dimpotrivă, trăiesc cu senzația că iubirea noastră s-a împlinit frumos, fiind binecuvântată de zei.

Mă rog ca dragostea ta să le fie mereu un scut de nădejde lui Akio și Harume, care vor crește separat. În ce mă privește, te rog să nu-mi porți de grijă.

Scrisoarea nu era semnată. Nu era menționată nici adresa expeditorului, nici a destinatarului. Mieko a tot privit-o... ca pe o rugăciune învățată pe dinafară. N-a recitit-o, practic, dar numai faptul că o privea îi dădea senzația că tensiunea nervoasă ce pusese stăpânire pe ea se mai domolise.

Brusc, a privit uimită spre fereastră. În fața ochilor i-a apărut un chip palid, încruntat și speriat totodată. Mieko s-a îndreptat într-acolo, împleticindu-se, de parcă ar fi auzit o voce nepă-

mânteană. A crăpat puțin ușa și în clipa aceea a văzut că lumina din clădirea auxiliară se stinsese. Se mai zărea doar fumul alb ce ieșea pe horn și se îndrepta iute spre cer, de parcă ar fi vrut să fugă și el de fapta profanatoare ce se petrecea sub acoperiș.

Ibuki se cufundase într-o moliciune insondabilă, avea impresia că se topește cu totul. Era fermecat pur și simplu de amorțeala dulce care pusese stăpânire pe el și plutea între vis și realitate. Țipătul scurt și ascuțit... parcă al unei păsărele... i-a destrămat visul de două-trei ori – ca o foarfecă ascuțită.

Și-a dat brusc seama că era iarnă și-a avut senzația că-i intra în oase frigul de-acasă, frigul cu care se trezea în fiecare dimineață. A întors capul spre femeia cuibărită pe brațul lui. Era încruntat, dar și surprins. Părul tuns scurt, care-i mângâia ușor brațul, ca puful unor aripi, era totuși al lui Yasuko – cea mai sigură dovadă că nu putea fi altcineva. Cu toate astea, i-a privit lung și atent trăsăturile regulate, pleoapele liniștite ce semănau cu niște petale mari de flori, nasul subțire, chipul cu trăsături fine, rafinate... Nu-i venea să creadă că era Yasuko.

Și-a tras puțin brațul. Capul ei s-a rostogolit ușor, dar pe buzele trandafirii, nerujate, plutea

încă respirația regulată a celui care doarme liniștit. I-a acoperit ușor umerii fragili cu pătura de culoare bej și a pășit cu picioarele goale pe covorul persan gros, de un roșu închis. A tras draperia și a constatat că peretele vechi, în stil european, era tapetat cu rafturi de cărți așezate una peste alta, în straturi compacte, apăsând greoi pe viața tuturor celor din jur.

Pe o măsuță se zăreau două sticle: una cu vin, cealaltă cu *curaçao*, iar alături niște brânză. Le adusese Yasuko cu o seară în urmă.

Yasuko dormea liniștit – parcă ar fi fost o statuie a lui Buddha odihnindu-se –, iar Ibuki o privea încântat, încercând să depene în minte toate ițele încurcate ale serii precedente.

Când a deschis portița de lemn, conform indicațiilor, a văzut-o pe Yasuko, singură. După ce-a intrat el, ea a încuiat poarta și l-a condus în birou.

— A existat o asemenea cameră și înainte? N-am observat-o, zise Ibuki nedumerit, în timp ce privea o pictură ce reprezenta o femeie frumoasă, pieptănată în stil occidental, cu un șal grena pe umeri.

— E mama, zise Yasuko, aplecându-se ca să facă focul mai mare.

— Adică, doamna Toganō? Nu-mi vine să cred... Nu prea seamănă cu cea de-acum.

— E normal să nu semene, nu ? Am impresia că pictura a fost făcută la terminarea Colegiului de fete... de către Minoru Shimojo.

Yasuko a rostit mândră numele unui pictor cunoscut și s-a apropiat de Ibuki pentru a privi portretul împreună. Pe Ibuki îl irita uşurinţa cu care mânia lui înăbușită dispărea ca prin minune în fața chipului ei zâmbitor.

Complicatele efecte de lumină și umbră ale tabloului lăsau o impresie apăsătoare, de pasivitate, dar fața ovală, cu ochii sclipitori, şi gura închisă ferm, erau aprinse, pline de vitalitate. Nici urmă de chipul de-acum, ascuns parcă de un văl opac, ce nu permitea ca adevăratele-i trăiri să iasă la iveală.

— Am impresia că abia în acest tablou pot desluși ceva din adevărata personalitate a doamnei Toganō.

— Ai dreptate. De aceea nici nu-i place să-l arate altora. Forța pe care i-a surprins-o Shimojo zace acum în cele mai ascunse cotloane ale ființei sale...

— Așa e. Acum, că mi-ai atras atenția, îmi dau seama că această pictură îi poate dezvălui secretele. De aceea Shimojo e considerat un mare maestru.

— Mi s-a spus că, în vremea studenției, era bună la tenis... şi foarte inteligentă.

— Tenis ?! Nici nu-mi vine să cred... așa cum o văd azi. Ibuki îi cuprinse umerii cu tandrețe. Hai să nu mai vorbim despre doamna Toganō în seara asta. Am venit să stau doar cu tine...

S-au așezat unul lângă altul pe canapeaua veche, tapisată cu brocart, ce se afla sub tablou. Când i-a atins trupul catifelat, Ibuki a simțit cum îl străbate din cap până-n picioare dorința ținută-n frâu atât amar de vreme. I-a cuprins cu ambele mâini fața mică și a sărutat-o îndelung. Yasuko i-a primit sărutul cu un zâmbet, dar limba ei se răsucea și se învârtea ca o balerină sprintenă, punându-l pe Ibuki pe jar. Stârnit de gesturile ei provocatoare, Ibuki o îmbrățișă atât de pătimaș, încât ea scoase un țipăt între două săruturi.

Yasuko mirosea a proaspăt, de parcă abia ieșise din baie. Mirosul de parfum retrezi în Ibuki extazul erotic pe care i-l stârnise la Atami, când se culcase cu el prima oară. Încerca să-și înfrâneze dorințele pentru a putea gusta din plin toate momentele pe care urmau să le petreacă împreună – un adevărat festin.

Yasuko l-a tratat cu vin și *curaçao*, din care a băut și ea. *Curaçao* avea o culoare portocalie, era dulce și siropos, nu tocmai pe gustul lui Ibuki, dar și-a amintit că îi dăduse o forță de nedescris, aproape animalică.

— Trebuie să te desparți de doamna Toganō. Când mi-ai spus prima dată că intenționezi să faci așa ceva, te-am considerat cam bleagă, dar am ajuns și eu să înțeleg că e spre binele tău. Și nu cumva să te măriți cu Mikame! Amândoi sunt dușmanii mei. Nu vreau să mi te ia nimeni, nu știu ce m-aș face fără tine....

Ibuki își amintea că o ținuse strâns pe Yasuko, mângâindu-i brațele și mâinile, în timp ce-i făcuse asemenea declarații. Cu toate astea, avea senzația că fusese transmutat pe un alt tărâm, de parcă visase cu ochii deschiși, într-o lumină orbitoare. E adevărat că băuse niște whisky acasă, iar aici luase câteva înghițituri de lichior... și totuși, universul de lumini și culori care se desfăcea în fața ochilor lui era uluitor.

Ibuki era de-a dreptul vrăjit de gropița din obrazul lui Yasuko, care apărea și dispărea, de brațele ei grațioase care-l încolăceau agil, de tandrețea cu care încerca să-i scoată costumul și să-i desfacă nodul cravatei. Era acea Yasuko ce se agăța mereu de Mieko. Ibuki trăia acum plăcuta senzație că îi luase locul lui Mieko, că era slujit și alintat.

Nu-i încremeniseră mâinile și picioarele și nici nu-i scăzuse apetitul pentru Yasuko. Cu toate astea, dorința de a o trage spre el violent îl părăsise.

S-a lăsat în voia ei și s-a trezit în pat, în spatele draperiei.

Cu siguranță a fost cu ea în clipele acelea. Apoi a închis ochii, simțind o epuizare plăcută. Visele orbitoare i-au tot dat târcoale și, la un moment dat, l-a izbit, pe întuneric, senzația de păr rece învăluindu-i brațul. A dat la o parte draperia cu colțul pernei și, în lumina palidă a lunii, i s-a dezvăluit un chip alb ca zăpada, pe care se conturau frumos genele și sprâncenele negre și groase. Era Harume.

Ibuki a scos un țipăt scurt și și-a tras involuntar brațul, rămânând cu părul rece în mână. Trezită din somn, Harume a deschis ochii și l-a privit pe bărbatul încruntat de lângă ea. Buzele ei roșii, senzuale, arătau ca niște petale de camelie, dar chipul aducea cu Masugami – masca ce reprezenta o tânără cu mințile rătăcite, pe care o văzuse la Yorikata Yakushiji. Era un pic neliniștită, dar nu speriată. În clipa în care Ibuki s-a desprins de ea, și-a plimbat o vreme privirile rătăcite pe chipul lui, aruncându-i un zâmbet ce trăda plăcerea senzuală pe care o încercase.

Greu de crezut. Nedându-și seama dacă era beat sau visa, Ibuki a înțeles totuși, cu ultimele fărâme de luciditate, că se întâmpla ceva care depășea puterea logicii. Apoi s-a prăbușit din nou în lumina aceea orbitoare.

Poate i se strecurase un afrodiziac în lichior. Oricum, abia începea să-și revină, cât de cât. Și-a amintit de reacția pe care i-o cauzase anestezicul făcut în zona lombară când îi scoseseră apendicele, un fel de semiamețeală care-l lăsase să conștientizeze totuși ce se petrecea. A aruncat o privire la halatul de noapte în picățele pe care-l purta pe pielea goală. Fusese probabil al lui Akio.

— Te-ai trezit? Nu e cam devreme? întrebă Yasuko somnoroasă, răsucindu-se în pat și întinzând mâna după ceasul de pe noptieră. Ibuki îi prinse strâns degetele albe ce bâjbâiau după deșteptător.

— Scoală-te! Vreau să te-ntreb ceva...

— Ce anume? zise ea blând, lăsându-l totodată să o ridice din așternut. Lui Ibuki i se părea tare gingaș chipul acela adormit, ca de bebeluș fericit după ce a supt pe săturate la sânul mamei. I-a prins trupul mlădios, dar ea a reușit să scape imediat din brațele lui.

— Sunt obosită. Aș fi vrut să mai dorm... zise ea, scuturându-se ca o creangă încărcată cu flori.

Dacă o priveai mai atent în lumina palidă a zorilor, îi distingeai pe buze un zâmbet ciudat.

— Pleci deja? întrebă ea, uitându-se la ceas. Nu e nici cinci... Încă nu circulă trenurile.

— Ia ascultă, ai stat aici toată noaptea ? A mai fost și altcineva ?

— Altcineva ? zise ea, parcă dusă pe gânduri. De ce-mi pui o asemenea întrebare ?

— Pentru că... și mie mi se pare ciudat, dar... cred că a fost aici fata aia, Harume.

— De unde ți-a venit ideea asta năstrușnică ? întrebă Yasuko, râzând și ciufulindu-și părul scurt cu ambele mâini. Cum să vină Harume aici ? Ea doarme în patul ei ! Ce să caute aici ? Cred c-ai visat. Își țuguie buzele de parcă s-ar fi bosumflat și continuă : Doar nu-ți place de Harume !

— Harume ? Nici nu-mi place, nici nu-mi displace. Nici măcar n-am vorbit cu ea vreodată. Dar, în noaptea asta, ai făcut schimb cu ea... Și acum mai trăiesc senzația...

— Vezi-ți de treabă ! Unde te trezești ? În *Povestirile din Ise* ? „Oare tu ai venit la mine sau eu la tine ? A fost vis sau realitate ?" Ei, hai, trezește-te ! îi spuse Yasuko, bătându-l ușor pe umăr și privindu-l în ochi.

— Ciudată senzație ! Am impresia că mă comport ca un idiot, dar bărbatul care încape pe mâinile tale nici n-are cum să se poarte altfel... e hărăzit să devină idiot, zise Ibuki, îmbrățișând-o încă o dată.

FUKAI

Ibuki a continuat să se întâlnească cu Yasuko o vreme, strecurându-se noaptea pe poarta din dos a proprietății Toganō, intrând direct în camera în stil european din clădirea auxiliară. Chipul ce părea a fi al lui Harume și care semăna cu masca Masugami nu i s-a mai arătat în vis decât o singură dată.

Ibuki a încercat să o mai invite pe Yasuko în oraș, dar, în afară de propria casă, ea evita orice loc unde ar fi putut rămâne singură cu el. Astfel, deși conștient de indiscreția privirilor lui Mieko Toganō, n-a putut renunța la vizitele de noapte care presupuneau intrarea lui pe poarta din dos.

Ceea ce-l deranja mai tare pe Ibuki era faptul că lui Mikame i se permitea s-o scoată pe Yasuko la plimbare, s-o ducă la concerte și la distracții, iar lui nu-i rămânea decât să accepte neputincios toate astea, nedispunând nici de bani, nici de timp.

Asigurându-se că Mieko n-avea nimic împotriva căsătoriei lor, Mikame încerca din răsputeri să câștige favorurile lui Yasuko. Ea mergea

oriunde o invita, ba chiar rămânea doar cu el la un pahar, dar reușea de fiecare dată să evite avansurile lui cu unduiri ca de salcie. Singurul lucru pe care i-l permitea era s-o țină de mână.

În perioada cireșilor înfloriți, Mikame a invitat-o la o plimbare cu mașina până la barajul din apropiere, urmând să viziteze un renumit medium care intra în legătură cu spiritele morților, iar la întoarcere să admire cireșii de pe malul lacului Murayama și să rămână peste noapte la un han din zonă. Yasuko și-a luat notițe amănunțite în legătură cu starea mediumului în timpul transei, s-a plimbat cu mare plăcere pe sub cireșii înfloriți, improvizând chiar poezioare inspirate, dar a refuzat cu îndărătnicie să meargă la han, cu toate insistențele lui.

Mikame avea mustrări de conștiință că nu-l invitase și pe Ibuki cu un asemenea prilej, dar îl reținea bănuiala că Yasuko era îndrăgostită de acesta, bănuială care se accentuase în ultimele două-trei luni.

După ce-a condus-o pe Yasuko, Mikame s-a întors acasă într-o stare de spirit destul de bună. A fost surprins s-o găsească pe holul din fața apartamentului său pe soția lui Ibuki.

— Sadako, ce-i cu tine aici ? Când ai venit ? Nu intri ?

Mikame a luat-o pe Sadako pe după umeri, a poftit-o înăuntru și i-a întins un scaun. Avea o paloare care l-a speriat. Și-a dat imediat seama că nu era o vizită de curtoazie.

— Ce s-a întâmplat, Sadako ? Te-ai certat cu Ibuki ? o întrebă el deschis.

Și-a atârnat haina-n cuier, și-a tras un fotoliu și s-a așezat în fața lui Sadako. Ea continua să tacă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat ? insistă el.

— Nici nu știu cum să-ți spun. Nu-l mai înțeleg pe soțul meu. Mă înșală ! N-am cu cine să mă sfătuiesc, mai cu seamă că problema te privește și pe tine...

— Pe mine ? Ce vrei să spui ?

Mikame s-a gândit imediat la Yasuko, dar a încercat să rămână calm.

— E vorba de Yasuko Toganō. Ai cerut-o în căsătorie, nu ?

— Da, așa e, dar n-am stabilit încă nimic. Tocmai am dus-o la o plimbare cu mașina.

— A, da ? Îl privea de parcă nu mai pricepea nimic. Deci, nu și-a dat consimțământul încă ?

— Păi, nu...

— Era de așteptat, zise Sadako. Mikame, ar fi mai bine să renunți la femeia asta. Cu cât ai mai mult de-a face cu ea, cu atât te pasc mai

multe necazuri. Știu că se ocupă de fenomenul posedării și, crede-mă, nu există vrăjitoare mai rea ca ea! În ultima lună, am angajat un detectiv particular ca să-mi spună și mie ce se petrece în casa Toganō...

— Detectiv particular? întrebă Mikame, în culmea uimirii.

Mikame auzise de existența detectivilor, dar nu mai cunoștea pe nimeni care să fi angajat unul. De aceea, inițiativa lui Sadako l-a surprins cu totul.

— Fratele meu mai mare lucrează la Poliție și mi-a recomandat un agent de nădejde. Ibuki s-a comportat foarte straniu în ultima vreme...

Sadako vorbea liniștit, fără patimă – ca întotdeauna. Pe Mikame l-a surprins teribil tăria cu care expunea situația și tonul tăios ce nu lăsa loc ambiguităților.

Sadako începuse să-l bănuiască pe soțul ei de o legătură amoroasă cu Yasuko pe la începutul lunii ianuarie, când se întorsese acasă într-o dimineață. O anunțase cu o seară înainte că s-ar putea să nu ajungă decât a doua zi, pretextând că un vechi prieten de-al lui din provincie venise în oraș și că mergeau să stea de vorbă la hotelul la care trăsese acesta, în Shinjuku. În seara respectivă, după ce-a venit de la cursuri, s-a întins comod pe canapea, îmbrăcat într-un halat de

casă căptușit. Micuța Ruriko a arătat cu degetul spre pieptul tăticului ei, strigând amuzată:

— Tata... roșu... roșu!

Sadako și-a îndreptat privirea într-acolo și a zărit o pată roșie, ca o petală de camelie, imprimată pe pieptul soțului ei, în dreptul coastei.

— Ce naiba-i aia? întrebă ea răstit, fără pic de jenă.

— Ce?

Ibuki și-a plecat privirile și a văzut o dâră roșie. Nici prin cap nu-i trecea că ar putea fi ruj. Era absolut liniștit, pentru că știa sigur că Yasuko nu se rujase.

Sadako a adus o oglinjoară cu mâner din plastic roz și i-a trântit-o în față.

— Uită-te bine! Până și lui Ruriko i s-a părut caraghios!

Ibuki se uita la pata roșie reflectată în oglinda rotundă.

— Ce-o fi asta? întrebă el. Își amintea perfect că Yasuko nu se rujase.

— Ce să fie? răspunse Sadako apăsat, cu un zâmbet sec. Ruj de buze imprimat direct pe pieptul tău... nu pe cravată sau pe cămașă!

— Ciudat! Nu-mi amintesc.

Ibuki încercă să nege până-n pânzele albe, dar, văzând că n-o scoate la capăt cu Sadako, o lăsă mai moale. Presupuse că una dintre gheișele de

la hanul la care poposise prietenul lui și unde luaseră cina făcuse o glumă proastă, iar el se îmbătase și nu-și mai amintea nimic.

Imediat după seara aceea, Sadako a stat cu ochii pe soțul ei. Știind că n-are bani de gheișe și că nici măcar nu-l interesează asemenea distracții, a făcut tot felul de presupuneri, până când bănuiala a căzut pe Yasuko Toganō.

— Am o grămadă de treabă… și Ruriko, și gospodăria… chiar nu-mi permit să stau după Ibuki, să văd pe unde umblă. Dar dacă mă apasă ceva, nu mă las până nu mă lămuresc… și, cum nu mai eram capabilă de nimic, am recurs la micile mele economii și am angajat un detectiv particular căruia i-am cerut să vadă ce se întâmplă în spatele draperiilor din casa Toganō. Așa am aflat că Ibuki o vizitează deseori pe Yasuko.

— Cum așa ? Cât de des ? Se culcă împreună ?

Mikame simți că i se înmoaie picioarele.

— Bineînțeles. De-aceea nici nu ți-a dat un răspuns clar referitor la căsătorie. Lui Ibuki îi e teamă că i-o furi și așa-mi explic de ce e atât de înnebunit. Voi doi sunteți niște biete marionete, pe care Yasuko le joacă după bunul ei plac. E o vrăjitoare fără seamăn !

Sadako rosti cuvintele pe un ton apăsat, ca să vadă cum reacționează Mikame. Acestuia chiar îi veni să zâmbească în momentul în care își

imagină cele două marionete – una slabă, alta grasă – țopăind pe sforile trase de Yasuko. O clipă îi trecu prin cap că nu se putea supăra prea tare pe Ibuki pentru că, de fapt, el doar cocheta cu ideea de a o cuceri pe Yasuko.

— Ești nemaipomenită, Sadako! Să angajezi tu un detectiv particular... Dar ce motive ar avea Yasuko să ne manipuleze pe amândoi?

— Păi, cum să n-aibă? Tu o răsfeți, îi faci toate mofturile, iar Ibuki o ajută la cercetarea legată de fenomenul posedării de către spirite. Nu ajunge?

— O, ba da! răspunse Mikame, încuviințând.

Sadako îl privea fix, iritată de indiferența lui, cel puțin aparentă. Numai că impulsul care o făcuse să angajeze un detectiv particular nu o împingea până acolo încât să se transforme într-o furie, care să conducă la posedarea rivalei de către spiritul ei.

— Cum se poartă Ibuki cu tine de când e cu Yasuko? întrebă Mikame liniștit, cu toate că-i simțea privirea ca de gheață.

— Nu s-a schimbat prea mult, doar că e mai distant și încearcă să-și ascundă veniturile suplimentare. E clar că nu vrea să divorțăm... nu e omul care să aibă curajul ăsta. Știu ce vrea: să se distreze cu una ca Yasuko fără să-și distrugă propriul cămin.

— E și normal! Cine-ar da cu piciorul unei soții destoinice ca tine? Dar doamna Toganō ce părere are? Oare știe de legătura lor?

— Puțin probabil să nu știe. Când Ibuki o vizitează pe Yasuko, se întâlnesc în fostul birou al lui Akio, din clădirea auxiliară. Nu cred că doamna Toganō e chiar atât de zăpăcită, încât să nu vadă ce se petrece sub nasul ei, în propria casă.

Tonul lui Sadako devenea din ce în ce mai iritat. Era greu să-ți stăpânești nervii în asemenea împrejurări, gândi el. Astfel de crize scot la iveală fața mai puțin plăcută a unei femei. Mikame s-a trezit trăgând concluzia absurdă că Ibuki era îndreptățit s-o prefere pe Yasuko propriei soții.

— Doamna Toganō e cam distrată și lasă toate cele în seama lui Yasuko. Ar fi posibil să nu le fi descoperit încă secretul...

— Tot ce se poate... Detectivul meu a recunoscut și el că Yasuko trage toate sforile în casa aia și că e foarte inteligentă. Cât despre doamna Toganō, a zis că este ori foarte deșteaptă, ori foarte proastă. Se pare că a pierdut o sarcină imediat după ce s-a căsătorit, din pricina unei feste pe care i-a jucat-o ibovnica soțului ei. Cu toate astea, și-a acceptat soarta fără să crâcnească, ceea ce înseamnă că este ori foarte puternică, ori foarte slabă. Cam asta ar fi și opinia celorlalți membri ai cercului Seiryū.

În timp ce-i privea buzele subțiri, Mikame și-a dat seama că doctorul Morioka nu era singurul care știa de accident.

— Nu e deloc imposibil ca doamna Toganō să nu fi aflat despre legătura lor. Mi s-ar părea tare ciudat ca ea să fie de acord cu așa ceva. Tu n-ai de unde să știi, dar îți spun eu că între doamna Toganō și Yasuko există o apropiere extrem de puternică... de parcă ar fi lesbiene. Dacă privim problema sub acest aspect, mi se pare normal ca Yasuko să-i tăinuiască întâlnirile cu Ibuki.

— Mi se pare teribil de absurd! Casa aia e un cuib de vrăjitoare și voi doi v-ați lăsat prinși ca niște proști în mrejele lor, mai cu seamă că vă preocupă și fenomenul posedării de către spirite. Sadako râse sec și continuă: Mikame, îți mai arde să te căsătorești cu Yasuko știind de legătura ei cu Ibuki? Sau chiar nu te deranjează...

— Nu cred c-aș mai putea, zise Mikame sub efectul tonului ei acuzator, ducându-și doar mâna la ceafă. Oricum, nu lăsa impresia că ar fi foarte afectat. Mă atrage o aventură sentimentală cu Yasuko, dar nu mi-aș permite să-mi periclitez relația de prietenie cu Ibuki. Pe de altă parte, nu cred că sunt un bărbat posesiv, așa că nu m-ar deranja cu nimic o nevastă care să fi avut aventurile ei înainte de căsătorie.

Sadako era de-a dreptul îngrozită:

— Unei asemenea femei nu-i e deloc greu să prostească bărbați ca voi! Sunteți ca niște căței, ca niște motănei! Una-două, vă trântește un copil și nici măcar nu știți care-i tatăl. Îmi pare rău că m-am băgat în toată porcăria asta.

Se aplecă mult în față, de parcă ar fi vrut să-l scruteze pe Mikame până-n străfundurile ființei lui și continuă:

— Mikame, știai că Akio, fostul soț al lui Yasuko, are o soră geamănă care locuiește acum în casa Toganō?

— Nu știam că Akio a avut o soră geamănă. Tot de la detectiv ai aflat?

— Da. Nici Ibuki nu cred că știe de ea. Nu mi-a pomenit nici măcar o dată... De fapt, n-a locuit tot timpul în casa Toganō. A fost crescută de niște rude îndepărtate și adusă aici după moartea lui Akio. Am auzit că e întârziată mintal și că o țin prizonieră în casă.

— Ei, nu mai spune! Nici Mieko, nici Yasuko nu mi-au vorbit vreodată de ea.

În clipa aceea, Mikame și-a amintit de petrecerea cu licurici și de femeia pe care o văzuse în pavilionul de vară.

— E frumoasă? o întrebă el pe Sadako.

— Așa se zice... chiar mai frumoasă decât Yasuko. Lucrul care mi se pare însă cel mai

ciudat e că fata aia frumoasă, slabă la minte, este însărcinată.

— Nu pot să cred ! exclamă Mikame, încruntat, cu brațele încrucișate.

— E clar că a profitat cineva de starea în care se află. A fost cu siguranță violată, zise Sadako apăsat, încercând să-i prindă privirea. Vrând parcă să risipească mâhnirea ce i se citea în ochi, Mikame se puse pe turuit.

— Se-ntâmplă destul de des. Vreun tânăr care a pătruns pe intrarea din spate... E îngrozitor de trist, dar am avut și eu paciente cu asemenea probleme. Totuși, se pare că fizic sunt normale, cel puțin din punct de vedere sexual. Până acum n-am știut că doamna Toganō are un copil debil mintal. Trebuie să-i fie cumplit de greu unei mame să suporte și ideea că fiica ei va da naștere, la rândul ei, unui copil neligitim. Tristă soartă ! Oare de ce nu s-a gândit la un avort ? Va trebui să ia măsuri cât de repede...

Mikame o compătimea din tot sufletul pe doamna Toganō sau, cel puțin, asta se desprindea de pe chipul și din vorbele sale. Era firesc să reacționeze astfel la vestea primită. Cu toate astea, după spusele servitoarelor și bârfele unora (Sadako aflase de la detectiv), doamna Mieko Toganō nu era chiar atât de afectată pe cât s-ar fi cuvenit sau pe cât s-ar fi așteptat Mikame.

Primele care au observat schimbarea lui Harume au fost Mieko și Yū. Atente întotdeauna în preajma ciclului ei menstrual, au constatat, fiecare separat, că acesta încetase de peste două luni. În plus, Harume simțea nevoia, mai mult ca oricând, să fie alintată. Atât Mieko, cât și Yū o vegheau atent, cu tristețe în priviri, fără comentarii. Uneori lui Harume îi era greață dimineața și, în scurt timp, trupul ei durduliu s-a subțiat de parcă și-ar fi scos de pe ea un rând de haine. Era trasă la față și i se citea parcă îngrijorarea în priviri. În asemenea momente semăna foarte bine cu Mieko. Yū nu mai putea de mila ei când o vedea stând în fotoliu, la fereastră, privind absentă florile rozalii de pe crengile bătrânului cireș. I se rupea pur și simplu sufletul.

Într-o seară, după ce i-a făcut baie și a culcat-o pe Harume, Yū a intrat în camera lui Mieko fără să facă zgomot. Ştia că Yasuko era plecată cu un comision pentru Mieko și că va putea vorbi cu stăpâna între patru ochi.

Mieko stătea în genunchi la măsuța din colțul camerei și nota ceva într-un caiet. Simțindu-i prezența, s-a întors încet spre Yū.

— Doamnă, să-mi fie cu iertare, dar aș vrea să vă vorbesc...

Yū auzea tot mai prost în ultima vreme, așa că a îngenuncheat foarte aproape de Mieko.

Stăpâna a încuviințat din cap, îngăduitoare ca întotdeauna.

— Vrei să-mi spui ceva despre Harume, nu? strigă ea aproape de urechea menajerei.

— Da. Cred că ați observat și dumneavoastră. Nu știu dacă e însărcinată, dar nu i-a mai venit ciclul de două-trei luni. După baia din seara asta am tras, totuși, concluzia că nu există altă explicație... spuse ea încruntată, cu disperare în voce.

— Și eu cred că e însărcinată.

Pe Yū o scotea din minți calmul lui Mieko, dar se stăpâni, încercând să ia vina asupra ei.

— Vă rog să mă iertați că n-am fost mai atentă, spuse menajera cu lacrimi în ochi.

Yū nu-și putea imagina cine o lăsase însărcinată pe Harume. În ultima vreme, menajera avusese probleme cu ochii și cu urechile și, în plus, tot răcise, așa că, aproape toată iarna, mai mult zăcuse la pat. De aceea îi slăbise vigilența și nu-și dădea deloc seama cine putea fi vinovatul. Oricât se străduia, nu-l găsea printre vizitatori sau printre discipolii lui Mieko. Cine să-i fi adus lui Harume o asemenea rușine?

Harume nu era complet idioată, cu toate că nu putea fi considerată nici pe departe un adult responsabil. Un bărbat care să fi profitat de ea nu era decât o mare canalie în ochii lui Yū și în

nici un caz nu merita ca Harume să-i poarte copilul.

— Doamnă, ce-ar fi s-o ducem pe Harume la doctor ? Dacă este ceea ce bănuim, trebuie să facem ceva ! Aș muri de mila ei dacă aș vedea-o cu un copil pe cap, în starea în care se află...

Lacrimi mari se rostogoleau pe obrazul zbârcit și respingător al lui Yū.

— Da, am să iau măsuri. Și eu m-am gândit la asta.

Mieko rămase cu cotul sprijinit de masă, încuviințând ușor. Părea complet detașată, chiar indiferentă, iar ochii îi erau uscați. Yū se simți de-a dreptul dezgustată.

— Doamnă, chiar n-aveți idee cine-a putut face una ca asta ? Eu am impresia că știți ceva...

Yū îi luă mâna lui Mieko din poală și-i strânse puternic degetele albe și reci, care semănau cu niște gogoși de mătase.

— Habar n-am.

— Dați-mi voie să nu vă cred. Am senzația că nu-mi spuneți adevărul.

O privea fix în față... o față pe care o cunoștea de zeci de ani, de când se afla în serviciul ei, și care-i era extrem de familiară. Cu toate astea, acum părea că-i scapă, că dispare undeva după un nor alb. Ca s-o facă să revină pe pământ, o strânse tare de degetele reci.

— Doamnă, să nu păcătuiți mai mult decât ați făcut-o! Vă știu de când erați mică și nu pot crede că fetița cea dulce și deșteaptă pe care am crescut-o a ajuns să intre în rândul celor care păcătuiesc. Lumea e tot mai rea, îngrozitor de rea. Am îmbătrânit și s-ar putea să nu mai trăiesc mult. Mi-am petrecut trei sferturi din viață slujindu-vă, așa că vă implor nu-mi provocați suferințe mai mari decât cele prin care-am trecut până acum. După ce-a murit Akio, am crezut c-o să vă mai îndreptați, dar dacă ne gândim la ce s-a întâmplat cu Harume în ultima vreme, îmi dau seama că nu aveți de gând să puneți capăt uneltirilor. Cât credeți că o să vă mai suporte pământul acesta toate răutățile? Pe lângă dumneavoastră, fostul stăpân și biata Aguri, care v-a torturat, erau niște copii! Nici nu se compară...

— Yū! țipă Mieko, acoperindu-și urechile și clătinând puternic din cap. Să nu te mai aud pomenind de zilele-alea oribile...

— Ba am să spun în seara asta tot ce-mi stă pe suflet! Înainte de a se naște Akio și Harume, am tot încercat să vă conving să avortați, dar n-ați vrut să mă luați în seamă! Eram singura care știa că nu sunt din sângele Toganō. Și asta s-a întâmplat cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Akio a avut parte de o moarte violentă, iar Harume a ajuns ce-a ajuns. Cercul răzbunării

s-a închis. Nu simțiți valurile dușmăniei ce v-a măcinat sufletul atât amar de vreme întorcându-se asupra dumneavoastră ? V-am fost alături tot timpul și n-am spus nimănui adevărul... L-am pecetluit pe vecie în sufletul meu. Ecourile suferințelor ce v-au copleșit au răsunat mereu în inima mea. M-am pus toată viața în pielea dumneavoastră... Vă rog să nu mă faceți acum să sufăr mai mult decât îmi îngăduie puterile. Prea multă durere...

Agățată de mâna lui Mieko, Yū se aplecă mult în față, atingând cu fruntea genunchii ei. Rămase așa, nemișcată, multă vreme. Lacrimile-i curgeau șiroaie pe mâna stăpânei. Mieko îi mângâia ușor spatele și umerii uscățivi cu o mână, de parcă ar fi vrut s-o consoleze. Tăcerea devenea tot mai apăsătoare.

După două sau trei zile, Mieko, însoțită de Yasuko și Yū, a dus-o pe Harume la doctorul Morioka.

După ce-a examinat-o, doctorul a informat-o că Harume era într-a treia lună de sarcină și că avea uterul retrovers. Dacă nu năștea prin cezariană, erau puține șanse ca mama și fătul să supraviețuiască.

— Cel mai înțelept lucru ar fi întreruperea sarcinii, dată fiind și debilitatea mintală a mamei.

Așa se procedează în cele mai multe cazuri. Dar, la fel de bine, sarcina poate merge mai departe, știut fiind faptul că asemenea mame dau naștere unor copii sănătoși, în general.

Spunându-i-se că Harume era fiica unei rude, doctorul Morioka le-a dat câteva sfaturi scurte, la obiect.

Din când în când, Yasuko îi arunca soacrei sale priviri pe furiș, dar expresia de pe chipul lui Mieko era impenetrabilă.

— De fapt, o viață nouă încearcă să-și croiască drum în lumea asta... așa că, după părerea mea, ar trebui s-o lăsăm să-și urmeze cursul. Mieko rosti cuvintele liniștită, nesinchisindu-se o clipă de uimirea din privirile doctorului. Pot interveni complicații în timpul sarcinii ? mai întrebă ea.

— Nu, nu cred. Cel mai important lucru este ca mama să rămână în formă fizică bună.

— Presupun că vă imaginați ce e-n sufletul părinților bietului copil... având în vedere starea-n care se află. Deocamdată o duc acasă și stau de vorbă și cu ei.

A lăsat-o pe Yasuko s-o ia de mână pe Harume și au pornit toate trei spre taxiul în care aștepta Yū. Mieko și Yasuko s-au urcat în alt taxi și s-au îndreptat spre cercul lor de poezie, care-și desfășura întâlnirile obișnuite.

— Mamă, azi-dimineață am primit o scrisoare de la soția lui Ibuki, zise Yasuko, direct, fără să mai aducă vorba de Harume.

— Da? Și ce scrie? întrebă Mieko fără să-și întoarcă privirile spre ea.

— Citește-o! Scrie că Mikame a aflat totul.

Yasuko îi întinse un plic gros. După ce aruncă o privire indiferentă scrisului de pe plic, Mieko îl deschise și scoase scrisoarea. Începu să o citească în timp ce taxiul porni din Akasaka-mitsuke pe o stradă în pantă, mărginită de cireși pe ambele părți. Petale din florile desfăcute zburau pe aripile brizei prăfoase.

— Scrie că i-a spus lui Mikame.

— Ciudată femeie... a angajat un detectiv particular. Eu n-am zărit-o decât o dată sau de două ori.

— Dar e soția lui Ibuki, așa că are tot dreptul să spună ce are de spus.

Mieko împături scrisoarea și o băgă la loc, în plic.

— Vezi bine că scrie și despre tine, mamă...

— O femeie în situația ei e chiar norocoasă că mai poate zice și scrie ce dorește...

Chipul lui Mieko se relaxă într-un zâmbet ușor. Puțin îi păsa de ceea ce scria Sadako despre ea.

— Spune-mi, Yasuko, ce gânduri ai? Vrei să te măriți cu Ibuki?

— Nici vorbă. Dacă e să mă mărit cu cineva, mă mărit cu Mikame. Nu vreau să distrug căminul lui Ibuki. Și, oricum, nici el nu e omul care să-și părăsească nevasta și copilul ca să se însoare cu mine.

— Așa cred și eu, dar ea, în calitate de soție, s-a simțit datoare să spună ce avea pe suflet. Și el n-a putut-o împiedica să afle adevărul... așa că, asta e!

— Mamă, nevasta lui Ibuki scrie că-s vrăjitoare, că-mi folosesc puterile magice ca să iau mințile bărbaților. Dar eu n-am acționat decât ca medium pentru tine... și-atât.

Yasuko își plecă ușor capul și o privi pe Mieko. Gropița din obraz apărea și dispărea. Profilul lui Mieko era de-a dreptul maiestuos pe fundalul petalelor ce pluteau stârnite de vânt.

— Mamă, mergi până la capăt, nu? Vrei ca Harume să aibă copilul. Câtă cruzime din partea ta! Mi se pare inuman ca o femeie ca ea, cu atâtea probleme de sănătate, să riște o naștere, dar se pare că planul tău are șanse de reușită. Mă fascinează de-a dreptul! Sunt la fel de fericită ca tine la gândul că voi vedea chipul copilașului în ale cărui vine curge sângele lui Akio... Dorința asta îmi dă putere să trec peste toate lucrurile

stranii pe care le-am făcut. Suntem complice într-o crimă oribilă... o crimă de care doar femeile sunt în stare! Faptul că îmi aduc și eu contribuția la acest plan al tău contează pentru mine mai mult decât dragostea oricărui bărbat.

Cu ochii la petalele luate de vânt, Mieko asculta cu plăcere imensă ce-i șoptea Yasuko, care era în culmea emoției. Fiind atât de aproape, simțea cum șuvițe de păr îi gâdilau obrazul. Se gândea la puterea imensă și nebuloasă cu care era înzestrată și care o ajutase să pună stăpânire pe Yasuko. Oare ce forță de pe pământ ar fi putut-o scăpa de greutatea karmei ce o apăsa? Drumul pe care trebuia să orbecăie, încărcat cu nesfârșita și inevitabila povară, se deschidea în fața ei întunecat și dezgustător.

În fața ochilor i-a apărut imaginea unei zeități străvechi, despre care se spunea că înghițise iadul. Trupul în putrefacție era pradă viermilor, iar rănile supurânde și dureroase scăpărau fulgere negre. Priveliștea lugubră îl îngrozise pe bărbatul ei, care o luase la goană[1]. În timp ce zeița, furioasă, încerca să pună mâna pe el, simțea cum toată iubirea pe care i-o purtase până atunci se transforma în ură. Dragostea unei femei se pre-

---

1 Se face referire la Izanami și Izanagi, cuplul creator al Japoniei.

face rapid în răzbunare obsesivă, ce poate măcina apoi generații în șir.

Ochii lui Mieko s-au umezit. O singură lacrimă – chintesența supliciilor nemărturisite vreodată. Yasuko nici măcar n-a observat-o.

Mikame stătea de vorbă cu Ibuki într-o încăpere mică de la etajul șase al hotelului la care mai fuseseră. Tapițeria și covorul erau albastru deschis – nu ca semn al venirii primăverii, ci pentru că aceasta era culoarea etajului respectiv.

Ibuki era mai tras la față decât de obicei, iar în priviri i se citea îngrijorarea. Degetele lui subțiri ca niște tulpini de bambus, de culoarea fildeșului, contrastau puternic cu cele ale lui Mikame, trandafirii și plinuțe.

— Tare te-ai mai scofâlcit! Parc-ai fi tânărul ademenit de stafia frumoasei din *Felinarul cu bujori*[1].

Mikame bea bere și mânca sandviciuri comandate la restaurantul hotelului. Avusese de gând să fie sarcastic, dar observația lui nu păruse câtuși de puțin ironică. Doar în ochi îi plutea o luminiță ce trăda oarecare neliniște.

— Râzi de mine? întrebă el pe un ton sec.

1 Culegere chinezească de povestiri cu stafii.

Ibuki stătea pe canapea cu picioarele încrucișate sub el. Pufni ușor pe nas... pe nările subțiri și fine. Își aprinse imediat o țigară, fără să dea vreun semn că s-ar atinge de bere sau de sandviciuri.

— De când studiezi fenomenul posedării de către spirite, parcă te-a prins și pe tine...

— Pentru că am o nevastă idioată. În tonul vocii se descifrau răceala și ironia obișnuite. O femeie rațională e la fel de caraghioasă ca o floare prinsă cu sârmă. De ce a trebuit ea să facă publice lucruri care nu-i privesc pe alții și să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala? Indiferent de relația mea cu Yasuko, eu am încercat să-mi cruț nevasta. Unde mai pui că s-a apucat să angajeze și un detectiv particular – ce metodă demodată și absurdă! M-a pus în fața faptului împlinit, așa că ce era să mai zic? Dacă stau și mă gândesc bine, eu am ieșit mai șifonat decât tine din toată afacerea asta, spuse el autoironic. Îți datorez totuși scuze.

Pe Ibuki nu l-au surprins prea mult dezvăluirile din raportul făcut de detectiv despre familia Toganō, dar vestea că Harume era însărcinată a picat ca un trăsnet. A avut senzația că o mână de gheață îi strânge inima ca într-o menghină. În plus, nu știa că Harume suferă de debilitate mintală, pentru că Yasuko nu pomenise niciodată

de așa ceva. Abia acum își explica de ce fata avusese parte de un tratament special în copilărie și de ce Yasuko și Mieko aveau întotdeauna grijă ca ea să nu apară în fața lui.

Ibuki își amintea că făcuse dragoste cu Harume de două ori, în clădirea aceea auxiliară unde se întâlnea și cu Yasuko. O dovadă certă o constituia urma de ruj în formă de petală de camelie de pe pieptul lui, care o amuzase teribil pe Ruriko. Când nevasta lui i-a întins oglinda ca s-o vadă cu ochii lui, Ibuki și-a înăbușit cu greu un țipăt de disperare. L-a cuprins o frică de-a crezut că-i îngheață inima. Când s-a văzut cu Yasuko în seara respectivă, nu era rujată – Ibuki își amintea perfect. Astfel că s-a trezit îmbrățișând inconștient o altă femeie, crezând că e Yasuko. Acum nu-i era greu să accepte că respectiva fusese Harume, dar nu înțelegea ce-o determinase pe Yasuko să i-o arunce lui în brațe.

Ar fi vrut s-o întrebe direct, dar de fiecare dată atmosfera de vrajă pe care o țesea în jurul lui îl zăpăcea și nu mai putea să pună întrebări. Se simțea în al nouălea cer când era cu Yasuko și nu-l mai interesa altceva în clipele acelea. Nu știa mai nimic despre ea, dar nu-l deranja. (Uneori i se părea totuși ciudat lucrul acesta.) Când erau împreună, Ibuki era cuprins de extaz, de parcă trăia într-o lume ruptă de realitate. Nici

nu-i de mirare că Mikame îl asemuise cu tânărul din *Felinarul cu bujori*. Yasuko nu e stafie, gândi Ibuki, dar e cu siguranță vrăjitoare.

— Să nu-mi spui că tu ai lăsat-o însărcinată pe toanta aia fermecătoare! Asta a deranjat-o cel mai mult pe Sadako. Și pentru mine a fost o lovitură...

— Ți-am mai spus că eu am fost idiotul care-a picat în plasă! zise Ibuki strângând din pleoapele subțiri. Nu prea avea chef să vorbească. În fața ochilor îi apăru Harume. Spațiul dintre sprâncenele ei frumoase îi sugeră brusc asemănarea cu masca Masugami și numai gândul că o ținuse în brațe îl făcu să se-nfioare.

— Deci, e-adevărat? Tu ești tatăl copilului? întrebă Mikame de parcă ar fi fost electrocutat. Se aplecă mult în față ca să-l vadă mai bine pe Ibuki.

— Nu bag mâna-n foc! Pe cuvânt că nu-mi amintesc nimic. Totul a fost manevra abilă a lui Yasuko.

— Yasuko? Ce vrei să spui? Nu-mi vine să cred că te-ai culcat cu o femeie aproape imbecilă!

— Crede-mă... ești un norocos și trebuie să te consideri fericit. Uneori e mai bine să nu fii tu alesul.

Îi povesti lui Mikame pe un ton calm, lipsit de emfază, cum se trezise cu femeia-Masugami în brațe, conștient doar pe jumătate, ca între două lumi.

— Ce-mi spui tu sună mai ciudat chiar decât fenomenul posedării de către spirite. Ești sigur că nu ți s-a strecurat opium în băutură?

— N-aș exclude nici asta. Ce părere ai? De ce crezi că m-a aruncat Yasuko în brațele lui Harume și m-a pus să-i fac și-un copil? Ce motiv o fi avut? Am impresia că și-a bătut pur și simplu joc de mine. Chiar dacă n-a ținut la mine nici o clipă... a fost mult prea crudă când a pus la cale o asemenea mârșăvie!

— Cred că ai dreptate. Cu femeia asta nu știi niciodată... Când mă gândesc că, nu mai departe de-acum o săptămână, voia chiar să se mărite cu mine!

— Zău? Cum așa? întrebă Ibuki sfredelindu-l cu privirea pe Mikame.

Cu o săptămână în urmă, când Mikame îi spusese că intenționa să plece cu o echipă de etnologi în Asia Centrală, să ajungă eventual până în Tibet, Yasuko își manifestase dorința de a-l însoți în calitate de soție.

— Cred că vorbea serios, zise Ibuki prompt. Mi-a spus odată că vrea să se desprindă de familia Toganō, dar se văita că nu poate. Mikame,

nu-ți spun din gelozie, dar dacă ai de gând să te căsătorești cu Yasuko, te sfătuiesc din tot sufletul să plecați cât mai departe de Mieko Toganō, s-o scoți de sub influența ei nefastă. Altfel, când ești mai sigur că Yasuko e în sfârșit a ta, te trezești că-ți scapă printre degete și devine doar un biet medium pentru Mieko. Uită-te bine la mine... Eu am picat ca un nătăfleț în cursa oribilă pe care mi-au întins-o și-am jucat rolul pe care mi l-au distribuit: nu de actor într-o scenă de dragoste, ci de prostănac.

— Da, dar ai visat și tu, precum cel din *Felinarul cu bujori*. Cred că așa-i dragostea: joci rolul prostului fără să vrei. Dar tot nu înțeleg ce a determinat-o pe Yasuko să te arunce în brațele femeii aceleia... Ce-o fi urmărit?

Cu cât Mikame căsca ochii mai mari, cu atât Ibuki devenea mai posomorât.

— Am impresia că am început să înțeleg câte ceva...

— Lămurește-mă și pe mine. Sunt curios...

— Prefer să nu mai vorbesc despre asta... mă doare prea rău. Un lucru mi-e clar însă: Yasuko e medium, iar doamna Mieko Toganō este forța care o pune în mișcare. Ca în „Însemnările despre Templul din Câmpie".

— Eseul acela? zise Mikame clătinând din cap și umplându-și pipa cu tutun. Sincer să fiu, mă

îndoiesc că l-a scris ea, dar presupunând că a făcut-o, mie mi se pare că o obsedează cu-adevărat Doamna Rokujō. Însă ce legătură au toate astea cu Harume?

— Eu am ajuns la concluzia că Mieko Toganō s-a folosit de Doamna Rokujō pentru a putea vorbi despre ea însăși. Cred că a avut ceva în minte când s-a apucat să-l scrie, dar și-a regretat imediat impulsul, s-a autodemascat... Mi-am băgat nasul în colecția ei de poezii, în ultima vreme, și-ți mărturisesc că sunt jalnice, cu excepția părților narative. Le-am citit și pe cele scrise la moartea soțului, pline de alean, ca ale lui Shikibu Izumi. Unii le consideră emoționante, dar eu n-am fost capabil să vărs nici măcar o lacrimă. Mi-am dat seama că femeia asta e prefăcută încă de când am aflat de incidentul cu pierderea sarcinii, provocat de menajeră, cu multă vreme în urmă. Și poezia pe care a scris-o la moartea lui Akio e la fel. E-adevărat că a reușit să-și făurească o reputație solidă de-a lungul anilor, dar, dacă îmi ceri părerea, eu nu pot afirma decât că a păcălit o lume-ntreagă... zeci de ani. Singura lucrare în care-și dezvăluie adevăratul caracter este eseul „Însemnările despre Templul din Câmpie“ sau poate și acesta e doar vârful unui aisberg. Mieko Toganō este mult mai impenetrabilă decât își imaginează lumea.

Ibuki cită apoi un fragment relevant pentru firea ei: „Sufletul îi oscilează între poezie și posedare, neputincios în a face o distincție filozofică între eul singur, pe de-o parte, și eul în relație cu alții, pe de alta. Este incapabil să atingă resemnarea religioasă“.

— Știi, adăugă el, eu am aflat despre sarcina lui Harume indirect, în urma investigațiilor făcute de detectiv. Familia Toganō nu mi-a suflat o vorbă... În caz că doamna Toganō nu ia măsuri ca Harume să avorteze, începe să mi se clarifice tot mai mult enigma... se risipește ceața din mintea mea. Prostia mea mă uluiește... dar, așa cum spuneai, legăturile amoroase sunt mult mai nesăbuite decât pot suporta îndrăgostiții. Oricum, din toată afacerea asta am avut multe de învățat... și am mai priceput și eu câte ceva despre uneltirile lui Mieko Toganō. Yasuko mi-a mărturisit odată că secretele soacrei sale sunt precum miresmele unei grădini, noaptea. Acum înțeleg ce-a vrut să spună și nici nu mă mai miră faptul că Yasuko ține mai mult la Mieko decât la tine sau la mine.

— Secretele sunt apanajul femeilor... niște jucării pentru copii. Pe mine chiar nu mă interesează. Tu... cu firea ta...

— Poate tocmai de-asta Yasuko te place mai mult pe tine, zise Ibuki zâmbind stins, în timp

ce-i privea pipa strânsă între dinți. Mikame, tot mai ai chef să te-nsori cu Yasuko... chiar dacă s-a culcat cu mine?

— Dacă n-ai nimic împotrivă... Eu n-am asemenea idei preconcepute. Oricât s-ar da un bărbat cu fundul de pământ, tot n-o să știe ce-i coace o femeie... încet, dar sigur. Hai să ne gândim la copii! De câte mii de ani încearcă să se convingă bărbații că pruncii pe care-i poartă nevestele în pântece sunt ai lor? Degeaba au osândit în public infidelitatea conjugală! Degeaba au inventat centura de castitate! N-au reușit să scoată la iveală nici măcar un secret femeiesc, nu-i așa? Chiar și misoginismul sadic al lui Buddha sau al lui Hristos n-au făcut decât să le ridice pe femei și mai mult în ochii lumii. Eu mi-am făcut o regulă din a nu mă amesteca în problemele lor, decât cel mult până la un punct. Dacă mă-nsor cu Yasuko, n-o să fiu gelos nici pe Akio, nici pe tine. Oricum, nu prea tare... gelozia este și ea un afrodiziac. Ha, ha, ha! Dar tu ce părere ai despre Yasuko? Pe mine mă atrage cu atât mai mult cu cât e mai misterioasă... Crezi că se va desprinde de doamna Toganō?

— Știu că vrea... dar nu sunt sigur că va putea. Cred c-ar fi mai bine s-o iei cu tine în Asia Centrală.

Cei doi prieteni au tăcut și s-au privit lung, dar nici unul n-a putut descifra nimic în privirile celuilalt.

Considerând scrisoarea lui Sadako drept o scuză acceptabilă, Yasuko a încetat să se mai întâlnească cu Ibuki în încăperea din clădirea auxiliară, pretextând:

— Soția ta angajează detectivi particulari... mi-e frică de ea.

Și pe Ibuki l-a deranjat teribil inițiativa lui Sadako. Cu toate astea, aflase de curând că informațiile pe care ea le primea îi confirmaseră ruperea legăturii lui cu Yasuko și, ca urmare, soția lui îi furniza o seamă de amănunte prețioase legate de familia Toganō.

Harume, cu burta la gură, se mutase cu Yū la un templu aparținând sectei budiste Jōdo, de la periferia orașului Kyoto, unde slujea ca preot un frate mai mare de-al lui Mieko.

Ibuki și-a amintit că într-o zi din anotimpul ploios, când membrii cercului se adunaseră la el în birou pentru a discuta fenomenul posedării, Yasuko a spus că soacra ei era plecată la Kyoto.

— S-a dus iar la Templul din Câmpie ? întrebase Mikame.

Yasuko clătinase ușor din cap.

— Cu treburi, pe la rude.

Pe la sfârşitul lunii iunie, Ibuki s-a deplasat la Kyoto pentru cursurile lui intensive, pe care le ţinea de două ori pe an.

— Merge şi Yasuko? întrebă Sadako neobişnuit de calmă.

Sadako era extrem de mulţumită de rezultatele investigaţiei. Îi pusese cu botul pe labe şi pe Ibuki, şi pe Yasuko. Puţin îi păsa ei de mândria terfelită a soţului. Ştia că Yasuko va sta acum acasă pentru a avea grijă de soacra ei, care suferea de o nevralgie intercostală provocată de anotimpul umed.

Când termina cursurile, Ibuki ieşea pe bulevardul Gojō şi se plimba apoi pe străzile oraşului, care-i erau foarte familiare. Se delecta privind vegetaţia de pe marginea drumului – strălucind după ploaie – şi plantele agăţătoare de pe bătrânele clădiri înnegrite de vreme. Lumina palidă ce se filtra ca printr-o sticlă mată îi atenua oboseala pe care o simţea... şi doar nu trăsese nici un chef.

Într-o bună zi, când cerul s-a acoperit de nori groşi şi a început să plouă mărunt, Ibuki a coborât din autobuz la Arashiyama şi apoi a pornit-o pe jos.

Lângă o cărare îngustă, mărginită de bambuşi subţiri, a văzut o piatră cu inscripţia „Vestigiile

Templului din Câmpie". S-a oprit brusc, cu mâinile în buzunarele impermeabilului Burberry. Priveliștea pe care o ofereau poarta și templul, așa părăsite – exact cum fuseseră descrise în eseu – nu i-a stârnit deloc curiozitatea. A pornit mai departe, fără țintă, și s-a oprit lângă zidul unui templu ce avea alături un iaz mare, vechi. Acoperișul era din stuf, iar pe poartă atârna o plăcuță din lemn pe care scria „Templul Jikōji – intrarea din spate".

A murmurat ca pentru sine numele templului și a luat-o spre incintă, pe cărarea pietruită. Locul era plin de verdeață, iar în centru se înălțau câțiva castani. De pe crengile lor, miriade de petale bej s-au scuturat, purtate de vânt, în părul și pe umerii lui Ibuki.

Incinta templului era pustie și în jur domnea o liniște desăvârșită. Din clopotnița înaltă atârnau niște flori aurii – parcă de grozamă – cu grația unui chimono aruncat la întâmplare.

Ibuki a dat o raită fără să se grăbească. La întoarcere, a auzit o voce de femeie fredonând un cântec pentru copii:

Ninge,
ninge.
Aleea nu se mai vede.
Podul a dispărut
îngropat sub albul zăpezii...

Vai, vai!
Drumul spre casa iubitului
s-a șters de tot.

N-o auzise niciodată pe Harume vorbind, dar n-avea nici un dubiu că vocea aceea monotonă era a ei. A intrat în panică, sfâșiat de o dublă dorință: de-a o lua la sănătoasa și, totodată, de-a o vedea pe Harume. S-a trezit urmând în direcția vocii. Dincolo de gardul din nuiele de cedru se zărea, în lumina palidă, silueta lui Harume. Stătea pe un scaun cu spătar, cu picioarele întinse, și cânta absentă pe veranda în care erau puse la uscat mătăsuri liliachii. Lui Ibuki îi era teamă ca nu cumva deficiența ei mintală să i se pară respingătoare, dar a răsuflat ușurat când a constatat că ochii negri în care se citea o melancolie profundă și care contrastau puternic cu paloarea feței erau seducători ca ai unei pisici. Frumusețea aceea era însă atât de lipsită de însuflețire, încât spaima i s-a transformat subit în milă. Era trasă la față, cu umerii fragili aduși înainte, dar burta mare de sub brâul subțire stătea mărturie a noii vieți ce-și croia drum spre lumea noastră. Ibuki s-a cutremurat când s-a gândit la momentul în care acea fărâmă de viață ieșise din trupul lui ca să-și găsească sălaș într-al ei. L-a străfulgerat o senzație de pericol, de parcă

i-ar fi fugit pământul de sub picioare. Nu era vorba de dezgust. A rămas multă vreme cu privirile ațintite asupra frumoasei fete cu mințile rătăcite. Trupul ei se scălda parcă într-o mare impură.

— Harume! E frig azi. Ai grijă să nu răcești!

Era vocea seacă a lui Yū care ieșise în grădină ca să strângă diafanele mătăsuri liliachii puse la uscat.

Lui Ibuki îi era teamă de privirea neînduplecată a lui Yū, așa că s-a îndreptat spre poarta neagră din spate. La întoarcere – și în autobuz, și la hotel – nu s-a putut gândi decât la chipul splendid și inocent al lui Harume, dar și la pântecul ei mare și rotund.

Într-o zi senină de toamnă, Toe Yakushiji a sosit în gara Tokyo.

Reuniunea membrilor cercului de poezie urma să aibă loc la familia Toganō. Toe era în întârziere, dar voia neapărat să stea de vorbă cu Mieko Toganō.

Camera de oaspeți a familiei Toganō din Meguro arăta splendid, iar participantele erau foarte elegante. În schimb, prezența grădinarului care săpa la rădăcinile copacilor, precum și restul încăperilor pline de cutii, suluri pictate și tot

felul de ustensile lăsau impresia că stăpânii sunt pe cale de a se muta.

De îndată ce-a văzut-o pe Toe, Mieko i-a transmis condoleanțe. Tatăl ei murise în vara aceea. Yasuko a intrat și ea în vorbă:

— Chiar dacă a zăcut multă vreme, tot a fost, cred, un mare șoc pentru întreaga familie.

Toe și-a amintit în momentul acela că Mieko vizitase templul Yakushiji cu o toamnă în urmă.

— Tata m-a rugat, înainte de a muri, să vă dau ca amintire din partea lui o mască. Am adus-o cu mine azi.

— Vai, dar nu trebuia... zise Mieko șovăind puțin.

— Mamă, te rog s-o accepți, dacă a fost dorința maestrului.

Yasuko îi mulțumi apoi lui Toe, adăugând:

— Grădina noastră e prea mare și casa foarte greu de întreținut. Am hotărât să ne mutăm la Kamakura. E plin de bagaje peste tot, așa că n-ar fi fost momentul să avem musafiri, dar membrii cercului au ținut să ne întâlnim aici pentru ultima oară.

Gropița lui Yasuko pulsa ca de obicei.

— Îmi arăți masca? întrebă Mieko.

— Bineînțeles. Nu e prea veche, dar tata o îndrăgea foarte mult. A purtat-o deseori în piesele *Râul Sumida* și *Templul Mie*. Zicea că o

să-i apreciați cu siguranță expresia tristă. V-ați pierdut și dumneavoastră unicul copil. Vă rog din suflet să o acceptați, zise Toe pe un ton liniștit, cu ochii larg deschiși, sub sprâncenele subțiri.

— Îți mulțumesc din toată inima. Sper că pot s-o arăt tuturor, zise Mieko privind-o galeș pe Yasuko, de parcă ar fi vrut să distragă atenția lui Toe. Trase cutia spre ea și desfăcu sforile.

Fukai zăcea în cutie ca o mască de mort – gălbuie și rigidă. Curbura lungă și conică a pleoapelor, melancolia din priviri, obrajii supți, roșul stins al gurii cu dinții înnegriți – toate astea scoteau la iveală privirea sobră și îndurerată a unei femei care trecuse de mult de vârsta tinereții. Masca era mai mică decât cele care reprezentau tinere.

— Îmi amintesc și acum ziua în care fratele tău ne-a arătat măștile, zise Mieko oftând adânc. Tatăl tău era la pat atunci ... într-una din camerele din spate.

— Da, așa este, zise Toe, plecând privirile și ștergându-și o lacrimă cu degetul ei subțire.

— Ce înseamnă *fukai*? întrebă Yasuko, privind peste umerii lui Mieko care, la rândul ei, se uita la Toe.

— Se poate scrie cu caractere ce semnifică „fântână adâncă“ sau „femeie profundă“ ... femeie între două vârste. Acest tip de mască se folosește

în general pentru roluri de mamă. Conform Școlii Kanze, *fukai* înseamnă „adâncime absolută", referindu-se nu numai la ideea de femeie matură, ci și profundă în gândire. Tata avea felul lui de-a o interpreta, susținând că inima unei femei mai în vârstă poate fi comparată cu o fântână insondabilă, o fântână adâncă a cărei apă își pierde culoarea... Eu nu sunt în măsură să fac aprecieri.

Vocea lui Toe era totuși categorică, potrivindu-se perfect cu limpezimea privirii și delicatețea gesturilor, de parcă s-ar fi decis să alunge de bunăvoie tot ceea ce ar fi putut trăda obscuritatea măștii.

După ce Mieko a scos masca Fukai și a studiat-o cu atenție, chipul cu obrajii supți și plin de amărăciune a trecut din mână-n mână. Toate tinerele – căsătorite și necăsătorite – erau îmbrăcate în culori vii și ciripeau vesele, dar când priveau masca, fețele lor deveneau brusc sobre, de parcă s-ar fi reflectat în ele tristețea măștii. Se grăbeau să o înece în laude, asemenea străinilor, ca și când ar fi vrut să scape de caracterul ei auster: „Vai, ce tristețe încântătoare!" sau „Femeile din ziua de azi au pierdut cu desăvârșire această grație!"

După plecarea celorlalte membre ale cercului de poezie, Mieko și Yasuko au mai reținut-o pe

Toe ca să le dea amănunte legate de moartea tatălui ei.

A refuzat invitația de a lua cina cu ele, așa că au pornit împreună spre ieșire, traversând un culoar scurt în care pătrundeau razele soarelui la apus.

Tăcerea a fost brusc curmată de plânsetele unui bebeluș și de cântecul de leagăn îngânat de o bătrână care, după toate aparențele, se plimba legănând copilașul ca să-l liniștească.

— Aveți un bebeluș în casă?

Atmosfera rece și de un distins rafinament care învăluia de obicei spațioasa casă Toganō fusese spulberată de scâncetele copilașului. Surprinsă la culme, Toe scăpase întrebarea fără să se gândească.

— Da, e al unei rude. Mama lui a murit după naștere și Yasuko l-a luat să-l crească. Îi era milă să-l lase de izbeliște... zise Mieko cu nonșalanță.

— Copiii îți dau multă bătaie de cap și-ți mănâncă tot timpul, dar sunt foarte drăgălași. Este și acesta un motiv pentru care ne mutăm la Kamakura... e mai sănătos pentru copil, zise Yasuko, la fel de degajată.

Toe le privea pe cele două cu o simpatie greu de descris în cuvinte. Deși foarte ocupate, gândi ea, cele două văduve minunate – soacră și noră – au găsit un scop nobil comun.

Yasuko a condus-o pe Toe la poartă. Când s-a întors, Mieko nu mai era prin preajmă, iar Yū se plimba pe coridor cu copilașul lui Harume în brațe.

— Ce faci, micuțule ? întrebă Yasuko, privindu-i chipul drăgălaș.

N-avea încă trei luni. Ridică ochii negri și strălucitori spre Yasuko. Aceasta tresări, deoarece avu impresia că îi zărește pe Akio și pe Harume în privirea aceea inocentă.

— Yū, copilașul chiar seamănă cu Harume!

— Nu, tânăra mea stăpână, băiețelul acesta este leit Akio, răspunse Yū, clipind tristă. Dacă ați înțelege ce e-n sufletul meu! Tot așa i-am ținut în brațe și pe Akio, și pe Harume... amândoi au murit... Ar trebui să fiu recunoscătoare Cerului că locul lor a fost luat de această ființă plăpândă.

Yū plângea din orice în ultima vreme. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

— Să știți că la început n-am vrut să țin în brațe acest copil... Să-mi fie iertate păcatele, dar m-am simțit fericită când a murit domnișoara Harume din pricina inimii, după naştere. Mi-ar fi fost tare greu s-o văd crescând un copil în starea în care se afla. I-am spus același lucru și doamnei Mieko, dar ea nu mă bagă în seamă.

Pe ea n-o interesează decât să vadă copilul crescând...

— Da, așa e, Yū. Pe mama n-o mai interesează nimic după ce-i vine o idee... ideea ei și-atât, nu renunță în ruptul capului. Și eu iubesc copilașul. Seamănă atât de mult cu Akio, încât îmi vine să cred că-i al meu...

Yasuko îl luă cu tandrețe din brațele lui Yū și-l sărută ușor pe obrazul plăpând. Moartea lui Harume o întristase cumplit, dar se ruga tot timpul ca bebelușul născut din pântecele ei să nu-i semene, ci să arate ca Akio sau ca Ibuki. Speranța aceasta dădea chipului său o strălucire greu de imaginat. Parcă era o fetișcană fericită și plină de vitalitate.

„Cu siguranță că durerea și, totodată, fericirea provocate de moartea lui Harume au marcat-o pe Mieko mai mult decât pe oricare dintre noi", gândi Yasuko. În clipa aceea, tainele profunde și misterioase ale lui Mieko, care o fascinaseră întotdeauna, deveniră de nepătruns. Starea de confuzie atinse apogeul. Privirea i se învârtea în gol ca o rolă de casetofon după ce i s-a rupt banda.

Se lăsa seara. Mieko stătea îngenuncheată lângă ușa glisantă. A scos iar masca Fukai din cutie și a studiat-o atent. Galbenul morbid al măștii ce reprezenta un chip cu obrajii supți și plin de

amărăciune se suprapunea chipului ei. Cele două înfățișări pluteau nedeslușit, la lăsarea amurgului, ca două flori pe aceeași creangă. Se părea că masca aceea cunoștea tristețea pe care o simțise Mieko la moartea lui Akio și a lui Harume. Știa totul, inclusiv planul mârșav pe care aceasta îl pusese la cale cu multă vreme în urmă și pe care îl ascunsese adânc în străfundurile ființei ei.

S-a auzit un scâncet de copil.

În clipa aceea, Mieko a scăpat masca, de parc-ar fi fost lovită de un braț invizibil. A întins mâna și a acoperit chipul măștii. Brațul ei drept a rămas suspendat în aer, încremenit, ca paralizat.

Cuprins

Ryō-no-onna 5
Masugami 89
Fukai 159

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București.

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU

Corector
CRISTINA JELESCU

DTP
STELIAN BIGAN

Apărut 2007
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată de C.N.I. „CORESI“ S.A.